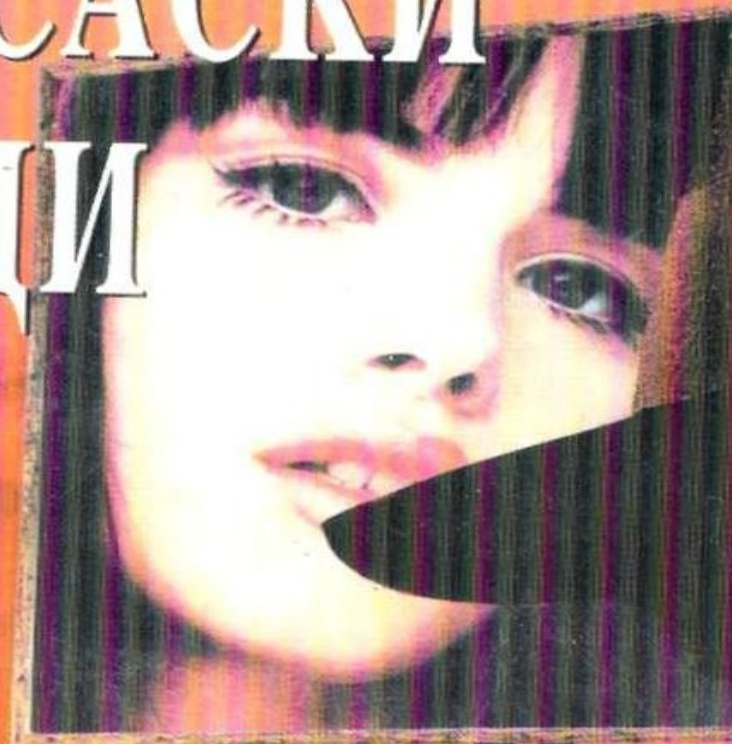

МЕРИЛИН БАКСТЪР

АВТОРКАТА НА „БЕЗЦЕННО“

ГОРЕЩИ ТЕКСАСКИ НОЩИ

МЕГАСЕЛЪР
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

МЕРИЛИН БАКСТЪР ГОРЕЩИ ТЕКСАСКИ НОЩИ

Превод: Пенка Стефанова

chitanka.info

Филип — най-големият син в богатата и могъща тексаска фамилия Уитмор — е застрелян в една банка. Цялото семейство смята, че това е нещастен случай. Единствено съпругата му Натали се съмнява, че се касае за преднамерено убийство и започва свое разследване...

ПЪРВА ГЛАВА

Юли 1996 г.

Натали Уитмор се погледна в огледалото. Дали изглеждаше добре? Беше избрала къса семпла черна, коктейлна рокля, която подчертаваше стройната фигура и безупречната ѝ кожа. Тази вечер ѝ се искаше да изглежда възможно най-добре, за да повдигне духа си и си вдъхне кураж.

Когато семейството посрещаше гости, го правеше със стил. „А и защо не?“, запита се тя. Все пак бяха една от най-преуспяващите и влиятелни фамилии в обществото. Да бъдеш поканен на тържество в имението на семейство Уитмор бе равносилно на покана за дома на губернатора.

При последната мисъл тя се усмихна и огледа внимателно образа си. Реши, че наистина изглежда възможно най-добре. След това отметна къдриците от лицето си и постави диамантени обици с винтчета на ушите си.

Влезе в стаята на Кланси. Петнадесетмесечната ѝ дъщеричка трябваше вече да е заспала, но не беше. Лежеше по гръб, риташе с малките си крачета във въздуха и си играеше със закачените над главата ѝ играчки. Гушнала плюшеното си мече под мишница, тя вдигна поглед и се усмихна на майка си.

— Ма-ма — изгука детето.

— Трябваше вече да си заспала, малка хитрушо! — Натали се наведе над леглото и погледна дъщеря си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя докосна бебето по бузката и гърлото ѝ се сви.

Радваше се, че Кланси се е обърнала към нея на бебешкия си език, но детето никога нямаше да каже „та-та“ на баща си; факт, който причиняваше болка на Натали всеки път, когато си помислеше за това.

Какво щеше да ѝ каже? Можеше ли да ѝ разкаже историята, за която полицията и семейството на Филип — нейното семейство — вярваха, че е чистата истина? Щеше ли да спомене рекламната лудост, станала начин на живот през последната година? Господ да ѝ е на

помощ, не можеше да каже на Кланси нито това, нито каквото и да било, тъй като не бе напълно сигурна какво точно се е случило. Но това щеше да се промени. От тази нощ нататък. Беше го решила.

— Натали?

Тя се обърна и видя Даниел, своя брат и девер, облегат на касата на вратата. Натали се почуди за момент в колко ли семейства можеше да се открие такава връзка.

— О, здрасти, Дани — каза тя.

Беше единствената от Уитморови, която можеше да го нарече „Дани“, без да ѝ се случи нищо. От първия момент на въвеждането ѝ в тази къща двамата се бяха привързали един към друг като брат и сестра. И това не се бе променило, за разлика от всичко останало в живота ѝ.

Д-р Даниел Уитмор завеждаше почетната катедра по британска литература в Тексаския университет в Остин и винаги бе имал почувствителна душа от останалите мъже на фамилията. Беше и най-хубав, с почти съвършени черти — може би твърде красив за мъж — и невисоко, но добре сложено тяло.

— Почуках, но... — усмихна ѝ се широко Даниел.

— Извинявай. Мисля, че умът ми беше другаде — Натали отново се обърна към Кланси и разроши къдриците ѝ.

— Ще слезеш долу за вечеря, нали? — попита Даниел.

— Разбира се — Натали се изправи и се облегна на стената. —
Защо питаш?

— Защото напоследък изглеждаш много затворена в себе си — Натали не отговори. Даниел продължи: — Всъщност по-точно е да се каже „странна“ — той направи пауза. — Зная, че нещо те тревожи и според мен е време да изплюеш камъчето — после се усмихна. — Досега винаги си идвала при мен да споделяш проблемите си.

— Зная — каза Натали и нарочно погледна към Кланси, която все още беше будна и играеше с играчките си. — Но този път трябва да се оправя сама.

— С други думи — да си гледам работата?

— Изопачаваш думите ми, Дани. Изобщо нямах това предвид.

— О, добре — каза подигравателно той и внезапно Натали се запита дали наистина не ѝ се цупеше, задето не му се доверява, или — както обикновено — я дразнеше добродушно.

Дали не очакваше сега тя да се осланя на него за всичко, както бяха очаквали Уитморови, откакто се бе омъжила за най-големия им син? Дали цялото семейство не очакваше от нея да продължава да отстъпва пред всяко тяхно желание? Натали знаеше, че тази мисъл е просто нелепа. Дали? В такъв случай можеше да обвинява само себе си. В продължение на повече от година бе зависила от тях. Те ѝ бяха давали сили да продължи да живее. Едва наскоро осъзна, че това е голяма грешка.

— Натали?

— Много неща се въртят в главата ми, но бавно и сигурно ги осмислям — опита се да отговори безгрижно Натали, приближи се до него и го целуна по бузата. — Е, не мислиш ли, че вече е време да порасна, сама да се справям с някои от проблемите си?

— Щом искаш — отвърна той, втренчен в Кланси. Изглеждаше толкова унил, че за момент тя се изкуши да изстреля всичко, което я тормозеше отвътре. Но не можеше да го направи; знаеше, че ще се задуши от грозните думи, ако ѝ се наложи да ги повтори. Освен това имаше да казва още нещо — не само на Даниел, а и на цялото семейство. Планираше да го направи на вечеря.

Последва неловко мълчание, по време на което Натали усети, че той не ѝ е простил напълно за нейната уклончивост. От собствен опит знаеше, че Даниел не обича да осуetyават намеренията му. Това бе една от чертите на семейство Уитмор, която не бе отминала и него.

— Ще се видим долу след минута — каза Натали, за да потисне неудобството си.

Той вдигна примирително ръце.

— Добре, да бъде както искаш — после се обърна и излезе от стаята, без да каже нито дума повече.

Малко след това Натали срещна икономката Джоузи на площадката на стълбите.

— Госпожа Марта ме изпрати да седя при бебето.

— Не е необходимо, Джоузи. Ще бъде достатъчно, ако само я наглеждаш от време на време.

— О, нямам нищо против. Пък и госпожа Марта нали поръча обслужване отвън... — тя млъкна и изсумтя. — За мене няма много работа.

Охо, територията на Джоузи беше завладяна и тя изобщо не се радваше. Натали прикри усмивката си и каза:

— Ти си истинско съкровище. Благодаря ти.

Отпрати се към тържествения салон, където семейството и гостите вече бяха се събрали. На вратата се спря.

Стаята потъна в тишина и всички погледи се насочиха към нея. Дали не я бяха обсъждали? Инстинктът ѝ подсказваше, че е така.

— Закъснях ли? — попита тя, като се чувстваше неловко и се мразеше за това. Може би неловкостта идваше от гузната ѝ съвест. Натали пропъди бързо тази мисъл. Нямахте за какво да се чувства виновна.

— Разбира се, че не си закъснала — боботещият смях и усмивката на свекър ѝ сякаш имаха въздействието на кукловод, който дърпа конците на марионетките си. Неочаквано всички се оживиха. — Просто ние сме подрали — присъстващите се засмяха и веднага се разприказваха.

— Обичайното си питие ли искаш? — попита Даниел, който се приближи и ѝ предложи ръката си.

— Да, моля — отговори Натали, докато той я съпровождаше церемониално до канапето.

— Няма да се бавя — каза Даниел, когато я настани. Верен на думата си, той се върна почти веднага с чаша минерална вода и лимон и ѝ я подаде. — Само че не мога да остана при теб. Поне засега. Тази вечер ще бъда на бара. Барманът, който обикновено ни обслужва, е на почивка в Барбадос.

— Сигурно е хубаво там.

След като деверът ѝ се отдалечи, Натали обходи е поглед стаята. Стенли, братът на Даниел, облечен в сако, ботуши и тексаска шапка, се беше облегал на полицата над камината и изглеждаше някак не на място, сякаш не си пасваше с разкошната обстановка. Физически не приличаше на Уитморови. Кожата му, обветрена от дългото излагане на слънце, го караше да изглежда по-груб и по-стар от двадесет и осемте си години. В юношеските години някой бе счупил носа му и това също не го разкрасяваше.

Но именно дребната му жилеста фигура го отличаваше от братята и баща му и той явно ненавиждаше най-много нея. Натали си помисли, че Стенли компенсира липсата на атлетическа фигура с най-

шумното си и напористо държане между събралите се. Очевидно беше твърдо решен да не остава незабелязан, освен ако не пиеше. Тогава ставаше мълчалив и намусен.

Докато гледаше как Стенли довършва питието си, Натали разбра, че той не е далеч от пьянската си фаза. Извърна се отвратена. Допускаше, че Стенли я презира. Винаги бе усещала скритото му презрение и бе виждала тайните ревниви погледи, които бе хвърлял към Филип, докато смяташе, че никой не го гледа. Но въпреки това пред семейството винаги се бе отнасял към нея с уважение, което показваше, че е истински лицемер.

Не я беше грижа какво мисли Стенли за нея; отдавна се бе примирила с това. И все пак от тази мисъл я побиваха тръпки. Слава богу, че той не живееше в къщата.

Пола, жената на Стенли, беше застанала до него. За пръв път от дълго време насам изглеждаше представителна. Беше облякла копринена рокля с прасковен цвят и косата ѝ, която обикновено висеше на клечки, беше прибрана назад и хваната ниско на тила ѝ. Въпреки това и тя очевидно пиеше прекалено много.

Нито тя, нито Стенли дадоха признаци, че са забелязали влизането ѝ, но Натали нямаше нищо против. Колкото по-малко ѝ се налагаше да си има работа с тях, толкова по-добре.

Марта, нейната обична свежърва ѝ смигна от другия край на стаята. Изглеждаше залисана в разговор с един от гостите, Сам Кулидж, делови и финансов консултант на семейство Уитмор.

Сам се усмихна на Натали и вдигна чашата си с мартини. Тя му се усмихна в отговор, като си мислеше за начина му на обличане. „Крещящ“ беше първата дума, която изникваше в ума ѝ. Но тази вечер като че ли бе по-подходящо да се нарече „скандален“. Натали насочи поглед към вратовръзката му и едва не се засмя на глас. Не беше абсолютно сигурна какъв е десенът, но от това разстояние можеше да се закълне, че изглежда като щамповани клоунски лица.

Но скандален или не, той винаги се бе държал лоялно към нея и семейството и затова винаги щеше да му бъде благодарна.

— Изглеждаш чудесно, скъпа.

Тихият глас я накара да обърне рязко глава.

— Амиии... благодаря ти, Бен. Наистина имах нужда от това.

Бен Байърс беше любимият ѝ семеен приятел и страхотен адвокат.

— Радвам се най-сетне да видя малко руменина на тези бузи.

— Есте Лодер може да прави чудеса.

За момент Бен изглеждаше объркан, след това по устните му бавно се разля усмивка.

— Извинявай, трябваше ми малко време, докато се сетя за какво става дума.

Натали се засмя. Почти беше забравила, че Бен Байърс е ерген и не е особено осведомен по въпросите на женската козметика.

— Разбрах от Флетчър, че се справяш добре с търговията с недвижими имоти.

— Всъщност да — усмихна се Натали, — или поне така мисли шефката. Но не мога да повярвам, че Флетчър ти го е казал. Изненадана съм. Той обикновено пренебрегва дори факта, че имам работа.

Устните на Бен трепнаха дяволито.

— Според мен му е трудно да възприеме, че някои жени вече работят. Марта винаги си е стояла у дома.

— Само че аз не съм Марта — отбеляза Натали.

Бен се изчерви.

— Не, не, разбира се, че не си, а и времената се промениха. Просто моят стар приятел не се е променил с тях.

— Прав си.

Натали използва момента, за да погледне свекър си, който разговаряше със Стенли и Сам. Марта ги наблюдаваше със снизходителна усмивка, докато Пола пристъпваше от крак на крак с чаша в ръка.

На Натали ѝ се искаше да извърне поглед, но не можеше. Флетчър, на шестдесет и девет, с пронизващите очи и забележителните си черти, притежаваше същата властност, на която толкова се бе възхищавала у Филип. Когато говореше, хората го слушаха, и то как. Ето защо никой не се съмняваше, като се имаха предвид силата и финансовите възможности на Флетчър, че Филип може да стане президент на Съединените щати. Флетчър го готвеше за това още от детството му.

— Как е Кланси? — попита малко по-оживено Бен, сякаш осъзнаваше, че я е разстроил.

Натали се обърна към него с искрена усмивка:

— Станала е голяма глезана.

— Е, не можеш да я обвиняваш, при положение че всички в тази къща треперят над нея.

— Хей, вие да не би да говорите за внучката ми? — попита Марта, която вече бе седнала на стола до канапето.

— Точно така — засмя се Бен.

Макар и на шестдесет и пет години Марта все още беше привлекателна по свой собствен начин. За Натали тя беше истински земен ангел, доколкото това бе възможно. Не само че бе най-деликатната жена, която познаваше, но и лицето ѝ беше останало сравнително без бръчки. Невинният ѝ вид подвеждаше някои да мислят, че няма нито една грижа на този свят.

И все пак, ако човек се вгледаше по-внимателно, в очите ѝ ясно се виждаше опустошението на болката. Тя бе обичала най-големия си син със страст, която липсваше в отношенията ѝ с другите ѝ синове.

— Не зная какво бих правила без Кланси — казваше в този момент Марта — тя е моето спасително въже.

Бен сложи длан върху покритите ѝ с венички ръце.

— Разбирам.

— Вечерята е готова, госпожо.

Марта се обърна към жената, която отговаряше за обслужването, и ѝ се усмихна.

— Благодаря ти, Хана. Веднага идваме.

Вечерята бе страхотно вкусна, поднесена съвършено, и Марта сияеше. Порцеланът, кристалът и сребърните прибори на семейство Уитмор украсяваха огромната маса в трапезарията, също както прекрасно подредените свежи цветя.

Тази вечер, за пръв път от година насам, Марта и Флетчър приемаха официални гости и никой не можеше да намери недостатък в техния съдържан, но елегантен стил.

След като бяха изядени салатата, сочното говеждо филе, приготвено с млади картофчета и моркови, и бе изпит модният коблър^[1] от пресни праскови, Флетчър стана и почука по чашата си...

— Бих искал да вдигна тост.

Всички приковаха очакващи погледи в него.

— За моя син, Филип — той направи пауза и преглътна. — И за това, което можеше да бъде.

Натали не посмя да погледне нито Марта, нито когото и да било друг докато отпиваха от чашите си.

Сам Кулидж беше първият, който наруши неловкото мълчание:

— Прочетох онази статия във вестника, Флетчър. Би трябвало да се предположи, че хрътките от пресата са се наситили и ще те оставят на мира. Проклети лешояди!

Преди някой да успее да каже нещо, Натали заговори и за втори път тази вечер стана център на вниманието.

— Сам е прав. Медиите не се отказаха вече петнадесет, месеца. Отчасти заради това смятам, че отново трябва да се поднови разследването на смъртта на Филип — каза тя, без да сваля поглед от Флетчър.

Никой не отрони нито дума.

Лицето на свекъра ѝ стана мораво от гняв, но останалите я гледаха така, сякаш се бе приземила от друга планета.

— Какво каза?

Натали не трепна от заплашителния му тон.

— Натали, какво, по дяволите... — започна Даниел и се изправи.

Без дори да погледне към него, Флетчър каза:

— Млъквай и сядай, Даниел!

Даниел затвори устата си и се подчини. Лицето на Флетчър остана разкривено от ярост и когато заговори, процеждаше думите през стиснатите си зъби:

— Смъртта на нашия син и твой съпруг беше чисто и просто нещастен случай. Медиите са известни с любовта си към сензациите. В днешно време се отнасят така към всичко. Те нямат право да поставят под въпрос това, което беше и е очевидно. Ти също никога повече не го поставяй под въпрос, чу ли ме?

Макар да чувстваше езика си като от сух хоросан, Натали каза:

— Нямам друг избор, освен да възбудя ново разследване, защото напоследък нещо ме кара да вярвам, че смъртта му не е била нещастен случай.

— Ти си напълно откачила!

— Флетчър, моля те — обади се Марта с треперещ глас.

Той впери в нея гневен поглед, после отново го насочи към Натали.

— И какви точно действия смяташ да предприемеш по този си смахнат план? — попита я подигравателно.

Тишината, която последва думите му, сякаш всеки момент щеше да се взриви.

— Възнамерявам да откроя полицая, който уби съпруга ми.

---

[1] Разхладително питие от плод, захар, алкохол и др. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Денят беше мрачен. Дъждът барабанеше по прозореца на болничната стая, но Стоун Макол го забелязваше само толкова, колкото да го сравни с настроението си. Подхождаха си във всяко отношение.

От една седмица насам се намираше в болницата, до леглото на дъщеря си Сали, но тя все не бе дошла в съзнание. Той я погледна. До първото си влизане в тази стая не бе осъзнавал колко му е скъпа. Последния път, когато я беше видял, изглеждаше като типично хлапе преди пубертета. Сега, на тринадесет, почти не приличаше на себе си. Изчезнали бяха живите като на малка фея черти, блестящите меки коси и огънчето в кафявите очи. Сега представляваше сбръчкано подобие на предишната Сали.

В гърлото на Стоун заседна буца; толкова голяма, че не можеше да я преглътне. Но не можеше и да плаче, чувстваше сърцето си мъртво отвътре. Той се обърна и огледа стаята. Макар и да беше спретната, с килим и тапети, все пак си оставаше болнична стая — с характерна миризма, която се усещаше въпреки многото цветя. Имаше и сенки, въпреки меката светлина, която падаше над леглото. Искаше му се да извърне поглед от огромното легло. Може би защото Сали изглеждаше толкова крехка, докато лежеше неподвижно върху белите стерилни чаршафи?

Наведе се по-близо и се втренчи в тънката ръчица до себе си. Другата беше свързана с пластмасова тръбичка и торбичката на системата висеше от металната стойка до леглото. Вените ѝ изглеждаха като миниатюрни сини лентички. Пръстите ѝ бяха свити като на бебе, което правеше дребните кости почти видими през прозрачната ѝ кожа. Винаги ли е била толкова малка? Не можеше да си спомни.

Розовите бузи — нейна запазена марка — ги нямаше. Изглеждаше изпита и сериозно болна. Изглеждаше така, сякаш умираше.

Когато се извърна и се опита да стане, дъхът му секна. Откри, че не може. Краката му бяха като гумени. Стомахът сякаш бе слязъл чак до глезените му. В устата му имаше кисел вкус. В съзнанието му цареше пълен хаос.

И все пак нямаше нищо, което да можеше да бъде направено и да не беше. Това бе възможно най-доброто медицинско лечение. Съпругът на бившата му жена Кони се бе погрижил за това и Стоун му бе благодарен. Веднага щом станеше възможно, щеше да плати своя дял, ако не и повече.

Сали беше негова и той се самообвиняваше също толкова, колкото го обвиняваше и Кони, макар в сърцето си Стоун да знаеше, че тя си търси жертвена овца. Все пак не можеше да отрече, че ако беше такъв родител, какъвто трябваше, сега Сали може би нямаше да лежи в безсъзнание с игла в ръката — мнение, което Кони бе забила право в сърцето му с остри като ножове думи.

Тази среща се бе състояла малко след пристигането му в болницата. Кони седеше до леглото на Сали. Когато го видя, се изправи и излезе от стаята, като му направи жест да я последва.

— Тя не е... — Стоун не успя да довърши изречението. Не можеше да намери думи.

— Не, не е мъртва, ако това ме питаш — каза Кони, а някога привлекателните ѝ черти бяха изпити от болка и горчивина.

— Слава богу! — въздъхна той.

— Че откога вярваш в Бога?

— Не започвай пак, Кони. Не сега. Не можем ли за малко да заключим примирие? Всичко, дето желаеш да ми се случи, си го мисли наум. Напълно си права. Но засега нека забравим за нас и да мислим за нашата дъщеря.

— Не смяташ ли, че си малко закъснял за това?

— Не, по дяволите, не смятам! Освен това ти ме повика, спомняш ли си?

— Само защото Сали плачеше за теб, преди да изпадне в безсъзнание! — устните на Кони потрепераха.

— Моля те — каза той и пъкна ръце в джобовете си, за да не види Кони, че треперят. Господи, само ако можеше сега да има питие и цигара! — Хайде да не се караме. Знам, че ме мразиш.

— Това няма нужда да ти го казвам — тя го изгледа от глава до пети. — Когато влезе, не можах да те позная.

— Освен всичко друго, отслабнах. Променил съм се.

— Аха, точно така — рече подигравателно тя.

— Съгласна ли си просто да ми кажеш какво се е случило?

— Сали ми... ни причиняваше проблеми от известно време — Кони направи пауза и погледна обратно в стаята.

— Какви проблеми? — настоя Стоун. Нямахше търпение да види дъщеря си и в същото време се бореше с мисълта наистина да влезе в онази стая.

— Попаднала е в лоша компания.

— Наркотици?

— Не.

— Алкохол?

— Да.

— Сали пиеше ли?

— Не мисля.

— Не мислела! Не знаеш ли?

— Не смей да ме разпитваш така, кучи син такъв! Направих всичко, каквото можах.

„Кое то изобщо не се оказа достатъчно“, прииска му се да хвърли в лицето ѝ, но прибра нокти. Дявол да го вземе, нямаше моралното право да я съди или да извлича каквито и да било дивиденди от това, което Сали можеше да е направила. Той самият бе имал доста небрежно отношение към собствените си живот и работа. И точно това най-напред му бе докарало неприятности.

Случилото се беше класически пример на поговорката „видяла маймуната, та повторила“. Тя просто се бе метнала на баща си.

Преди време се бе погледнал в огледалото, за да се избърсне, и образът, който го гледаше оттам, го отврати повече от всякога. Зелените му очи изглеждаха така, сякаш някой ги бе напръскал с червена боя, линиите около очите и устата му бяха толкова дълбоки, че изглеждаха като изрязани с нож. А коремът му, все още пълен с бира, стърчеше над колана и се бе разбунтувал здравата. За последното бе виновен автоматът, който се явяваше единственият готвач в участъка.

Казано накратко, беше в ужасно състояние. Точно тогава реши още веднъж да се опита да откаже пиенето. В устата му се настани

кисел вкус и той преглътна мъчително.

Само ако се беше навъртал наоколо; ако беше останал в Остин, за да се бори за себе си — заради Сали, ако не заради нещо друго, — тогава може би нямаше да преживява този кошмар сега.

— Е, продължавай — каза той с нисък и дрезгав глас.

— Дори и да е пиела, не съм разбрала. Но момчето, което е карало колата, пиеше.

— Чакай, дай да изясним нещо. Тя се е возила с някой, който е пиел. Господи, Кони, първо на първо, какво е правило едно тринадесетгодишно момиче с него? Тя е твърде малка, за да излиза с момчета.

— Какво знаеш пък ти! — парира го ядосано Кони с вбесен поглед. — Много момичета излизат на срещи на тази възраст. А и тя ми каза, че с тях щяла да идва още една двойка.

— И номерът мина?

— Да, да те вземат дяволите, мина!

Вината му и бруталната реалност образуваха в него възел от терзание, в който не можеше да проникне нищо. Дъщеря му за малко щеше да умре, защото тази глупава жена бе толкова слаба в преценките. Но това не биваше да го изненадва.

— Добре, добре, успокой се — каза накрая Стоун с напрегнат глас. — Не можем да върнем назад станалото, но ако тя... — млъкна, неспособен да изрече немислимото. — Когато се възстанови, ще оправим нещата.

— О, така ли? — процеди Кони и впи в него поглед с такава омраза, че Стоун едва не залитна назад. — Татенцето се притичва на помощ, а?

Тъй като не искаше да ѝ позволи да го въввлече в поредния словесен двубой, той не обърна внимание на горчивия ѝ сарказъм.

— Искам за малко да остана сам с нея.

— Чудесно. Като че ли е време да направиш нещо за нея, дори и то да е да поседиш до смъртното ѝ легло.

„Вълкът кожата си мени, но нрава — никога“ — помисли си Стоун, докато я заобикаляше и влизаше в стаята на Сали.

Като влезе вътре, се опита да прогони от мислите си разгорещения спор. Точно когато тръгна към прозореца с разтреперани

крака, една светкавица, последвана от гръм, проряза небето. Той трепна и се обърна към леглото на дъщеря си.

Най-хубавото нещо от брака му бе Сали. Ах, Сали! По едно време тя беше единствената, заради която той се връщаше вкъщи нощем. Сега рядко я виждаше, което бе още по-добре за нея, както Стоун не преставаше да повтаря. Само ако можеше да се примири с това и в сърцето си, щеше да бъде добре. Но до този момент не беше успял. Още щом влезеше в празния си апартамент, самотата го зашлевяваше през лицето.

И все пак тогава си беше мислил, че постъпва правилно. Стоун винаги си бе мечтал да стане ченге, въпреки че бе роден „от другата страна на бойното поле“, където ченгетата бяха считани за нещо по-долно и от боклук.

С упорит труд и кратко обучение за оръжеен специалист в казармата мечтата му бе станала реалност. Беше се превърнал в ченгето от мечтите си, но на твърде висока цена. Скоро след като се ожени и стана баща, се случи нещастие, което прекрати брака му и му струва детето.

О, той имаше право да го посещава, но след като Кони се омъжи повторно, този път впримчвайки мъж с много пари, Стоун се скри от хоризонта. Пастрокрът на Сали можеше да направи много повече за нея, отколкото той някога бе направил или щеше да бъде в състояние да направи.

Дъщеря му му липсваше. Липсваше му усмивката ѝ, липсваше му това как тя се сгушваше в него, докато ѝ четеше, искаше му се пак да ѝ помага по математика. И все пак наистина вярваше, че животът ѝ ще върви по-добре без него, особено след като бутилката бе станала панацея за самотата му и единственото спасение от клоаката, в която работеше всеки ден.

Внезапно от устните му се изтръгна още една ругатня. Сега не му беше времето да разбутва утайката от миналото.

Гъстите мигли на Сали се бяха разперили като ветрило върху тъмните кръгове под очите ѝ. Дали тези сенки щяха да станат постоянна част от нея? Не, щеше да ги накара да изчезнат, когато тя се оправеше.

Стоун опря чело върху студеното стъкло на прозореца. Господи, беше толкова уморен, тъй изпълнен с разкажание!

— Защо? — думата се изтръгна от устните му като молба, която накара вътрешностите му да се свият на топка.

Той трябваше да бъде сега на това легло, не тя. Господи, та Сали никога не бе наранила човек през живота си, докато той, изглежда, нараняваше всеки, с когото контактуваше. За момент почувства желание да разбие стъклото с ръка. Можеше да се справи и с много по-голяма физическа болка от тази. Беше се занимавал с гадости през целия си живот, но без да влага чувства, даже и след като се ожени за Кони.

Но сега неговото дете, неговата плът и кръв може би умираше и на него му се искаше да убие някого. Вътрешностите му крещяха с невежия бяс и болка на ранено животно.

През него премина тръпка.

— Тате?

Отначало му се стори, че съзнанието му е изиграло лоша шега, че просто е чул гласа, който тъй силно е желал да чуе. Тялото му се разтрепери, сякаш се бе парализирал, не можеше да диша.

— Тате... Ти ли си?

Той се обърна рязко и ако не се бе облегал на стената, коленете му щяха да се подгънат. Очите на Сали бяха отворени и тя го гледаше втренчено.

Сърцето му се качи в гърлото, той се хвърли към леглото и се строполи на стола до него.

— Да, миличка, аз съм. Тук съм.

— Сигурен ли си, че... че не сънувам? Ти... изглеждаш толкова различен.

— О, Сали, скъпа! — от очите на Стоун бликнаха сълзи и закапаха по ръцете му. — Не сънуваш. Малко съм поотслабнал, това е всичко. Но сега искам да поговорим за теб. Съжалявам, страшно съжалявам!

Тя докосна лицето му с нежността на роса, падаща върху розово листо.

— Не плачи, тате. Всичко е наред.

— Не, не е наред, но ще бъде.

— Всичко ме боли.

Той се наведе към нея и я целуна по бузата, като се мъчеше да запази самообладание.

— Знам, но скоро ще се оправяш.

— Какво се е случило? — попита тя с пресъхналите си, напукани устни.

Стоун ѝ разказа. Когато свърши, една самотна сълза се затъркала по бузата ѝ. Той я избърса с върха на пръста си.

— Хайде стига, отсега нататък всичко ще бъде наред.

— Тате... Мислех си, че никога повече няма да те видя.

Той докосна пръстите ѝ, сложи ръката ѝ на бузата си и я покри с длан.

— Трябва... да се обръснеш — каза Сали и се опита да се усмихне:

Сърцето сякаш се преобърна в гърдите му.

— Ще трябва да се погрижа за това, нали, миличка?

— Ти... няма пак да си отидеш, нали?

— Не! — отвърна разпалено той. — Няма повече да те напускам.

Очите ѝ засияха.

— Обещаваш ли?

— Да пукна, ако го направя пак!

Това докара на устните ѝ слаба усмивка.

— Това ти го повтарях постоянно преди, нали?

— Да, но тогава го казваше ти, а сега го казвам аз и говоря напълно сериозно.

— Страшно съм изморена, тате.

— Знам. Сега поспи. Ще бъда тук.

Знаеше, че трябва да излезе от стаята и да извика Кони и съпруга ѝ. Но от чист егоизъм искаше да бъде сам със Сали поне още няколко скъпоценни минути. Веднага щом останалата част от семейството и медицинският персонал влезеха, той трябваше да си отиде. Но само за малко. Както беше обещал, никога повече нямаше да изчезва от живота ѝ.

Стоун погледа как затворените ѝ клепачи потрепват, изправи се, посегна към носната си кърпа и избърса лицето си. В този момент и зрението, и мислите му се прочистиха.

Главата му пулсираше и очите му отново смъдяха. И все пак по устните му пробяга усмивка, която осветли изтощеното му лице.

Щеше да направи това, което трябваше да направи от самото начало. Да поправи грешката си. Да остане в Остин и очисти името и

досието си веднъж завинаги. Щеше да разбере кой е искал смъртта на Филип Уитмор и защо. И с това да се реабилитира.

С глава, вдигната по-високо от всякога, Стоун позвъни в стаята на сестрите и се отправи към вратата. Но преди да я отвори, се обърна към леглото, където спеше дъщеря му.

— Ще се видим по-късно, Сали, скъпа.

Може би го чуваше, защото Стоун бе сигурен, че я вижда да се усмихва. По бузата му се затъркаля още една сълза, но той не си направи труда да я избърше. В този момент знаеше, че с нейното възстановяване му се дава втора възможност. Този път нямаше да я пропилее.

Това беше неговото обещание към себе си и подаръкът му за Сали.

ТРЕТА ГЛАВА

Стоун излезе от стаята на дъщеря си и най-накрая се предаде на глада. След болничната храна се беше почувствал изстинал като блюдата, които сервираха там. Но все пак, ако смяташе да яде нещо, трябваше да се отбие в банката, за да изтегли малко пари.

Малко след това той спря на паркинга и изруга, щом видя дългата опашка от коли, чакащи да използват банковия автомат. Докато работеше в остинския полицейски участък, беше използвал все тази банка и даже след напускането на града си бе оставил открита сметка с двеста долара в нея. Но всеки път, когато спираше пред Първа остинска, си спомняше как се бе забъркал в тези лайна, как случилото се точно в тази банка бе запратило живота му надолу по канала на тоалетната. Все още виждаше как лицето на капитан Рътджърс почервява като домати и брадичката му потреперва.

— Не смей да ми се правиш на много умен! Ти си бомба със закъснител, Макол, и само чакаш да избухнеш. Единствената причина още да ми се мотаеш тук е, че под всичките тия лайна си добро ченге или поне някога беше. Не знам какво ти става, но каквото и да е, най-добре го изхвърли на боклука, преди ти да бъдеш изхвърлен! Ясен ли съм?

— Да, господине.

— И по-добре да е така. Този път ще ти прикрива задника, но за последен път. Дръж скапаната си служебна кола далеч от витрините на магазините. Ще можеш ли да устискаш? Тоя ти навик да вършиш всичко „по твоя начин“ трябва да изчезне. Ще играеш по правилата или ще те отстраня от длъжност.

— Да, господине — повтори Стоун и пъкна ръце дълбоко в джобовете на панталоните си, за да не удари някое кроше на началника си.

Рътджърс изпусна още няколко облачета дим от цигарата си и каза:

— Хайде, омитай се оттук.

Стоун се върна в кабинета си и затръшна вратата след себе си, макар че продължаваше да усеща погледите на останалите в залата. Слава богу, че имаше щори. Поне нямаше да могат да видят съсипващия го яд.

Той се строполи на скърцащия стол зад потъналото в безпорядък бюро и потисна желанието си да прибави още една вдлъбнатина в дървото с ръка. Сви пръсти в юмрук и изскърца със зъби. Какво от това, че имаше навика „да върши нещата по свой начин“, както Рътджърс нахално се бе изразил?

Винаги свършваше работата си и знаеше, че в повечето случаи равнопоставените му го уважаваха, дори понякога се страхуваха от него. Когато станеше напечено, колегите му искаха той да е зад гърба им. „Това все трябва да говори нещо,“ помисли си Макол и в устата му отново се настани онзи кисел вкус.

Все пак за нещастие имаше някои, които не се стараеха да крият мнението си, че той нарушава твърде много правила и все безнаказано. Стоун отказваше да се притеснява правеше това, което трябваше.

Само след няколко минути вратата на офиса на Рътджърс отново се отвори и той изкрещя:

— Ела тук на бегом, Макол!

Стоун отново изскърца със зъби, този път още по-силно, като си мислеше, че Рътджърс ще излее върху него поредната тирада заради потрошената кола. Затътри се вяло към владенията на капитана.

— Седни — нареди Рътджърс. — Има още едно убийство.

Стоун разхлаби вратовръзката си, сякаш всеки момент щеше да се задуши.

— Къде?

Дали думите му звучаха толкова уморено и отвратено, колкото се чувстваше?

— В един склад в източната част на града — отговори Рътджърс, запали цигара и засмука дима.

Стоун бръкна в джоба си и направи същото като капитана. Може би ако спреше пиенето, щеше да откаже и цигарите. Е, това беше хубава идея.

— Складът работи под името „Тексас Аеро Индъстриз“ — каза друг детектив. — Човече, те са голямо предприятие.

— Случайно да ти светва лампата при това име, Стоун? — попита Рътджърс.

Стоун се размърда на стола си.

— Не. Трябва ли?

— Не е необходимо — отвърна Рътджърс. — Просто си помислих, че би могло.

— След като е такова голямо предприятие — каза Стоун, — мислиш, че може да са част от конгломерат?

— Повече от вероятно — отговори Рътджърс и насочи вниманието си към цветнокожия детектив. — Том, защо не вземеш да осветлиш Макол по подробностите?

Том се обърна към Стоун, който избра точно този момент, за да кихне.

— Наздраве — каза усмихнато негърът.

— Благодаря — промърмори Стоун.

— Като начало — продължи Том, — там правят самолетни части.

— И така, на кого са светили маслото? — настоя Стоун, решен, че лято или не, няма да си позволи да пипне пневмония с този климатик, който духаше право във врата му.

— Един служител на име Уилям Бледсоу. Когато пристигнахме на мястото, беше проснат по средата на пода и в гърдите му имаше дупка от куршум.

— Мъртъв? — попита Стоун.

Том поклати отрицателно глава.

— Всъщност ме сграбчи за ризата и се опита да ми каже нещо. Имаше толкова много кръв в устата си, че успя да изломоти само „пистолет“ и „Уитмор“ — черният детектив се усмихна и добави: — И ако още не чаткаш, опитай с това. Куршумът е преминал право през визитната картичка на някой си Уитмор, която е била в джоба му. Разбира се, проклетият куршум е минал точно през собственото име. Знам поне четирима човека с тази фамилия, но от картичката не личи кой е.

— Като например Уитморови със скотовъдната ферма ли?

— Съмнявам се — вметна бързо Рътджърс.

Стоун насочи поглед към капитана.

— Какво ви кара да мислите така?

За момент Рътджърс сякаш се сгърчи от неудобство. После се покашля и каза:

— Първо на първо, Уитморови са голяма, силна фамилия с много пари.

— Е, и? — настоя Стоун.

Рътджърс присви очи.

— Значи не се разхождат наоколо да пушкат хората, за бога! Те са фамилия от класа.

Стоун изсумтя презрително.

— Откога класата означава, че не можеш или не си извършил убийство?

— Тези хора нямат нужда да извършват убийства, те са порочно богати. Дори и Господ взима пари назаем от Уитморови, когато закъса!

Стоун поклати глава.

— Обикновено се установява, че когато са порочно богати, са си порочни поначало. Точно сега името Уитмор с просто една следа. Нямаме друг избор, освен да тръгнем по нея.

Рътджърс не каза нищо, но Стоун знаеше, че под привидно спокойната си повърхност капитанът беснееше. По някаква причина искаше да предпази Уитморови, което подразни любопитството на Стоун и направи случая още по-интересен в неговите очи.

Той отново насочи вниманието си към детектива:

— Бил ли е някой свидетел на стрелбата?

— Да не мислиш, че някой ще признае? — рече Том. — Самият началник на завода изглеждаше шокиран, но смята, че случилото се е свързано с профсъюзите. Компанията от месеци насам си има проблеми с тях.

— Какво казват момчетата от лабораторията? — попита Стоун. — Откриха ли нещо?

— Все още пресяват нещата — добави детективът, — но няма да открият нищо, което да ни помогне.

Поговориха още малко за стрелбата, след това Рътджърс каза на детектива да ги остави сами със Стоун.

Веднага щом вратата се затвори зад офицера, капитанът още веднъж присви очи към Стоун.

— Даже не си го помисляй.

— Какво да не си помислям?

— Да ми се правиш на света вода ненапита. Играеш си с идеята, че може някой от фамилията Уитмор да е замесен в това убийство, а това просто не е така.

— Знаеш ли нещо, което не ми казваш, капитане?

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?

— Искам да попитам откъде знаеш, че не са замесени?

— Шесто чувство.

— Е, за мен шестото чувство не е достатъчно.

Шестото чувство на Рътджърс явно беше доста силно, защото очевидно знаеше всичко със сигурност.

— И така, какво предлагаш?

Стоун се придвижи още малко към ръба на стола си.

— Предлагам да ги проверим така, както всеки друг при разследване за убийство.

— Виж сега, Макол, не можеш ей така да обвиниш в убийство една от най-известните и съблюдаващи закона фамилии в Остин!

Стоун стисна зъби, като се надяваше, че това, което възнамерява да каже, няма да вбеси още повече шефа му.

— Не предлагам да ги обвиняваме в каквото и да било. Казвам просто да ги проверим. Ако няма доказателства, ще се оттегля с подвита опашка.

— Глупости, Макол, поне спри да ме будалкаш. Ти си като питбул. Щом забиеш зъби в нещо, не знаеш кога да пуснеш.

Стоун се усмихна невесело:

— Затова съм и толкова ценен за този участък.

Рътджърс се намръщи още повече.

— Добре, добре, проведи си разследването, но е важно да бъдеш дяволски дискретен, чу ли?

— Тъй вярно — каза Стоун и се изправи.

— Звучи така, сякаш тази работа ти носи наслада. Имаш ли нещо против да ми кажеш защо?

— Ни най-малко. Повръща ми се от хора с пари и власт, дето си мислят, че даже и лайната им не вонят!

Три дни по-късно Стоун Макол прочете внимателно всяка дума от гъсто изписания лист.

Уитмор беше едно от най-големите имена в Остин, синоним на власт и богатство, придобито чрез земя, добитък и нефт.

На повечето хора фамилията Уитмор им се струваше величествена, горда и недостъпна, свързана с историята на Тексас чрез създателите на Конституцията на страната. Уитморови бяха наистина едри земевладелци, от стария Запад.

Еймъс Флетчър Уитмор бе пристигнал в хълмистата, не много гориста земя на Тексас в началото на 1870-а, само няколко години след службата си в армията на Конфедерацията. С него била и младата му съпруга — Катлийн. Двамата си построили двуетажен дом на едно отдалечено място.

Първоначалният парцел от 180 акра на двойката скоро прераснал в петнадесет хиляди акра, а Еймъс и Катлийн имали само едно дете — Вон Еймъс. Треперели над него и се оказало, че имали право. Момчето израснало не само будно, но и много предприемчиво.

През 1915 година Вон се оженил за Тили Милъм, роднина на полковник Бен Милъм. Всички наоколо им се възхищавали.

Семейството имало три деца — две момичета и едно момче. Момчетата загинали трагично и останал само синът, Флетчър, кръстен на дядо си.

Години по-късно, след смъртта на родителите си, Флетчър продължил нещата оттам, където спрели Вон и Тили. Той се оженил и отгледал трима сина. Всеки от тях наследил първокачествена земя и продължил традицията на Уитморови...

— Добре де — промърмори Стоун и затвори с шляпване папката, взе си една цигара и я запали.

Загледан напред в празното пространство, той всмука два пъти и я загаси в пепелника, където имаше купчина наполовина изпушени.

Каза си, че трябва да си отиде у дома, защото очните му ябълки бяха станали толкова грапави, че не можеше да мигне, без да трепне болезнено. Не смееше да разтърка клепачите си; това само щеше да влоши положението. Примижа и погледна часовника на стената в офиса си. Минаваше полунощ.

Захвърли молива, залюля се на стола си и се заслуша в скърцането му — странно успокояващ звук в празния офис. Отвратен от идиотската насока на мислите си, той се изправи и посегна към следващата папка, съдържаща данни за бандата Уитмор, както напоследък бе започнал дати нарича мислено.

Не можеше да отрече факта, че са страховито семейство и ако имаше поне малко разум в главата си, щеше да провежда това разследване с ръкавици. Но знаеше, че няма да го направи. Първо съмняваше се, че изобщо някога е имал здрав разум в главата си. И второ, никога в живота си не беше пипал с ръкавици и нямаше намерение да започва сега.

Това, което наистина смяташе да започне, бе проучване в дълбочина живота на Уитморови. Всъщност вече беше започнал с предизборната кампания за сенаторско място на Филип Уитмор. Беше поставил един офицер под прикритие като доброволец, за да наблюдава отблизо Уитмор.

С помощта на други източници, които му дължаха услуги, беше съставил свое досие на семейството. Останалата част от тази информация се вторачи в него, когато отвори отново папката, леко разочарован, че не е открил никаква лична мръсотия.

Що се отнасяше до фирмената мръсотия — е, тук нещата стояха другояче, макар че не бе изследвал всичко. Все още. Но това бе следващата стъпка в плана му за действие. Нямаше да остави и един камък необърнат в хода на разследването си, въпреки слабите нерви на капитана.

Очите му пробягаха по най-горния лист хартия. Изпъкваха само две неща: Стенли Уитмор, най-младият син, беше женен за алкохоличка, постъпвала и излизала от два частни санаториума, и Марта Уитмор, съпругата на Флетчър, бе прибрала малко сираче, станало част от семейството и по-късно омъжило се за Филип, най-големия син.

За широката публика Уитморови представляваха идеално семейство. И все пак шестото чувство на Стоун му подсказваше нещо друго. Бяха от типа хора, дето вършеха греховете си зад затворени врати. Богатството им осигуряваше дискретност.

Да, нещо тук смърдеше и той нямаше намерение да се откаже. Никое ченге, което струваше и пет пари, нямаше да го направи. Когато човек, току-що прострелян и умиращ, промърмори името на дадено лице, чиято визитна картичка се намира в джоба му, има ли друг избор ченгето, освен да разследва?

Телефонът до лакътя му иззвъня. Стоун подскочи, изруга и посегна към слушалката.

— Макол.

— Здравсти, старче, тук е Лари.

Лари Медоуз беше негов приятел и бивш партньор в полицията. Сега бе в състояние да му върне услуга, защото работеше за голяма застрахователна компания с огромно влияние. Компанията имаше достъп до хора от висшите кръгове.

На няколко пъти Лари се беше опитвал да придума Стоун да напусне полицията и да работи с него. Стоун дори не бе обмислял това предложение. Харесваше му да бъде ченге. Или може би се чувстваше по-добре в клоаката — болезнена мисъл, която винаги отхвърляше.

Но въпреки това се радваше, че „в кухнята“ има някой като Лари, когото можеше да извика на помощ. Беше му се обадил да го попита дали не знае нещо за „Тексас Аеро Индъстриз“. Лари бе отговорил отрицателно, но бе обещал да провери.

— И защо, по дяволите, будуваш по това петляно време? — попита сега Стоун.

— Мардж взе децата и замина при майка си за няколко дни.

— Аха, и на теб ти е кофти в голямата къща, а?

— Много точно казано за размерите й. А и не ми харесва.

Стоун се изсмя:

— Ами да, бас държа, че не я харесваш, щото си кучи син с късмет.

— От къде на къде?

— Заради Мардж. Тя е мечтата на всеки божи мъж.

— Да бе, май че си прав. Ама и децата ми липсват не по-малко.

Неочаквано стомахът на Стоун се сви на топка. Познаваше това чувство. Неговото собствено дете толкова му липсваше, че понякога му прилошаваше.

— Стоун, там ли си още?

— Аха.

— Намерих, колкото можах, информация за „Тексас Аеро“ и работата на склада им.

Стоун се оживи.

— Страхотно!

— Не е кой знае колко, но е всичко, което можах да направя.

— Повече от това, с което аз разполагам. Изпрати ми го по факса, става ли? Дълга ти услуга.

— Не, не ми дължиш. Аз винаги ще ти дължа. Не забравяй, че ако не беше ти, сега нямаше да съм жив.

— Е, все пак ти благодаря.

— Дано да ти помогне.

Няколко секунди по-късно Стоун посегна към факса и взе няколко листа хартия. Адреналинът му се беше вдигнал до такова ниво, че го караше да се поти, а устата му беше пресъхнала.

Той се отпусна назад и започна да чете. В началото имаше информация, която и Стоун вече знаеше. Беше научил от доклада на детектива за убийството, че в склада се произвеждат самолетни части и че след това се продават на търговски авиолинии. Това само по себе си не беше голяма работа, поне на пръв поглед.

Нещото, което беше наистина голяма работа и което Стоун не знаеше, беше, че фамилия Уитмор притежава сградата.

Почувства как вълнението му нараства. Значи ако притежаваха сградата, може би притежаваха и част от фирмата, която я заемаше? И какво означаваше това?

Може би убийство?

Стоун се изправи, потърка отново очите си и се обади на Лари да му каже, че информацията е точно такава, каквато се е надявал да бъде.

— Още веднъж благодаря, стари приятелю. Ако можеше сега да влезеш в тази стая, щях да се изкуша да целуна грозния ти сурат.

— От прекалено дълго време си разведен, Стоун. Вземи се в ръце.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стоун паркира полицейската си кола без отличителни знаци на паркинга на банката и излезе.

Яркото слънце го заслепи, но той едва трепна. Стомахът му гореше още по-лошо. Бръкна в джоба си за опаковката хапчета, които винаги носеше, тъй като никога не знаеше кога ще му потрябват. Напоследък му се случваше по няколко пъти на ден. Подозираше, че ще пипне язва. Просто се надяваше да е само това. Ако не намалеше малко темпото...

— О, я стига! — процеди той, докато се отправяше към стълбите на банката и си напомняше, че препълненият график го е накарал да дойде тук, почувствал прилив на енергия от мисълта, че разследването на Уитморови може да добие положителна насока.

Първо, агентът под прикритие, когото беше поставил в кампанията, бе чул един от помощниците на Филип Уитмор да казва, че Уитмор има важна среща с адвокатата си в банката. Стоун знаеше, че няма да може да чуе или научи нищо от една частна среща, но ако се навърташе наоколо, може би щеше да има късмет да се сдобие с някоя пикантна новина, която да му бъде от полза.

Второ, беше получил още информация от приятеля си Лари. Главният офис на „Тексас Аеро Индъстриз“ се намираше в банката, която Стоун използваше. А се случи точно така, че днес трябваше да внесе малко пари в сметката си, тъй като беше ден за заплати.

„Не можеше и да стане по-добре“ — помисли си той, като си подсвиркваше.

Планът му за действие беше да внесе парите, като си отваря очите на четири за Филип Уитмор, а след това да посети един от вицепрезидентите. Това съвсем случайно бе жена, с която някога бе излизал и с която беше успял да се раздели в добри отношения.

Стоун отново се усмихна. Можеше да му струва една вечеря, но се надяваше да получи някаква информация за „Тексас Аеро“. Да,

вечеря и излизане някъде бе твърде ниска цена. Макар и последното нещо, което му се искаше, бе да се среща с тази жена неслужебно.

Беше се заклел, че няма да има никакви връзки повече. Ами, глупости, връзки! Беше се заклел да няма повече работа с жени — и точка.

Затегна възела на вратовръзката си и приглади назад кичура коса, който вятърът беше издухал на челото му. После пресече улицата. Когато влезе в банката, се насочи право към гишето за депозити. Само че, по някаква необяснима причина, нещо го накара да се спре и огледа залата.

Не мъжът — макар и той да не беше някой друг, а самият бъдещ сенатор на Тексас Филип Уитмор, — а жената с него, може би неговата съпруга привлече цялото внимание на Стоун.

В напреднала бременност, тя сякаш излъчваше сексуално напрежение, особено когато избра точно този момент, за да оближе пълничката си долна устна, която като че ли принадлежеше на нацупено дете. И косите ѝ. Какъв цвят бяха те, по дяволите? Не бяха руси, не бяха и кестеняви. Медени. Да, точно така. Тя имаше коси с цвят на мед.

Внезапно една жена изникна до Стоун.

— Извинете — каза тя и посегна да си вземе празна бланка за депозити.

— Господи! — промълви Стоун, когато осъзна за какво си мислеше.

— Ще ме извините ли? — каза отново жената до него, като този път го погледна раздражено.

— Прощавайте — отвърна Стоун, като се надяваше гласът му да звучи извинително, макар че тя продължаваше да го гледа предубедено.

„Да върви на майната си“ — помисли си Стоун и отново насочи поглед към двойката, която се отправяше към асансьора. Твърдо решен да не ги изпуска от очи, той излезе иззад масата и тръгна към асансьора, но се закова на място.

— А, сенаторе — каза някакъв набит мъж, — почакайте.

Филип Уитмор се усмихна и протегна ръка.

— Здравей, Кен — когато ръкостискането свърши, усмивката на Уитмор стана по-широка. — Макар и да харесвам как звучи думата

„сенатор“, не мислиш ли, че прибързваш малко?

Мъжът, наречен Кен, се засмя и усмивката му доказва липсващи предни зъби.

— Изобщо не. Ти ще спечелиш. Ей, човече, в кърпа ти е вързано!

— Благодаря. Оценявам това — каза учтиво Филип и прибави: — Познаваш ли жена ми Натали?

Мъжът протегна още веднъж ръка:

— За мен с удоволствие, госпожо.

— За мен също — отговори Натали Уитмор с дрезгав глас, също толкова чувствен, колкото и нацупената ѝ долна устна.

Внезапно Стоун усети присвиване в корема, сякаш мислите, които не биваше да му хрумват, се бяха установили в онази гореща точка ниско долу. Преглътна една ругатня, тъй като не искаше повече да бие на очи.

Освен това беше дошъл тук по работа, а не да точи лиги по жената на Филип Уитмор.

Стоун рязко овладя съзнанието си и продължи да наблюдава. Филип натисна бутона на асансьора, но отново бе спрял. Възрастна жена го дръпна за лакътя, което даде повод за нов разговор.

Объркан, Стоун бръкна в джоба си за цигара, но видя табелата „пушенето забранено“. Пъхна здраво ръце в джобовете си и се облегна на друго гише за депозити.

Разговорът между Уитморови и възрастната дама още продължаваше, когато Стоун видя двама мъже да влизат в банката. Всеки нерв по тялото му реагира. Не знаеше защо ги заподозря. Не бяха облечени очебийно, а напротив, съвсем като обикновени граждани. Може би студентите им смъртоносни погледи ги издаваха и подсказаха на Стоун, че са се заели е нещо недобро.

И най-вероятно то бе свързано с pistolетите, които неочаквано извадиха.

— Никой да не мърда! — извика по-ниският.

— Аха, който мръдне, е мъртъв — викна вторият като ехо на партньора си.

За щастие Стоун се намираше в периферното им зрение, което му даде възможност да бутне назад якето и да извади pistolета от кобура си. Държеше го ниско до бедрото си, така че да не се вижда. Дявол да го вземе, на този етап това бе всичко, което можеше да

направи. Не биваше да заплашва живота на мирните граждани, като позволеше на онези отрепки да зърнат оръжието му.

Щеше да изчака и може би да получи възможност да действа, преди... Къде все пак беше скапаният охранител на банката? Стоун се надяваше този приятел да е достатъчно интелигентен, за да не се опитва да се прави на герой. Усети, че ръката му се изпотява и вече не държи така здраво пистолета.

По-високият се приближи до асансьора. Дамата до Филип внезапно изпищя и Стоун почувства, че това изнерви бандита, на когото и без това не му трябваше много.

— Млъквай ма! — кресна мъжът и вдигна пистолета си. Само че не го насочи към жената. Стоун забеляза, че цевта сочи право към Филип Уитмор и кръвта във вените му се вледени.

Още няколко редовни клиенти изкрещяха.

Инстинктът и дългите години тренировка се намесиха. Без да се замисли, Стоун хвана с две ръце своя „Смит и Уесън“ и приклепна, целейки се в нападателя.

Някакъв идиот зад Стоун изкрещя:

— Ама и този има пистолет!

Бандитът се извъртя рязко и видя Стоун с вдигнатото автоматично оръжие. Като че ли разпозна характерното за полицаите приклякване и даде бърз изстрел.

Чукчето на Стоуновия пистолет вече падаше, когато той усети как куршумът ужилва ръката му между китката и лакътя. Пистолетът му се измести вдясно точно когато чукчето бодна капсулата на патрона. Само след частица от секундата тежкото оръжие подскочи в ръцете на Стоун.

Внезапно осъзна какво се е случило. Гледаше с ужас как Филип Уитмор сякаш беше блъснат назад, отскочи от вратите на асансьора и се свлече на пода. Беше улучен точно в главата.

Натали Уитмор изпищя и също се свлече на пода. Веднага настъпи хаос, който даде възможност на двамата нападатели бързо да напуснат банката.

— Някой да се обади на 911! — извика един мъж, като придържаше с двете си ръце главата на Филип.

— О, господи, той е мъртъв! — изкрещя друг. — А тя припадна. О, боже... О, боже!

Стоун знаеше, че не може с нищичко да помогне на Филип Уитмор, а със сигурност някой ще се погрижи за бременната му жена. Затова се спусна след мъжете, но когато излезе на улицата, те вече не се виждаха никъде.

Тъй като нямаше желание да се отказва, той тича в продължение на няколко пресечки, като проверяваше страничните улички. В далечината видя тъмен микробус, но нямаше начин да знае дали бандитите са в него. Това не беше достатъчно, за да даде в участъка описание на колата.

— По дяволите!

Той сложи пистолета в кобура и погледна към лявата си ръка. Ръкавът на самото му беше подгизнал и кръвта му капеше по паважа. В суматохата не бе успял да почувства нищо, но сега болката запулсира с пълна сила. Стоун хвана ранената си ръка със здравата и затича обратно към банката.

Изникна иззад завоя точно когато линейката потегли с включена сирена.

Два дни след престрелката в банката Стоун влезе отново в участъка и попадна право в поредния скапан кошмар. Капитанът моментално го зърна и рече:

— Влез при мен, Макол. Искам да говоря с теб. „Старата песен — помисли си уморено Стоун, — но на нов глас.“ Само че за пръв път никой от другите полицаи не каза и дума, а просто го гледаха втренчено как върви към вътрешната светая светих на участъка. Запечатаните устни на колегите му трябваше да бъдат първият знак, че брадвата се спуска над главата му. Само че тогава той не обърна внимание, тъй като все още бе слаб от раната и от загубата на кръв. Пък и от лекарствата, които му бяха дали, съзнанието му беше малко замъглено.

Но съзнанието на капитан Рътджърс не беше замъглено, нито пък имаше намерение да го усуква. Той заби жило в плътта на нищо неподозиращия Стоун.

— Този път наистина прекали — каза шефът му, без дори да го покани да седне. Въпреки това Стоун седна. Беше твърде изтощен, за да стои прав.

— Предполагам, че имате предвид неуспеха в банката.

— Че какво друго?

— Да де, какво друго — промърмори Стоун. Докато се бе възстановявал в болницата, си беше мислил, че ще бъде оправдан, без дори да се наложи Министерството на вътрешните работи да си пъха носа в случая. Но сега с тези мисли беше свършено. — Вършех си работата, капитане — наруши мълчанието той.

— Не, това, което направи, е, че застреля невинен човек.

— Който щеше да бъде застрелян от въоръжен крадец.

— Това е твоята гледна точка.

— И е правилната гледна точка, защото е истината.

Рътджърс размърда устните си, сякаш зад тях имаше топка тютюн, която смяташе да изплюе, вместо да дърпа от цигарата между пръстите си.

— Не и според Вътрешните работи.

— Майната им на Вътрешните работи.

— Не и този път, Макол. Оттам изпратиха мнение, че си нарушил политиката на министерството, като си стрелял.

— Нищо, че съм се опитвал да спася живота на един човек?

— Дявол да го вземе, не разбираш ли кого си пречукал?

— А, ето за какво била цялата работа! Уитморови тракат със саби, нали?

— Може и така да се каже — за пръв път Рътджърс изглеждаше смутен.

— Майната му, капитане, недейте, да го увъртате. Давайте направо. Голямо момче съм вече, ще мога да го преглътна.

— Ще можеш ли?

— Що не опитате?

— Добре, Уитморови наистина тракат със саби. Старият Уитмор каза, че или онова измислено ченге ще бъде уволнено, или градът може да очаква процес по Раздел 1983 от федералния закон.

— И градът смята, че семейството наистина ще го направи, което означава, че ще бъде по-евтино просто да вземат да уволнят задника на Макол. Това ли е долу-горе, капитане?

— Страхувам се, че да.

Макар може би да беше проведен личен разговор, Стоун знаеше, че си е създал достатъчно врагове сред равнопоставените, за да желаят и по-висшите той да си отиде. Жребият беше хвърлен и той не можеше

да направи нищо, освен да офейка от града и повече да не се обръща назад.

Изправи се, погледна втренчено мъжа, за когото знаеше, че изпитва силна лична антипатия към него, извади пистолета и значката си и ги стовари върху бюрото на Рътджърс. После каза с крива усмивка:

— Желая ви прекрасен живот, капитане.

Докато правеше това самонадеяно пожелание, Стоун си мислеше, че той самият ще живее чудесен живот. За нещастие не стана така. Откри, че трябва да потъне още повече в ада, преди да започне да изплува нагоре.

— Бившето ченге Макол — каза тогава гласно Стоун, докато отдалечаваше колата си от банката и се отправяше към Международния дом на авиацията на две пресечки по-нататък.

Но тогава знаеше, че винаги ще мисли за себе си като за ченге, макар вече по закон да не беше. Но това не му липсваше, особено когато стигна до Ню Мексико и опита вкуса на работата като прост работник в скотовъдна ферма.

Сега се засмя иронично. Струваше му се странно едно уволнено ченге да свърши като работник във ферма. Е, може би и по-странни неща се бяха случвали на този свят. В общия план на нещата нямаше никакво значение как се е случило, фактът бе, че то бе спасило живота му.

Една сутрин той взе „Америкън Стсйтсмън“ — първия вестник, който отваряше от месеци насам, и като изпи безброй чаши кафе, прегледа обявите за работа.

Обявата за работници в някаква скотовъдна ферма в Ню Мексико просто се наби в очите му и за пръв път от седмици той почувства как в него трепват вълнение и надежда. После, и двете умряха внезапно, особено след като Стоун се изправи, отиде до огледалото в спалнята и се погледна.

Отпуснат. Надебелял. С наднормено тегло. Това бяха само няколко от цветистите епитети, които можеха да го опишат. По дяволите, кой ли щеше да наеме някой, чиято песен е изпята? Засмя се, но в смеха му нямаше веселост. „Може би някой цирк“, каза си и се извърна, отвратен от себе си.

В този момент разбра, че трябва да направи нещо за начина си на живот, ако не иска да се превърне в статистика. Не можеше да продължи да пие, вместо да яде. Не можеше все да си блъска главата в стената само защото вече няма работа и не печели пари. И не можеше повече да кара без сън.

С тези измъчващи го въпроси в главата си той продължи да мисли и за обявата. Накрая се реши. Ох, по дяволите! Щеше да опита, а ако му откажеха, щеше да го преживее. И без това вече не се занимаваше с нищо друго, освен да оцелява. Не живееше; беше просто един мъртвец, разхождащ се между живите.

Обади се на телефонния номер и най-неочаквано го наеха, фактите, че може да язди — бившата му жена бе ненаситна ездачка, и че няма ангажименти натежаха силно в негова полза.

С пристигането си във фермата заработи така, както никога в живота си; дори и да се смятаха дългите часове в службата му като ченге. Излишното му тегло започна да се стопява. Кожата му стана златистокафява. Но най-важното беше, че престана да пие и пуши — препятствия, за които никога не бе предполагал, че ще успее да прескочи.

И беше дяволски горд от себе си и от трансформацията на тялото си. Жалко, че не бе опитал този вид непреклонна дисциплина по време на работата си в полицията. Беше успял да си поживее страхотно на откритите пасбища във фермата и да приведе тялото и съзнанието си в отлична форма. Поне напоследък можеше да се погледне в огледалото, без да изпита желание да го строши с юмрук.

Беше дяволски горд от постигнатото, особено от отказването от цигарите и пиенето. Но дълбоко в душата му положението бе коренно различно. Тази част от него не бе претърпяла същата промяна. Душата му си оставаше тъжна.

Преди и след напускането на Остин не бе давал и пет пари за нищо, освен за Сали. Тя беше в ума му даже и когато бе толкова умствено и физически осакатен, че да не може да протегне ръка към нея. До този момент ѝ беше написал безброй писма, които винаги след това накъсваше на парченца.

Така че към дъщеря си все още имаше да плаща огромни грехове.

Как бе позволил връзката им до такава степен да излезе от контрол? По дяволите, през първите няколко години от живота ѝ той беше добър баща. Може би не отличен, но добър. И през цялото време на ужасна болка и отчаяние, които беше преживял, никога не бе преставал да я обича.

Добър, лош или грозен, Стоун беше неин баща, дявол да го вземе! Работата и бутилката бяха изкривили преценките му и по някое време на пътуванията към и извън тази джунгла той се бе убедил, че Сали ще живее по-добре без него.

Никога повече нямаше да направи тази грешка.

ПЕТА ГЛАВА

Слънчевата светлина, която струеше през прозореца на кабинета на Натали, затопляше деколтето ѝ. Тя затвори очи и се опита да си представи, че всичко е наред и че вътрешностите ѝ не са се свили на топка от тревогите. Сблъсъкът с Флетчър по време на тържеството предишната вечер я бе разстроил много повече, отколкото ѝ се искаше да признае.

— Ей, защо не си вървиш у дома?

Натали примигна, после отвори очи и видя собственичката на „Чудните посредници“, шефката ѝ — Люси Джентри, да стои на вратата.

Натали се намръщи:

— Защо? Още е рано.

— Първо на първо, изглеждаш като смачкано лайно.

Тук Натали не можа да не се усмихне. Ако някой друг ѝ кажеше такова нещо, щеше да му се обиди, особено в прекалено емоционалното си състояние напоследък. Но при Люси случаят не беше такъв — тя ѝ бе повече приятелка, отколкото шеф.

Люси беше дребничка, но когато отвореше уста, кукленският ѝ маниер изчезваше, човек веднага разбираше, че под този чар се крие интелигентна и умна делова жена, която знае как да кара хората да дават най-доброто от себе си. Това беше една от причините нейната компания за недвижими имоти да си завоюва име.

Натали считаше за истинска благословия възможността да работи за Люси и да изучава работата из основи.

Сега обаче работата очевидно беше последното нещо в ума на Люси. Лицето ѝ изразяваше загриженост.

— Чу ли ме какво казах ей сега?

— Разбира се, че те чух — отговори замислено Натали. — Може би има нещо, за което трябва да се погрижа...

— Мога ли да ти помогна?

— Не, трябва да го направя сама, но ти благодаря, че ме пускаш по-рано.

— Не е необходимо да ми благодариш за това. Не ми трябва някой от моите агенти да плаши клиентите, които са дошли е парите си. Разкарай се за днес, дете.

Натали намали скоростта и паркира пред Остинската градска библиотека. В съзнанието ѝ цареше пълен безпорядък пред перспективата да започне разследване за смъртта на Филип. Но колкото и да ѝ беше неприятно, щеше да доведе това докрай, въпреки мнението на Флетчър, че е просто един каприз, който ще отmine с времето. Не, нямаше, защото Натали не възнамеряваше да се откаже.

Малко след това тя се настани като у дома си, притегляйки един удобен стол по-близо до проектора. Задачата, която трябваше да си наложи — да прерови всички статии, свързани със смъртта на съпруга ѝ, — ѝ се струваше толкова непоносима, че всичко в стомаха ѝ трепереше.

Това нямаше да бъде необходимо, ако не бе дочула един разговор между Флетчър и Марта — същия, който бе задвижил болезнената верига от събития и бе променил начина, по който щеше да гледа на семейство Уитмор до края на живота си.

Натали не бе имала намерение да подслушва разговора на свекъра и свекърва си, но не бе в състояние да се помръдне, дори ѝ да искаше. Краката ѝ бяха станали като от желе. За какво говореше Марта? Нима във всекидневника бе публикувана още една статия за Филип? Натали също имаше този брой в стаята си, но не го бе прочела, нито пък искаше. След трагедията не се бе чувствала достатъчно добре, за да чете. А по-късно не бе искала да знае сензационните разкази за случилото се. И все още не желаше.

„Нима журналистите имат какво още да пишат за това? Колко жестоко — изплака безгласно тя — и колко е ненужно да се повтаря едно и също за Филип!“ Макар и да не беше чела нищо, Натали знаеше, че те многократно са писали и преписвали, дъвкали и предъвкали трагедията.

— Защото са пасмина шибани идиоти, ето защо! — казваше в този момент Флетчър с пълен с жлъч глас.

— Няма нужда да ругаеш. — Марта говореше тихо, но брадичката ѝ трепереше, сякаш можеше всеки момент да избухне в

сълзи.

— Дяволски си права, че има — отвърна веднага Флетчър, — особено когато целият вестник е пълен с тези боклуци.

Натали реши да си наложи да се помръдне, да влезе в стаята, но гласът на Марта отново я спря:

— Флетчър, мислиш ли, че някога ще разберем какво се е случило тогава? Искам да кажа...

Внезапно Марта млъкна. Натали не можеше да я обвинява. От мястото си виждаше лицето на свекъра си, което беше станало неимоверно по-кораво и студено от обикновено.

— Ние знаем какво се е случило тогава — процеди той през зъби. — И никога повече не поставяй това или мнението ми под въпрос — после бутна стола си назад и се втренчи надолу в нея, сякаш в този дълъг и горчив момент се опитваше да се овладее.

Марта започна да се тресе цялата и Натали трябваше да положи усилие, за да не се притече в защита на крехката си свекърва. Но не го направи. Никой не бе противоречил на Флетчър по този въпрос. Досега.

— Трябва да дам под съд тоя проклет вестник и да им затворя устите веднъж завинаги.

— Не мисля, че това е отговорът — каза Марта с все още несигурен глас. — Толкова отчаяно ми се иска да съберем парченцата от живота си и да продължим да живеем, но като че ли не можем.

— Вероятно има начин.

Макар тонът на Флетчър все още да бе рязък, поне част от отровата в него беше изчезнала. Изглеждаше отпуснат и изтощен.

Лицето на Марта грейна:

— Как?

— Чрез Кланси.

— Кланси ли? — Марта се намръщи. — Какви са тези безсмислици?

— Не, не са безсмислици. Помисли само. Кланси е единственото нещо, което ни е останало от нашия син. Не мога да понеса мисълта да загубим...

— Ние няма да я загубим — довърши Марта вместо него с уверена усмивка на лицето. — Това е нейният дом и винаги ще бъде.

— Знаем, което я прави наша отговорност.

Марта изглеждаше объркана.

— Ами... предполагам, че е така.

— Тук няма място за предполагане. Макар и да е още само бебе, време е да помислим за нейното настояще, както и за нейното бъдеще, като например в кое частно училище да я запишем и много други неща.

Натали притисна ръката си с юмрук, за да не ахне и да не привлече вниманието им. Флетчър гледеше отнесено.

— Нищо не е достатъчно добро за моята внучка.

— Хайде, Флетчър, не е ли твърде рано? Все пак тя си има майка. Натали е абсолютно способна да взема правилни решения за нашата внучка.

Флетчър изсумтя презрително:

— Всъщност не го вярваш, нали?

— Разбира се, че го вярвам — тросна се Марта, като го гледеше изумено.

— Е, аз пък не.

— Какво се опитваш да кажеш? — макар гласът на Марта да бе тих, Натали усети стоманените нотки в него.

— За бога, Марта, нима си забравила откъде дойде това момиче?

— „Това момиче“, както я наричаш, е дъщеря ни Натали, за бога!

— Не оспорвам това.

— О, да, оспорваш го. Пък и това няма значение. Тя е...

— Разбира се, че има значение — прекъсна я Флетчър. — Има адски голямо значение.

— Флетчър, говориш абсолютни глупости. Ако тези статии те разстройват толкова, престани да ги четеш.

— Това, което казвам, е свързано с много по-дълбоки неща, отколкото проклетите статии.

— Не говориш сериозно, нали?

— Да, по дяволите! Всичко, което искам, е дъщерята на Филип да има винаги най-доброто — и когато Марта се накани отново да отвори уста, той продължи: — Ами ако Кланси стане като майката на Натали? И по-странни неща са се случвали. Мислила ли си някога за това?

Марта ахна и се втрени в съпруга си така, сякаш той напълно бе загубил разсъдъка си.

Натали не ахна — искаше ѝ се, но се чувстваше твърде слаба, за да отвори уста. Жестоките думи на Флетчър сякаш бяха прерязали някаква артерия и сега кръвта изтичаше от тялото ѝ.

— Разбираш ли, прав съм — настоя сърдито Флетчър. — Не можем да рискуваме. Трябва да имаме думата във възпитанието на Кланси.

— Боже мой! — възкликна накрая Марта. — Защо изобщо се съгласи да приберем Натали при нас?

— Защото ти страшно го искаше. Тогава кой можеше да предположи, че тя ще се омъжи за най-големия ни син и ще има дете? Дявол да го вземе, ако съм имал и най-малкото подозрение, Натали никога нямаше да стъпи в тази къща.

По лицето на Марта се затъркаляха сълзи.

— Господи, нямах представа, че мислиш така. Но и без това ти не бе в състояние да откажеш на Филип каквото и да било.

— Е, за това трябваше да му се опра по-яко. Тук става дума за лоши гени. Не можеш да го отречеш, а е наша работа да се погрижим внучката ни никога да не бъде изложена на такива рискове.

— Очевидно искаш да кажеш, че в края на краищата Натали може да стане като майка си и да повлече Кланси след себе си. Та това е лудост, Флетчър!

— Лудост или не, това е моето мнение. Няма да позволя на Кланси да се превърне в нещастна бяла отрепка. Кланси е Уитмор и аз възнамерявам да имам думата в нейното възпитание, независимо дали има, или няма майка. Тя е единственото нещо, което ми остана от моя... син.

На Натали отново ѝ се зави свят от нарастващата злоба в думите на Флетчър. Все едно че я беше пробол с леден шиш в сърцето.

Бъди проклет, Флетчър Уитмор!

Натали седеше изправено, загледала в тъмния екран на проектора. Още не го бе включила, но спомените продължаваха да нахлуват в съзнанието ѝ.

Флетчър искаше да контролира нейния живот и този на Кланси. Но не, всъщност не беше точно така. Той не само искаше да ги контролира, той наистина ги контролираше.

Веднага след тази мисъл последва друга, още по-дразнеща и плашеща — чия беше грешката? Нейна. Тя му бе позволила да прави

това.

Смъртта на Филип, съчетана с ужасния разговор, бе осакатила сетивата ѝ до такава степен, че животът ѝ сякаш бе спрял и тя се движеше като в транс, освен когато ставаше дума за Кланси. Само покрай дъщеря си се оживяваше.

И макар детето ѝ да не беше страдало, при нея нещата стояха по-различно. Сега Натали осъзнаваше това. Отказвайки да се занимава със смъртта на Филип, тя бе сторила на себе си и на дъщеря си огромна несправедливост. Но отсега, от днес, в тази библиотека, на това щеше да се сложи край. Вече нямаше да бяга от истината. Никой повече нямаше да взема решения вместо нея или Кланси. Беше сигурна, че по-късно, когато чувството, че е предадена, попритихне, тя ще се утешава с факта, че Кланси е обичана от баба си и дядо си и те ѝ мислят най-доброто.

Но сега болката и гневът я заслепяваха. Кланси беше нейното дете и тя знаеше какво е най-добро за нея.

Трябваше да извади главата си от пясъка и отново да се върне в реалния живот. Това означаваше да направи онова, което никой от семейството нямаше желание да направи. Налагаше се да обмисли нещата, които медиите поставяха под въпрос и които през цялото време се таяха в съзнанието — около грозната истина, че смъртта на Филип не е нещастен случай.

Носеше вчерашния вестник със себе си. Посегна към него и прочете подзаглавието на статията на първа страница:

„Истината за смъртта на кандидата за Тексаския сенат и бизнесмен Филип Уитмор е все още неизвестна.“

Натали се сви вътрешно, сгъна припряно вестника и го пхна в папката си.

— Пиявици! — промърмори тя. — Кръвожадни пиявици!

Внезапно старият страх сякаш протегна ръка и стисна сърцето ѝ. Не искаше да ѝ се напомня за смъртта на съпруга ѝ. Искаше да я запази, затворена в дъното на душата си. Но все пак знаеше, че това вече не е възможно. Трябваше отново да се изправи пред жестоката истина, че вестниците може и да са прави в намеците си за смъртта на

Филип; че вероятно е имало нещо повече от присъствието му там, където не трябва и когато не трябва.

Също така трябваше да си създаде свой собствен живот извън това семейство — повече заради Кланси, отколкото заради себе си. Един изпълнен с горчивина старец, без значение колко беше направил за нея, нямаше да заеме мястото ѝ в живота на Кланси. Прикритите му заплахи по време на тържеството нямаха никакво значение; нямаше да я накарат да се, откаже.

За нея вече не съществуваха друг начин. Трябваше да разсея съмненията около бъдещето и да погледне напред, колкото и болезнено и трудно да беше това. Натали знаеше, че с новопоявилата, се нейна решителност няма да ѝ е лесно. Какъвто и да бе планът ѝ, семейството щеше да се съпротивлява. Те бяха убедени, че смъртта на Филип е била трагичен инцидент. Беше ѝ чудно как така цялото семейство беше толкова заето да накаже полицаия, застрелял случайно съпруга ѝ, а не да намери крадците, инициатори на целия инцидент.

Натискът на обществеността и вътре в службата бяха принудили полицаия да напусне, опозорен, макар че Натали отново се беше дистанцирала от разказите на вестниците, предизвикани от всичко това. Част от тази неохота идваше от усложненията и с Кланси — както майката, така и детето едва не бяха умрели. Но това не можеше повече да служи за извинение.

Беше взела решение, което щеше да промени живота ѝ. Сега трябваше да реши как да действа.

Стомахът ѝ продължаваше да ври, главата ѝ — също. Искаше ѝ се да овладее съзнанието си. Ако можеше, никога повече нямаше да си припомня онзи ужасен разговор. Как бе успял Флетчър да се преструва на любящ баща през всичките тези години? И без това като дете бе смятала за достатъчно травматизиращ въпроса дали я приемат или не; а сега, когато бе започнала да се справя с тази мисъл — да се чувства наистина Уитмор, да вземе да се случи това!

На четиринадесет години бяха изпратили Натали в дома за малолетни престъпници към църквата, след неприятности със закона. Макар че я считаха за дете, бе много зряла за възрастта си. Не гледаше живота през същите розови очила, както повечето си връстници. Рядко се усмихваше, но когато го направеше, светлина озаряваше цялото ѝ

лице. Точно в онзи ден се усмихваше: Марта Уитмор щеше да я заведе на гости във фермата на Уитморови.

Уитморови имаха голям принос в благотворителността. А домът за малолетни престъпници към църквата беше любимият на Марта.

Когато двете се видяха за пръв път, Натали усети, че Марта се интересува от нея. Беше го видяла в очите ѝ. И все пак малката не отговори на чувствата ѝ. Вместо това, гледаше я с тъжни очи. Страхуваше се да се сближава с други хора, за да не ги загуби, както бе загубила майка си.

В края на краищата Марта, по свой деликатен начин, премина през преградата на детето. Натали ѝ разказа какво се със случило с майка ѝ и какъв живот е водила. Когато накрая спря да разказва, и двете плачеха.

Ето защо Натали бе едновременно развълнувана и шокирана, когато лимузината на семейство Уитмор спря пред дома в колониален стил сред тексаските хълмисти земи. Никога не бе виждала такава къща, особено пък отвътре.

Този ден бе ново начало в живота на Натали. Марта винаги бе копняла за дъщеря и след като го обсъди със съпруга си, двамата предложиха на Натали да се премести да живее при тях. Фермата стана нейният нов дом.

Тримата синове на Уитморови реагираха различно на присъствието ѝ. Филип, най-големият, макар и учтив, рядко се завърташе у дома. Прекарваше времето си или в колежа, или с приятели на своята възраст. Даниел, вторият, веднага се сприятели с нея. Стенли, най-младият, виждаше в нея заплаха и изпита антипатия от пръв поглед.

През следващите години Натали имаше всичко най-добро, което можеше да се купи с пари. Още повече — научи какво е да си част от семейство, макар че понякога биваше наранявана от това.

Но тези случки бяха правени поносими от неотклонната любов на Марта и братската преданост на Даниел. Той стана нейна сянка. Когато любимата ѝ животинка умря, Даниел я утешаваше. Когато не ѝ вървеше в училище, Даниел ѝ помагаше. И когато Стенли нарочно я нараняваше, пак Даниел я защитаваше.

И все пак поиска да се омъжи за Филип. Винаги се бе възхищавала от него и бе копняла за вниманието му. Но едва когато

завърши колежа и започна работа, той забеляза, че тя е пораснала. И отношенията им се промениха.

На двадесет и седмия рожден ден на Натали и малко след тридесет и седмия на Филип двамата се ожениха и се преместиха в новообзаведеното крило на къщата. Отначало Натали изпитваше неохота да живее с родителите му, но тогава той я увери, че всичко ще бъде наред, че „така правят Уитморови“.

Две години по-късно Натали откри, че е бременна. Беше въодушевена от мисълта за бебето и доволна от успеха в кариерата си. Бе започнала работа в една фирма за недвижими имоти. Макар и да бе сигурна в брака и в живота си у дома, отстояването на независимостта ѝ се струваше изключително важно.

Филип също преуспяваше. След два успешни мандата в Тексаската камара, а след това в Тексаския сенат, той бе твърде вероятен кандидат за Сената на Съединените щати. Макар и Натали да не пътуваше по време на кампанията с него, подкрепяше го активно и заедно с останалите членове от семейството с нетърпение очакваше резултатите от изборите.

Следователно животът беше добър, Марта продължаваше да управлява домакинството, а Флетчър — скотовъдната си империя, Филип се бе заел с останалия бизнес на фамилията и го поддържаше печеливш.

Даниел не беше женен и преподаваше английски в университета. Той също живееше във фермата. Само Стенли, който работеше там, бе използвал своята част от земята, за да си построи къща. Пола, жена му, не искаше да живее в голямата.

Но не и Натали. Тя обичаше да бъде част от голямо, сплотено семейство, но винаги се страхуваше, че това щастие може изведнъж да ѝ бъде отнето. И този страх се превърна в жестока реалност...

— Госпожо, добре ли сте?

Натали вдигна рязко глава и погледна сивокосата библиотекарка, която се бе приближила до нея.

— Аз... добре съм — отговори тя и преглътна буцата в гърлото си.

Изражението на жената си остана загрижено.

— Сигурна ли сте? Дори още не сте пуснали проектора.

Натали се насили да се усмихне и едновременно с това попи сълзите от бузите си.

— Да, сигурна съм. Благодаря ви, задето попитахте.

— Няма защо — жената постоя така още малко, после се обърна и си отиде.

Натали освободи дълго задържания си дъх, съсредоточи мислите си върху настоящето и се зае сериозно за работа. Сякаш след момент погледна часовника си и видя, че стои наведена над проектора вече два часа. „Нищо чудно, че раменете и гърбът ме болят“ — помисли си тя и ги раздвижи нагоре-надолу, за да възстанови кръвообращението им.

Ако не седеше в строгата обществена библиотека, сигурно щеше да се разпадне на парченца. Беше й страшно трудно да поема старите разкази за смъртта на Филип. Имаше да прочете още няколко статии, но не бе сигурна дали ще може. Твърде много й идваше за този следобед. И все пак знаеше, че трябва да доведе това мъчение докрай.

Въпреки показната увереност предишната вечер, когато бе съобщила намеренията си, тази сутрин бе осъзнала, че няма план за действие. Просто се бе перчила и нищо повече. Имаше нужда от факти. Ето защо бе дошла в библиотеката, решена да прочете всичко, свързано със смъртта на съпруга и.

„Кандидат за сената убит от полицията при неуспешен банков грабеж“

Това заглавие беше типично за начина, по който разказваха за смъртта на Филип с кървави подробности. Сякаш всеки от авторите изпитваше огромна наслада да описва трагичната история. Само един от тях, някой си Скот Тимпсън, като че ли беше изключение. Натали усещаше по начина на изразяване в статиите му, че той наистина чувства болката в цялата история.

Но именно снимките на Филип, лежащ в локва от собствената си кръв, докараха в очите й сълзи на гняв и безпомощност. И точно тези снимки я накараха да се изправи рязко на крака, а столът — да изскърца мъчително.

Достатъчно! Не можеше да понесе повече. А и вече бе привършила с това, за което бе дошла — да си наложи да открие какво

точно се е случило през онзи ден. Значи един цивилен полицај беше убил съпруга ѝ. Името на мъжа не ѝ говореше нищо, макар и да бе твърдо решена то да означава много към края на делото ѝ.

Трябваше да излезе оттук, да се махне от тези снимки. Тясното помещение и безстрастното обзавеждане бяха започнали да опъват нервите ѝ. Неочаквано ѝ стана студено.

Едва когато излезе навън, в обятията на топлото слънце, осъзна, че нито веднъж не е видяла снимка на полицаја, застрелял Филип.

„Защо?“ — запита се тя и отново изпита странна тревога.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин този въпрос продължаваше да витае в крайчеца на съзнанието ѝ. Натали погледна Кланси, която все още спеше. Слезе долу, изпи чаша кафе, качи се отново горе, събуди дъщеря си и я облече. Днес в детската градина беше денят на Кланси.

Натали не очакваше да има друг в стаята за закуска, освен Джоузи. Но тази сутрин далеч не беше сама. Когато влезе, спря внезапно на вратата, защото видя Даниел, седнал до стъклената маса с чаша кафе в ръка.

— Рано си се размърдал и, господи, наистина се радвам да те видя. Много ми е нужна твоята помощ по въпроса с Флетчър. Той възнамерява да се противопоставя на всяка моя стъпка в роленето за смъртта на Филип.

— А какво те кара да мислиш, че татко ще ме изслуша? — Даниел направи пауза и се усмихна иронично. — Всеки път, когато ме погледне, вижда в мен онова хипи с дълга коса и мръсни крака.

— Не излизай, без да се обръснеш — прекъснато Натали и си наложи да се усмихне, като се опитваше да облекчи болката по лицето на Даниел.

Той вирна брадичка.

— Аха, не можем да го забравим, нали?

— Със сигурност Флетчър вече го е преглътнал. Все пак ти си професор, и то не на друго, а на почетна катедра!

Болката по лицето на Даниел се засили.

— Недей да разчиташ на това. Знаеш, че винаги съм бил различен, играл съм по моята си свирка... Татко не можеше да приеме бунта ми. Мисля, че го поставях в неудобни положения и го засрамвах и той все още не е успял да го преглътне.

Натали се намръщи.

— Вярно е, но, тогава ти беше просто дете! Всички сме вършили глупости. Аз и Стенли никога не сме били свършени.

— Амин, но Стенли никога не е носил дълга коса и не е имал дупка на панталоните.

— Но ти поне не носеше обица.

— Боже опази! Тогава той със сигурност щеше да се откаже от мен.

— Като говорим за отказване — каза усмихнато Натали, — помислих, че е свършено с теб онзи ден, когато връхлетя в кухнята с пригладена назад и прибрана на конска опашка коса.

— А съдията, най-добрият приятел на татко, беше с него — Даниел ококори очи. — Оня дъртофелник гледаше така, сякаш е видял извънземно. Кълна се, че татко щеше да получи удар на място, ако ти не ме беше дръпнала за опашката и не беше казала: „Хайде да се омитаме оттук.“

Натали се усмихна замислено.

— И спомняш ли си какво направихме тогава?

— Как бих могла да забравя? Взехме пакет „Честърфийлд“, измъкнахме се в гората и се опитахме да ги изпусим.

И двамата се засмяха на глас, след това Натали стана сериозна:

— Сега ти е смешно, шушумига такава, но тогава не ми беше! Ти не пушеше за пръв път, за разлика от мен. Струваше ми се, че никога няма да спра да повръщам.

— Аха, мама си помисли, че имаш апандиситна криза и искаше да те заведе в болницата. Ти беше направо позеленяла.

— Слава богу, че спрях да повръщам долу-горе по това време, иначе щеше да ми се наложи да призная какво сме направили. Никога повече не запалих цигара, така че според мен си ми направил услуга.

— Искан ми се и на мен да ми се повръщаше от цигарите. Може би тогава нямаше да има нужда да преминавам през този ад, за да ги откажа — той отново помълча. — Какво ли не бих дал, за да се върнат онези времена и забавните моменти! — в тона му се усещаше тъга.

— И на мен понякога ми е мъчно за тях. Но като че ли най-много ми липсват нощите, в които гледахме всички онези забранени филми на ужасите.

— На теб ти доставяха страхотно удоволствие.

Натали се усмихна, а после потрепери, когато помежду им се възцари мълчание. Дватамата се стегнаха забележимо, когато Марта и Флетчър влязоха в стаята.

— Добро утро — каза Натали и усети колебанието в гласа си. Но пък кой ли нямаше да чувства колебание, когато очите, обърнати към него, са изпълнени с враждебност.

— Добро утро на всички — каза рязко Флетчър, без да погледне към нея.

Само поздравът на Марта изглеждаше искрен:

— Спахте ли добре с Кланси?

— Да. Кланси е вече облечена.

Марта се усмихна над ръба на чашата и започна да говори бързо, сякаш за да запълни задушавачното мълчание, което се бе възцарило в стаята:

— Днес мисля да отида в града и да купя една-две нови премени на Кланси.

— О, Марта, много мило от твоя страна, но тя наистина няма нужда от повече дрехи. Толкова бързо ги израства.

— Това няма значение.

Натали усети упоритостта в гласа на свекърва си и отстъпи:

— Добре, щом искаш.

— А ти? — попита Флетчър. — Ти какво ще правиш днес? Предполагам, ще продаваш къщи.

Натали преглътна язвителния отговор, който дойде на върха на езика ѝ. Искаше ѝ се да шибне Флетчър с думите, че е чула разговора му с Марта, за да види как изражението му става слисано. Но сега не беше време да разкрива картите си, а да остане вярна на мисията си.

— Разбира се, че смятам да продавам къщи — каза тя с пресилена лекота. — Но това не е всичко, както добре знаеш.

— Значи все още не се е изпарила от главата ти нелепата идея?

— Точно така.

— И няма значение какво е нашето мнение с Марта?

Струваше ѝ огромни усилия да запази спокойствие под този огън.

— Не искам да наранявам нито теб, нито Марта. Знаете това, или поне би трябвало.

— Аз... никой от нас не иска да преживява отново болката, която ни причини смъртта на Филип — каза Марта деликатно и протегна ръце към Натали. — Със сигурност и ти не го искаш — очите ѝ гледаха умолително.

— Права си, не искам. Но трябва да направя, това, което е най-добро за мен и Кланси.

— А всички други да вървят по дяволите. Това искаше да кажеш, нали? — и преди Натали да успее да отговори, Флетчър продължи: — Каква полза ще има, по дяволите, ако намериш онова ченге? Само това бих желал да знам.

— Искам да говоря с него.

— И за какво, моля? Пък и никой не може да каже къде е той. След като се оплеска, офейка опозорен от града.

— Той настояваше, че един от нападателите се е канел да застреля Филип.

Флетчър изсумтя:

— Че откъде знаеш това, дявол да го вземе? Ти не показва и най-малък интерес да говориш или прочетеш каквото и да било, свързано със смъртта на Филип.

— Прав си, така беше. Но това вече се промени. Отидох в библиотеката и изчетох всички статии, с които разполагаха — тя направи пауза. — И дори това да е последното нещо, което ще направя, възнамерявам да разбера какво всъщност, се случи тогава в банката.

Натали вдигна поглед към Флетчър, който сега стоеше заплашително като гранитен блок. Тя отпи глътка кафе, като се опитваше да се отърси от обзелия я хлад.

— По-спокойно, татко — каза Даниел, като се размърда неловко на стола и отчаяно се опитваше да се прави на умиротворител. — Нека не казваме неща, за които после всички ще съжаляваме.

— Кажи го на нея, не на мен.

Неочаквано Марта се разхълца.

— Виждаш ли? — изрева Флетчър и посочи към жена си. — Ето, само това могат да донесат тези разговори. За бога, Натали, помисли си какво могат да сторят те на Марта. Та тя беше пред нервен срив, дявол да го вземе. Искаш пак да се повтори, така ли?

— Моля те, татко, успокой се — каза Даниел. — Знаеш, че кръвното ти...

— Остави на мен да се тревожа за проклетото си кръвно. Ако изобщо имаш някакво влияние над снаха си, използвай го сега за нещо добро.

Натали почувства как кръвта се дръпва от лицето ѝ и се втренчи с разширени очи в Даниел. Знаеше, че са го хванали натясно.

— Какво ще кажеш, сестричке? Нали ще размислиш? Ще оставиш ли Филип да почива в мир?

Натали поглади влажните длани надолу по робата си, като в същото време се опита да прогони треперенето от гласа си. Неодобрението на Даниел бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Повтарям, че съжалявам, задето моите намерения ви нараняват, но това е нещо, което трябва да направя.

— По дяволите!

Без да обърне внимание на ругатнята на Флетчър, тя продължи:

— Има и още нещо, което трябва да направя.

— И какво е то? — попита Даниел с неприкрита болка в гласа си. Натали се освободи от Марта, която стискаше здраво ръката ѝ.

— Веднага щом мога да си го позволя финансово, ще си намеря жилище.

Макар Филип да ѝ беше оставил значителна застраховка живот, Натали възнамеряваше да я пази за образованието на Кланси. Колкото до парите, не ѝ бяха останали много. Кампанията беше взела своя дан от банковите им сметки.

Флетчър се втренчи невярващо в нея и долната му челюст увисна от изненада.

— О, господи! — промърмори Даниел и обърна очи към небето.

Хълцанията на Марта станаха още по-силни.

— При тези обстоятелства мисля, че така ще бъде най-добре — каза Натали. Чувстваше, сякаш, в нея току-що е избухнала бомба. Искаше ѝ се да се наведе и изпразни съдържанието на стомаха си. Но вместо това стоеше, изправена като бастун, и чакаше гилотината да падне върху главата ѝ.

— Няма да ти позволя да вземеш единственото нещо, което ни е останало от сина ни — каза Флетчър със студен, остър глас.

— Моля те — рече Марта, плачейки, — не можеш да си отидеш. Тук е твоят дом.

Сега вече Даниел се изправи:

— Натали, да не си загубила ума си?

Тя му се усмихна тъжно. Чувстваше се така, сякаш бе застанала на ръба на ронеща се скала.

— Не, Дани. Не съм загубила ума си. Всъщност е точно обратното. След година, в която живях без никаква цел, аз най-сетне я открих.

— Но помисли си какво залагаш! Ако не друго, спомни си какво са направили мама и татко за теб.

Натали трепна, сякаш Даниел я беше ударил.

— Зная, че им дължа живота си.

— Е, тогава ни се отплати, като престанеш с тези твои глупави идеи — по челото на Флетчър бяха избили капчици пот, а устните му бяха свити.

За момент Натали усети как решителността ѝ се разколебава. Даниел беше прав — тя наистина им дължеше повече, отколкото можеше да им се отплати, но дължеше нещо и на себе си, особено като се имаха предвид истинските чувства на Флетчър към нея. Той никога не я беше обичал. И макар тази мисъл да ѝ причиняваше страхотна болка, тя ѝ даваше и сили да направи това, което трябваше.

Натали премести поглед от Флетчър към Марта.

— Тъй като все още нямам жилище, надявам се да ми позволите да остана, докато си намеря, защото това, че ви напускам, не означава, че съм престанала да те обичам. Защото ти си единствената истинска майка, която някога съм имала.

Марта погледна към Флетчър с насълзени очи. Погледът ѝ бе посрещнат с ледено мълчание.

— Но трябва да разберете, че няма да се откажа от плановете си — добави Натали. Помълча, докато всички възприемат думите ѝ. После се обърна и излезе от стаята, но за нещастие недостатъчно бързо, за да не чуе последвалите думи.

— Какво... какво ще правим? — проплака Марта.

Натали се спря и се заслуша.

— Не се тревожи — отвърна рязко Флетчър. — Ще се погрижа за Натали.

Заплаха ли беше това? Тя усети горчилка в устата си и се отдалечи.

СЕДМА ГЛАВА

Той направи силен тласък веднъж, после още веднъж и се строполи върху гърдите ѝ. Пола заби остриите си като на орел нокти в задните му части.

— Ставай от мен, на секундата!

Стенли се надигна достатъчно, за да погледне изпитото лице на жена си.

— Какво искаше да кажеш с това, по дяволите?

— Точно това, което казах. Само за себе си мислиш. Изгрухтяваш два-три пъти и свършваш. Не даваш и пукната пара за мен.

— Значи казваш, че не те задоволявам?

— Точно това казвам. Все съм виждала меки прътове навремето, но твоят е...

Стенли я зашлеви силно през лицето.

Тя нададе лек вик и покри с длан пламналата си буза.

— Защо, ти... ти...

Все още яхнал жена си, Стенли вдигна отново ръка:

— Предлагам да държиш устата си затворена. Освен това никога не съм получавал оплаквания от пръта си от някоя друга.

Пола го отхвърли от себе си, допълзя до ръба на леглото и процеди през рамо:

— Мразя те, Стенли Уитмор!

— Да де, да де. Нещо ново да ми кажеш?

Тя се обърна с лице към него.

— Ти не обичаш и не си обичал никого, освен себе си.

Той я измери от глава до пети, като позабави поглед на увисналите ѝ гърди. После, отвратен, отмести очи.

— По едно време те обичах, но вече не. Ти избра бутилката пред мен, спомняш ли си? Така че няма какво да мърмориш сега.

— Никога повече не ме удрай!

— Ще те удрям всеки път, когато ми скимне — той се засмя, но се получи някак злорадо. — И ти ще търпиш, защото обичаш да живееш в разкош. Прав ли съм, миличка?

— Ти си един садистичен грубиян.

Той отново се засмя.

— А ти си кучка. Но това скоро ще се промени.

Пола потърка все още зачервената си буза и го погледна злобно.

— Какво означава това?

— Означава, че си оправяш държането или ще изритам пияния ти задник оттук.

— Няма да го направиш. Баща ти ще получи истеричен припадък. Знаеш какво мнение има за разводите.

— Не и ако разбере, че се шибаш, с когото ти падне.

Очите ѝ се разшириха от страх:

— Откъде...

— Хей, миличка, аз знам всичко, което става, особено когато е свързано е моята собственост. Ако питат мен, пет пари не давам с кого се шибаш, но с татко не е така.

— Та накъде биеш?

— Натам, че ще престанеш да се държиш като къркана повлекана и... — той се спря и неочаквано се усмихна студено и заплашително.

— Какво, дявол да го вземе!

— Ще забременееш.

— Аз да забременея? — гласът ѝ стана висок и пронизителен. — Няма начин. Не искам...

Стенли стана, сграбчи я, дръпна я рязко от леглото и притегли лицето ѝ към своето.

— Да, ще го направиш.

— Престани, Стенли — изхленчи тя. — Стига си се държал като откачен. Знаеш, че се договорихме да нямаме деца. Не искам да бъда обвързана. А и мразя хлапета.

— Е, сега ще се научиш да ги обичаш — каза той и я отблъсна от себе си.

— Какво, за бога, ти докара тая идея в главата?

— Кланси.

Пола примигна:

— Кланси ли?

— Да, Кланси. Разбира се, ти не си забелязала, защото си почти постоянно пияна, но моят старец направо се е побъркал по това хлапе, особено откакто русокосият му син стана храна за червеите.

— Боже, Стенли, не бива да говориш така за умрелите.

— На кого му пука? Когато си мъртъв, си мъртъв.

Пола не отговори.

— Пък и не искам да рискувам някаква си пикла да отнеме каквото и да било от моето наследство, като например акции, облигации или парици в брой.

Пола вдигна въпросително вежди.

— Мислиш, че има такава възможност?

— А, най-сетне привлякох вниманието ти!

— Продължавай — каза напрегнато Пола.

— По дяволите, да. Смятам, че има такава възможност, макар че надутата жена на Филип едва ли ще получи и петаче, особено след номерата, дето започна да играе.

— Номерът ли?

— Аха. Не само че смята да си вре носа в смъртта на брат ми, ами възнамерява и да си дига задника от тука.

— Имаш предвид, че ще се премести?

— Точно така.

— Искаш да кажеш, че Натали ще се мести от голямата къща?

— Поне така ми каза татко.

Пола задъвка долната си устна, очевидно потънала в размишления.

— Значи със сигурност може да се каже, че Флетчър е бесен?

— Меко казано, да. И тъй като ядът му е стигнал до такова ниво, мисля, че е време да нанесем удар.

— Все още не виждам каква полза ще има, ако забременея. Както каза, старецът се е побъркал по оная пикла само защото тя е част от Филип.

— Пола, използвай главата си за нещо друго, освен да я удриш в таблата на леглото. Когато изчадието на Филип се махне, може татко да отвори сърцето си за нашето дете.

Стенли изплю името на мъртвия си брат като отрова. Нямахше да го признае на никого, но винаги бе мразил Филип и сега нямахше

намерение да се извинява никому за чувствата си. През целия си живот бе стоял на втори план зад по-големия си брат, но вече не се налагаше. Трябваше само да измисли начин да спечели благоволението на баща си и да го задържи.

В момента детето беше единственото нещо, за което можеше да се сети като начин да повдигне репутацията си. По дяволите, можеше да се обзаложи, че Даниел никога няма да се ожени.

И все пак и на него не му се искаше, дори повече, отколкото на Пола, някакво си пискащо същество да го буди нощем. Пък и от нея щеше да излезе ужасна майка. Но ако хлапето беше единственият начин да се докопа до това, което по право му принадлежеше, и да спечели уважението на Флетчър, то той щеше да стисне зъби и просто да наеме бавачка.

— Може би ще има полза, ако родя момче.

Стенли се вцепени.

— Какво каза?

— Момче — повтори нетърпеливо Пола. — Старецът сигурно ще подскочи до тавана, ако му се роди внук. Знаеш колко сте побъркани вие, мъжете, на тема мъжественост. Изненадана съм, че не накара да потопят в катран и овалят в пера Филип, задето направи момиче.

— Смешно.

— Не исках да прозвучи така. Говорех сериозно.

Внезапно той посегна и я сграбчи за едната гърда.

— Ау! Това пък защо?

— Защото искам да разбереш, че това не е игра. Ако смяташ да останеш госпожа Стенли Уитмор, тогава по-добре ме слушай. Ще се държиш настрана от ония отрепки, с които спиш, или ще намеря много начини да те накарам да съжаляваш.

Пола се отдръпна назад.

— Пла... плашиш ме.

— Добре. А сега хайде, поиграй си на курва със съпруга си.

— Стенли! — извика Пола, когато той седна, сграбчи я за косата и натика лицето ѝ в чатала си.

Стоун копнееше за цигара, но слава богу, не му се пиеше. Помисли си, че трябва да благодари за това на Сали, стана и се протегна. После огледа апартамента си и се намръщи.

Макар и да не беше кочина, приближаваше се до това, което бе лошо, тъй като дъщеря му щеше да го посети. Налагаше се да се скъса от работа, за да почисти.

Уф, поне имаше достатъчно време. Сали щеше да пристигне след няколко часа. Но, господи, колко нервен се чувстваше! Колкото повече приближаваше времето на посещението ѝ, толкова повече стомахът му се бунтуваше. Почистването на апартамента може би беше точно онази терапия, от която се нуждаеше, за да обуздае нервите си.

Неочаквано изръмжа, като си помисли колко е смешно за голям човек, побъркал не един мъж и дори отнемал човешки живот — всичко това в рамките на службата си, разбира се, да се страхува от предстоящото посещение на дъщеря си.

Вместо това му бяха нужни железни нерви от деня, когато беше стоял до болничното ѝ легло. Веднага щом Сали дойде в съзнание, майка ѝ и вторият ѝ баща я завладяха. И все пак тя настояваше Стоун да идва всеки ден и Кони не смееше да ѝ откаже.

Но сега вече Сали бе излязла от болницата и той не я бе виждал отдавна, макар и да си говореха всеки ден по телефона. И ето че вчера тя го беше помолила да посети апартамента му.

— Тате, кога ще те видя пак? — попита раздразнително тя.

— Когато искаш. Или когато майка ти или докторът, или и двамата, ти позволят.

— Какво ще кажеш за днес следобед?

— Днес следобед ли? — попита глупаво той, докато погледът му обхождаше стаята, която изглеждаше като Бейрут. — Хайде по-добре утре, миличка.

— В апартамента ти е абсолютен безпорядък, нали? — изкикоти се тя.

— Аха. Как се сети?

— Не беше трудно — каза безгрижно Сали.

— Хей, дай на стария си татко да си поеме дъх, а?

— Добре — отвърна Сали и отново се изкикоти. — Ще почакам до утре.

— Кога да дойда да те взема?

- Мама каза, че ще ме докара.
- Тогава аз ще те изпратя после до вас.
- Нямах проблеми.

Така свърши разговорът тогава. Вчера вече беше днес, а апартаментът му все още изглеждаше ужасно.

В защита на себе си можеше да каже, че е работил, макар и не за пари. Но в момента „истинската“ работа не занимаваше особено мислите му. Той беше човек, зает да изпълни обещание.

А и беше спестил достатъчно пари, за да може да яде, да си плаща наема и от време на време да извежда детето си.

Между посещенията си в болницата бе ходил в хранилището за вестници и бе изчел всичко за случая, макар и да смяташе, че всяка подробност е запечатана в съзнанието му. Все пак не можеше да бъде напълно сигурен, защото тогава през повечето време главата му бе замътена от пиенето.

Но се оказа прав. Дългите часове пред проектора бяха пропилены. В крайна сметка не откри нищо, освен неоспоримия факт, че влиянието на Уитморови му е струвало значката. В крайна сметка старият гняв отново бе закипял у него. Но не му бе позволил да го доведе до самоунищожение.

Беше се заклел да изчисти името си, което означаваше да открие защо проучването на семейството се бе оказало толкова унищожително за него. Затова се беше обадил на един свой приятел от полицията, за да го помоли за услуга.

Имаше нужда от досиетата на Филип и Натали Уитмор и приятелят му ги осигури. Според него Натали беше ключът, който щеше да му отвори вратата към миналото. Смяташе, че тя трябва да знае в какво е бил забъркан съпругът ѝ, особено ако той е бил този Уитмор, който беше посочен от умирация служител онзи ден в склада. Може би тя не само знаеше, но и му бе съучастничка.

Тази досадна мисъл го накара да отиде до потъналото в безпорядък бюро в ъгъла на стаята. Взе отново папката от кафява хартия, седна на скърцащия стол и я прелисти.

Нищо не се бе променило. Информацията за Натали бе все така разочароваща. Родителите ѝ бяха мъртви, а Уитморови я бяха прибрали при себе си.

— Ама че късметлийка! — заразмишлява на глас Стоун, макар че усмивката му бе самодоволна.

Ако и в доклада да липсваше период от няколко години, не можеше да намери никакви неопровержими доказателства нито за тогава, нито за сега; поне не нещо, което да привлече вниманието му.

Фактът, че тя работеше в една фирма за недвижими имоти близо до апартамента му, но продължаваше да живее във фермата и да пътува всеки ден, не беше изненадващ. Това, което наистина го изненадаваше, бе, че тя изобщо работи.

Нямаше значение написаното на хартията. Трябваше да се запознае с нея. Но как? Това беше големият въпрос. Не само искаше да се запознае с нея, но и да я опознае, отблизо и лично, с всичките ѝ силни и слаби страни. Това беше тежка задача, но той се чувстваше способен да я изпълни. Всъщност дяволски искаше да я пипне заедно с цялото семейство.

Веднага щом установеше личен контакт, възнамеряваше да изпробва собствената си реакция към нейното участие в предполагаемите престъпни деяния на съпруга ѝ. За това определено щеше да е нужен финес — много повече финес, отколкото Стоун в момента притежаваше. Но щеше да го направи. По дяволите, щеше да използва целия си чар, да се прави на Том Круз, ако се наложеше.

Със сигурност знаеше, че има едно предимство. Макар и да го бе виждала, сега тя нямаше да го познае. Едната година, прекарана под слънцето на Ню Мексико на гърба на коня, бе променила драстично външността му, без да се брой суровата физическа тренировка, през която беше преминал.

Преди това около талията му бяха започнали да се натрупват тлъстинки или по-точно — бирено коремче. Сега беше слаб, но с мускули, вместо отпуснатата маса. Косата му беше по-светла, по-дълга и прошарена със сиви нишки. Даже и кожата му се бе променила; беше силно загоряла и обветрена.

Освен външността, имаше и друг плюс в своя полза. Полицията никога не бе пускала негова снимка по вестниците.

Стоун погледна часовника си и изруга, когато видя часа. Не само трябваше да почисти, но и да отиде до магазина.

Боже Опази! Но децата ядяха много, нали? Не се ли предполагаше, че са истински машини за мелене на боклук? Е, ако

Сали не беше, то трябваше да стане, тъй като беше много отслабнала след катастрофата.

Стоун предпочете да отиде до магазина преди почистването, изгаси лампата и излезе.

Малко по-късно количката му вече беше натоварена както с боклуци, така и със здравословна храна. Неочаквано той се спря и се сепна.

— Неее — промърмори. — Започват да ти се привиждат разни неща.

Дали? По дяволите, не! Жената, която стоеше пред рафта с консервирани храни, не беше никоя друга, а самата Натали Уитмор.

Как да не му се усмихваха боговете! Започна целият да се тресе. Никога през живота си не бе имал какъвто и да било късмет. Дори никога не бе печелил и най-малката награда на лотарията, за бога! Но днес беше ударил джакпота.

Той насочи бавно количката си към нея, притиснал здраво език към небцето си. Натали не го виждаше, но не и бебето на седалката на количката ѝ.

То посочи към него и каза с щърба усмивка:

— Мъж.

Стоун се усмихна на себе си, като си мислеше за собственото си дете на тази възраст. Само че Сали не бе била толкова хубава като това бебе.

Майка ѝ избра точно този момент, за да обърне количката си, и се удари право в неговата.

— О, извинете — каза тя с разсеян, но дрезгав глас.

Беше я виждал само веднъж — тогава в банката. Беше му се сторила ослепителна, но сега бе дори още по-красива и спираше дъха му.

Внезапно очите им се срещнаха и той забрави за красотата ѝ. Невероятно измъченият поглед в тези очи му подейства като ритник в корема. Страшно му се искаше да не обръща внимание на това, но не можеше. Подобно на него, тази жена беше ходила до ада и обратно.

Но това не означаваше, че не е виновна.

Стоун се покашля:

— Няма нужда да се извинявате, грешката беше моя.

Тя му се усмихна колебливо и подкара количката си към касата.
Стоун просто стоеше и я гледаше, неспособен да каже и дума.
По дяволите!

ОСМА ГЛАВА

— Мъж, а?

Натали се усмихна широко на дъщеря си, чиито прилични на розови пъпки устнички в отговор се разтеглиха в усмивка.

— Както ми изглежда, ще трябва да не те изпускам от очи, млада госпожичке — прибави тя.

Предните два зъба на Кланси проблеснаха на слънцето, когато Натали я вдигна от количката и я сложи на седалката на колата.

— Аха, вече се докарваш пред мъжете — каза тя и пощипна нослето на Кланси. — Засрами се! Това е един от малкото пъти, когато отиваме в магазина, а ти веднага се опитваш да свалиш някого.

Натали поклати глава и умът ѝ отново отлетя към онзи мъж. Ако не се смяташе сблъскването на количките им, не ѝ беше ясно защо изобщо се сеца за него. Но за секунда нещо беше прищракало и ѝ се бе сторило, че го познава. Но като го погледна по-отблизо, видя, че не е така. Никой не би могъл да забрави такова обветрено лице.

Кланси запляска с ръце по седалката и зарита с крачета, като през цялото време се усмихваше широко и сочеше към магазина.

— Права си, той изглеждаше добре, но не е красив, забележи. Беше твърде напрегнат за това.

— Мъж — каза отново Кланси, сякаш знаеше точно какво и за кого говори майка ѝ.

Натали поклати изненадано глава. Понякога се чудеше как може да е родила такова интелигентно дете. Усмихна се, като си спомни приказката, която беше прочела на дъщеря си предишната вечер — за един мъж, по-точно баща, който играеше на топка с малките си деца. Беше наблегнала на думата „мъж“, а не на „баща“, защото Кланси нямаше...

Усмивката ѝ изчезна, тя се качи бързо в колата и включи двигателя. Когато си помислеше как Кланси е ограбена от радостта да има двама родители, в душата ѝ се бореха гняв и болка. Точно сега гневът преобладаваше, което подклаждаше желанието ѝ да не се

отказва от задачата си. След това, както беше казала на Люси, щеше да живее с резултата, добър или лош.

След като се отправи към надлез 71 извън територията на Бартън Спрингс, Натали се опита да се отпусне. Но това не беше възможно. Умът ѝ продължаваше да кипи и дори дългото шофиране не помогна. Всъщност даже допринесе за недоволството ѝ. Единствената ѝ утеха беше, че възможно най-скоро щеше да оправи това положение.

Макар че досега не беше намерила жилище в близост, до офиса, беше си направила списък на дневните детски градини и хора, с които трябваше да се срещне. След Джоузи щеше да ѝ бъде трудно да намери някой толкова опитен да се грижи за Кланси.

Натали се размърда на седалката и си спомни лицата на Флетчър и Марта, когато хвърли и втората си бомба — че възнамерява да се премести. Но не можеше да позволи това да промени решението ѝ, не и след всичко, което свекърът ѝ бе казал за нея. Нещастна бяла отрепка. Господи, как я болеше! Дори и сега сърцето и се чувстваше така, сякаш всеки момент можеше да избухне от болка и съжаление.

Но сега нямаше да мисли за това. Не можеше. То само допринасяше за уязвимостта ѝ.

А имаше да мисли и за други неща — за стратегията си. Напоследък размишляваше над идеята да наеме частен детектив, който да открие полицаия, застрелял мъжа ѝ.

Изведнъж осъзна, че се движи с по-малко от петдесет мили в час и погледна в огледалцето за обратно виждане. Слава богу, зад нея нямаше никой. Сведе поглед към дъщеря си, която гризеше една играчка.

Не водеше често Кланси със себе си. Но точно тази събота сутрин имаше среща, за да покаже още една стара къща в Тери Таун. И макар парцелът да беше страхотен, къщата бе доста порутена. Все пак Натали виждаше в нея възможности и се надяваше ентусиазмът ѝ да се е предал на клиентите, защото смяташе, че продажбата е извършена, въпреки че те още не бяха сложили подписите си.

— Или може би са се побъркали по теб, скъпа моя — каза тя на Кланси.

— Ма-ма.

— Е, стискай палци майка ти да продаде стария обор.

Като стана дума за обори, мислите на Натали се насочиха към коня ѝ, Меджик. Този следобед времето за езда беше идеално. Отново чувстваше нужда да помисли, да изчисти паяжините от съзнанието си, особено след като денят бе един от малкото летни дни, когато всичко беше в хармония.

Искаше ѝ се да помоли Даниел да поязди с нея, но той сигурно нямаше да е вкъщи. Деверът ѝ често работеше в университета в събота, за да оправя книжката. А Марта щеше да бъде у една своя приятелка, за да се занимават или е благотворителност, или с църковни дела. Колкото до Флетчър, не знаеше. Можеше да бъде или в офиса на Уитморови, или навън със Стенли.

Но даже и всички да си бяха у дома, Натали се съмняваше, че ще е добре дошла в обществото им. Откакто им бе съобщила плановете си и Флетчър не бе успял да я разубеди, тя се бе превърнала в блудната дъщеря. Само Даниел я подкрепяше, но понякога дори и у него се усещаше студенина.

— Какво ще кажеш да си поиграеш с Джоузи, докато мама поязди? — попита тя Кланси.

Кланси порита с пухкавите си крачета и се усмихна.

— Ще приема това като „да“ — Натали изпрати на дъщеря си въздушна целувка. — Ти си моето сърце. Знаеше ли го?

„И наистина е така“ — помисли си, като се опитваше да прогони чувството, че без Кланси ще е сама на този свят. Потрепери.

— Айде стига се кикоти де!

— Тогава спри да ме гъделичкаш, нали знаеш къде, с тая сламка — каза Пола Уитмор и го хвана за ръката.

Дейв Ратмън, управителят на фермата, който работеше за Уитморови от почти пет години, погледна надолу към жената, която лежеше до него гола върху сеното в задната стаичка на обора.

— Ей, не съм те чувал да се оплакваш досега — той я чукаше от три години насам.

— Ами никога досега не си я гъделичкал — отвърна Пола.

Дейв се ухили, примъкна прекомерно голямото си шкембе поблизо до нея и пъкна двата си пръста в топлината между бедрата ѝ.

— О, боже, Дейв! — каза задъхано тя, като се мятеше срещу грубата атака дори и когато той обгърна със зъби голямото ѝ кафяво зърно и го ухапа.

— Харесва ти, а?

— О... да — извика тя, като продължаваше да се мятва върху сеното. После прибави с гърлен глас: — Но все пак бих искала оригинала.

— Боже, ама ти наистина си ненаситна кучка — рече Дейв, докато я наблюдаваше как се мятва в поредния оргазъм. — Какво става между вас със Стенли все пак? Той никога ли не те чука?

— Да, ама оная му работа е два пъти по-малка от твоята.

Дейв се изкикоти и почувства как гордостта и самочувствието му нарастват. Често се чудеше защо се задоволява с тази пияна кучка, не че и той се въздържаше от алкохол. Може би тя имаше таланта да накара човек да се харесва повече. Беше навита да пробва всичко, а на него му харесваха такива жени.

Но ако Стенли някога откриеше...

Дейв отново легна на една страна и се загледа в голите греди на високия таван на обора.

— Ще престанеш ли да се тревожиш, за бога?

Тъгловатите му черти придобиха разбунтувано изражение.

— Откъде знаеш, че се тревожа?

Пола дръпна една сламка от косата си, застана на лакът и се втренчи в него, като през цялото време си играеше с отпуснатия му член.

— Откакто се чукаме, съм виждала това изражение на лицето ти милион пъти.

— Не ми се ще да загубя тая работа.

— Слез на земята. Нищо няма да се случи.

— Ще се случи, ако Стенли някога научи за нас двамата.

— Но още не е научил, нали?

— Не.

— Виждаш ли? Тревожиш се за нищо. А и главата му е заета с други работи.

Дейв я прониза с хлътналите си очи:

— Например?

— Бебе.

Дейв седна и зяпна с уста, разкривайки редица пожълтели зъби.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Иска да му родя дете.

— Майтапиш се.

— И на мен ми се ще да се майтапех.

— Подозирам, че туй има нещо общо със заплахата на госпожа Вирни-Нос да си вдигне задника от тука.

— Има ли нещо, което да става в къщата, и ти да не го знаеш?

Дейв се почеса по оплешивяващата глава.

— Тц.

— Е, прав си. Стенли смята, че ако направим бебе, старецът ще забрави за Натали и Кланси.

— Едва ли.

— Не и ако имаме син.

Дейв изсумтя.

— Може и да е прав — каза Пола. — Но ако не забременея, тогава Стенли ще трябва да измисли друг начин да сложи тая кучка на мястото ѝ.

— Само знам, че откак тя съобщи за плановете си за Филип и че ще се мести, всичко се изсипа на нашите глави. Стенли и старият се разхождат наоколо като бесни кучета. Не мога да направя нищо, за да им угодя. Вече три пъти преправях оная скапана ограда на южното пасище.

— Е, бих казала, че леко си се отървал. Ами аз, аз ще премина през всичкия този ад, да ми се подува коремът и всичко останало.

— Да не споменаваме, че ще си изповръщаш червата всяка сутрин.

Пола го погледна учудено:

— Откъде знаеш за тези неща?

— Не съм глупав. Пък и някога и аз имах хлапе. Ама когато мойта, старата, се разкара, взе пикльото със себе си.

Пола помълча малко, после каза:

— Е, ние няма да позволим някой да ни проваля игричките.

— Тука вече бъркаш. Онуй ти нещо, нито пък на която и да било друга, не струва колкото работата ми тук.

И наистина беше така. Дори и динамитен взрив нямаше да може да го откъсне от тази ферма. Харесваше му да работи на открито. Не

искаше никога повече да бъде затварян вътре. Затворът го беше научил на това. Не, той имаше страхотна работа — три квадрата на ден, място за спане, добра заплата и даже още по-добри премии, когато правеше специални услуги на господин Флетчър.

И се разбираше добре с всички — освен с Натали Уитмор. Ами тази кучка държеше вирнат не само носа, но и циците си. Трябваше да бъде съборена от този пиедестал и му се искаше именно той да го направи, но тя не му даде и дума да издума.

Беше отишъл при нея шест месеца след като Филип бе получил оня куршум, и смяташе, че тя може и да има нужда от малко любов.

Но тогава Натали го погледна, сякаш ѝ смърдеше на лайно на шопар, и каза:

— Стой далеч от мен или ти обещавам, че ще бъдеш уволнен.

Наложи му се да потисне желанието си да я блъсне към стената и да я чука до другия ден, но отстъпи, понеже, знаеше, че тя има властта чрез стария Уитмор да изпълни заплахата си. Но Дейв никога не забрави, нито ѝ прости, задето го беше накарала да се чувства като глупак.

— Дейв — каза Пола с ласкав глас, — искам още малко за из път. Какво ще кажеш?

— Аха, що не — отговори разсеяно той, преди тя да го докосне с устни. После изстена, обърна я по гръб и се качи отгоре ѝ.

Тогава чу шума.

— Чу ли това?

— Не — шепотът ѝ се превърна в стенание. — Просто ти се е при чуло. Няма никой вкъщи.

Той започна да се движи и неочаквано усети гъделичкане в гръбнака си. Спря по средата на един тласък и се обърна рязко. Сърцето падна в петите му.

— Дейв, не спирай — замоли се Пола с все още затворени очи.

— Боже господи!

Пола отвори очи и нададе вик.

Натали Уитмор бе застанала на вратата и ги гледаше ужасена, с ръка на устата.

— О... господи. О... господи! — каза задавено тя, докато отстъпваше назад.

— Не смей да бягаш! — извика Дейв. — Мога да обясня това!

Натали се обърна и хукна.

Известно време нито Дейв, нито Пола изрекоха нещо. Дейв се бореше с желанието си да се втурне след Натали, докато в гърдите му растеше яростта. Но какво можеше да й каже?

— Ка... какво ще стане, ако се раздърдори? — заподсмърча Пола с разширени и изплашени очи.

— Няма да го направи или ще я... — спря се точно навреме, за да не прибави, че ще я убие.

— Какво ще направиш? — настоя Пола.

— Млъквай, мама му стара! Трябва да помисля!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стоун вдиша с мъка знойния въздух, докато сваляше колелото си от стойката му. „Сега или никога,“ — помисли си той, като наблюдаваше Натали Уитмор, с дъщеря си отзад, която караше велосипед на няколко ярда пред него.

От няколко дни насам отново си играеше на детектив и макар да не искаше да си признае, му беше страшно приятно. Може би лицето, което следеше, караше адреналина му да скача нагоре. След решението да превърне вдовицата на Уитмор в център на разследването си, поне засега, той я следеше.

Днес беше чакал пред офиса ѝ, докато тя се появи. След това бе я следвал на разстояние, докато тя показваше на клиенти две къщи. В два часа Натали Уитмор очевидно реши, че работният ден е свършил, защото излезе от сградата, отиде до една детска градина, взе детето си и се отправи към парка.

Сега Стоун я следваше с взетото си под наем колело и се стараяше да се държи на дискретно разстояние, докато измисли какво да каже. Нищо не му идваше наум. Това, което наистина се въртеше в ума му, бе колко страхотно изглежда изваяното ѝ като статуя тяло в плътно прилепналите джинси и жълта тениска. Ветрецьт бе разбъркал къдриците му довеждайки ги до пълен безпорядък, но с това само бе подсилвил нейната привлекателност.

А бебето беше истинско съвършенство — с розови бузи, в тон с розовото гащеризонче. Двете представляваха страхотна двойка. Стоун знаеше, че не само той мисли така, защото виждаше и други да се обръщат и да ги зяпат.

От устните му се изтръгна въздишка. Беше оплескал първата им среща и дяволски не му се искаше това да се повтори. И все пак в тази жена имаше нещо, което го караше да застава нащрек. Може би хладнокръвното безгласно „ръцете долу“, което се излъчваше от нея. Макар и да не можеше да определи източника на своята плахост, все пак я чувстваше и това го вбесяваше.

Но както казваше старата поговорка, можеше и да хване бика за рогата... Увеличи скоростта и нарочно пресече пътя ѝ.

Тя заби спирачки и го погледна сърдито. Стоун се приготви да бъде яростно скастрен. Само че това не стана.

Вместо това очите ѝ се разшириха. Очевидно го бе познала.

— Вие не сте ли...

— Аха — отвърна Стоун и се усмихна, както се надяваше, обезоръжаващо. — Аз съм.

— Да не би да ви е навик да се блъскате в хората?

— Не, всъщност много добре ги избирам.

Този път директният отговор като че ли я изненада и тя не намери какво да каже. Но не беше така с детето, за което вече знаеше, че се казва Кланси.

— Мъж — каза то.

— Здравсти, мъниче! — Стоун премести поглед от майката към детето и го преряза остра болка. Кланси отново му напомни за Сали като бебе — по онова време, когато той бе твърде зает, за да прекарва достатъчно време с нея. Искаше му се да е можел... По дяволите, не бе възможно да се върне назад. Можеше само да върви напред.

Той се изтръгна рязко от мислите си и продължи да гледа бебето. Мъничката розова панделка, сякаш залепена за къдриците му, го заплени. Усети как усмивката му става още по-широка.

— Е, поне сте искрен — каза Натали с глас, който се струваше на Стоун като на чистокръвна южна красавица.

— Напазарувахте ли си всичко тогава? — попита невинно той.

Тя се усмихна в отговор, но усмивката ѝ бе лишена от топлина. „Но поне е усмивка“ — помисли си Стоун, като се страхуваше, че може просто да му кажат да се разкара и с това да се свърши.

— Да, а вие?

— Разбира се, макар че трябва да призная — предпочитам да бъда изтърбушен и разчекнат, отколкото да ходя по такива места.

— Аз също. Но това е необходимо зло.

— Особено когато имаш дъщеря тийнейджърка, която направо ти изяжда ушите — мислеше си, че ако подхвърли малко информация за това, че има дъщеря, може би Натали няма да се държи толкова злобно и да се кани да избяга.

— Така съм чувала от някои мои приятели — отвърна тя, отново със студенина в гласа.

Стоун пак ѝ се усмихна, както се надяваше — обезоръжаващо.

— Ще имате ли нещо против, ако покарам малко с вас двете?

Тя не се опъна, но попита рязко:

— Защо ни следвате, господин...

Той не си позволи да се забави повече от секунда.

— Макол. Майкъл Макол — излъга Стоун. — А вашето?

Тя се поколеба, като се огледа, сякаш да се увери, че наоколо няма никой. А в този ден паркът наистина гъмжеше от разхождащи се, бягащи за здраве хора и велосипедисти.

— Натали Уитмор, а това е дъщеря ми Кланси.

— Радвам се да се запозная с вас.

— И така, защо ни...

— Знам, защо ви следя — прекъсна я той. — Съвсем просто е — вие сте привлекателна жена, а детето ви е истинска красавица.

— Благодаря — каза хладно тя.

Този тон показа на Стоун, че Натали не се чувства удобно да бъде „сваляна“ и че учтивостта ѝ няма да продължи повече. Явно не разполагаше с повече време да протака.

— Мисля, че Кланси е готова за тръгване — каза той невъзмутимо, после смигна на детето, което беше заето с ритане на долната част на седалката на майка си.

— Добре, добре, Кланс, мама тръгва.

Макар че не покани Стоун да покара с нея, не се и възпротиви, когато той заманеврира с колелото си редом до нея. Поеха по асфалтова алея, засенчена от дъбове.

Известно време караха в мълчание, после Стоун попита нехайно:

— Работите ли?

— Да, агент съм по недвижими имоти.

Направи се на изненадан:

— Ммм, това е интересно. Никога не бих казал, че сте такава.

Тя се направи, че не го е чула.

— А вие?

„Внимавай, Макол!“

— Точно сега се намирам между две работи. Работех в една скотовъдна ферма в Ню Мексико, но се върнах, защото дъщеря ми

беше сериозно ранена в автомобилна катастрофа.

— Сега добре ли е? Искам да кажа — дъщеря ви.

— Аха. Почти е станала предишната — устата и разпореждаща се със стария си татко.

Още една мимолетна усмивка докосна устните ѝ.

— Това е добре. Ако нещо се случи с Кланси... — Натали млъкна.

— Зная. В продължение на няколко дни ми се струваше, че ще полудея.

— Сигурна съм, че съпругата ви е полудяла.

— Бившата ми съпруга. Но да, вярно е.

Известно време мълчаха.

— И така, има ли господин Уитмор? — попита Стоун с добре изиграна невинност. — Забелязах, че носите халка.

Тя се спря внезапно, сякаш не ѝ бе останал дъх, и се обърна с лице към него:

— Аз съм вдовица.

Този път мълчанието беше неловко.

— Съжалявам.

— Аз също.

— Мама! — изплака Кланси, като се клатеше напред-назад. —

Хайде!

Натали се обърна назад и се засмя.

— Трябва да се научиш на малко търпение, миличка.

Стоун се засмя и щипна бебето по носа:

— И аз съм с теб, мъничката ми.

Кланси посочи към него и се усмихна широко.

— Мъж.

— Не зная какво ще правя с нея — каза Натали, като клатеше глава и се усмихваше.

Стоун изпита облекчение при промяната на атмосферата от открито недоверие към съдържано доверие. Покараха още малко. След това Натали спря и погледна часовника си.

— Закъснявам. Трябва да вървя.

За момент очите им се срещнаха.

— Ще вечеряте ли с мен?

Тя очевидно изглеждаше слисана. Отначало лицето ѝ стана бяло, после червено, а накрая поклати глава.

— Не, не, съжалявам. Не мога. Но все пак ви благодаря — и отмина с велосипеда си, преди той да успее да отвори уста, за да поспори.

Стоун стоеше и гледаше как още една възможност се изплъзва между пръстите му.

— По дяволите!

Тридесет минути по-късно, когато влезе в апартамента си, Стоун продължаваше да кипи вътрешно. Спря се в средата на стаята и потисна желанието си да забие юмрук в тънката стена. Още една пропиляна възможност! Как бе могъл да я остави да му се изплъзне за втори път? Господи, ама направо бе загубил тренинг! А най-лошото от всичко беше, че си оставаше убеден, че има нужда от Натали Уитмор, за да заработи планът му. Но установяването на каквато и да било връзка се оказваше много по-трудно, отколкото си бе мислил в началото.

„По дяволите“ — помисли си той, като се усмихваше със самоирония. Нима си бе помислил, че тя ще излее сърцето и душата си пред един непознат? Може би трябваше да подходи по съвсем друг начин.

Прогони тази мисъл, от която го избиваше студена пот. По никакъв начин не можеше да падне в тази яма с пирани. Разбира се, тя беше привлекателна жена с тяло от чист динамит. Но Стоун се интересуваше от нея само като средство за довършване на делото си. Нищо повече. И абсолютно никакви свалки.

Неочаквано телефонът извънтя. Стоун се опита да не му обръща внимание, но когато продължи да звъни, той се приближи до него, вдигна слушалката и изръмжа:

— Макол.

— Ау! Май трябва да се обадя друг път?

Стоун веднага позна гласа и се ухили.

— Ей, Лари Медоуз, стар кучи сине!

Лари се изкикоти:

— Какво става, Макол, да не би да те сварих без гащи?

— Върви на майната си!

Кикотът на Лари премина в истински смях:

— Аха, все същият стар Макол. Мислех си, че може вече някоя клизма да е премахнала тоя трън от задника ти.

— Вижда се, че работата в тая тежкарска застрахователна компания не ти е изчистила устата, дето прилича на кенеф.

И двамата се разсмяха.

— На какво дължа честта? — попита Стоун.

— Чух, че си се върнал в града.

— Правилно си чул.

— Ама за колко време?

— Завинаги.

— Виж, току-що чух за Сали — Лари помълча. — Ще се оправи ли?

— Да, вече е добре. Благодаря ти, че попита.

— Това не е единствената причина да ти се обадя.

— О?

— Случайно да искаш да работиш за мен? Знам, че вече ми отказа веднъж, но...

— Какво ще работя? — прекъсна го Стоун, без да си дава труда да прикрие нетърпението в гласа си.

— Същото като преди.

— По-точно?

— Ще работиш като детектив на повикване. По дяволите, Макол, компанията порасна с такива скокове, че наистина има работа за теб.

— Мен и моята проблемна личност?

— Всичко в комплект, включително и грозната ти мутра.

Стоун се изкикоти:

— Добре. Слушам те с отворени уши. Освен това парите страшно ми трябват.

— И аз така си помислих — Лари отново помълча. — Няма нужда да бъдеш търпелив с мен, ако не искаш. Но не мислех, че някога ще се завърнеш в града.

— Възнамерявам да се реабилитирам, Лари. Или поне да се опитам.

— Дяволски крайно време е.

— След катастрофата на Сали разбрах, че нямам друг избор. Пък и ми омръзна да бягам.

— Тогава това ще ти се стори много интересно.

— Кое?

— Докато ти яздеше по пасбищата, „Тексас Аеро Индъстриз“ станаха наши клиенти.

Адамовата ябълка на Стоун подскочи конвулсивно:

— Сериозно?

— Заклевам ти се.

— Може ли да поговорим утре?

Лари се засмя:

— Когато поискаш, човече.

Щом уговориха часа и мястото, Стоун затвори. Макар този телефонен разговор да беше подобрил значително настроението му, то все още далеч не беше триумфално. Стоун още не можеше да преодолее провала си с Натали Уитмор.

Може би трябваше да се обади на Сали и да разбере дали не иска да намине. Тя можеше да го развесели. Денят, в който го бе посетила, бе един от най-хубавите в живота му. Тогава говориха, ходиха на кино, много се смяха, ядоха пуканки и пиха кола.

Огледа апартамента си и осъзна, че идеята не е добра. Беше още по-разхвърляно от деня, в който дъщеря му го бе посетила. Дори и да почистеше, нямаше да има кой знае каква разлика.

Първите думи от устата на Сали тогава бяха: „Тате, за бога, не можеш ли да си позволиш по-добро жилище от тази дупка?“

Можеше, само че беше твърде зает, за да се премести отново. Вероятно трябваше, а след като бе решил това, може би...

— Макол, идиот такъв! — възкликна той гласно. — Ами ето отговора!

Натали искаше да потърка очи. Имаше чувството, че в тях има мънички парченца стъкло. Все пак не ги докосна, тъй като не искаше да размазва грима си. Документи. Втрени се в бъркотията на бюрото си и се почуди дали изобщо някога ще успее да прегледа всичко.

„Концентрирай се“ — каза си тя. Но напоследък умът ѝ не беше в работата. Като че ли не можеше да прогони от там сцената с Дейв и Пола в обора. От дни насам се мъчеше да я забрави, но без успех.

Тогава, като изскочи от обора и изтича в стаята си, беше задъхана и имаше чувството, че ще повърне. Гледката беше потресаваща,

отвратителна и шокираща.

След като се успокои, тя си каза, че сигурно Даниел ще знае какво да прави. Но тъй като той не си беше вкъщи, Натали остави Кланси на Джоузи и отиде обратно в офиса, където буквално налетя на Люси.

— Хей, миличка, какво има? — попита Люси и сложи ръце на раменете ѝ, за да я задържи. — Изглеждаш така, сякаш Баба Меца е по петите ти.

Натали си пое дълбоко и треперливо дъх.

— Добре съм. Или поне ще бъда добре.

— Нещо не ти личи. Искаш ли да пийнеш нещо?

Натали поклати глава.

— Хайде да отидем до барчето. Имам малко бяло вино.

След като наля две чаши до половината, Люси се стовари върху един стол и каза:

— Е, да чуем. Да не би старецът да е казал нещо, което да те е разстроило?

— Не, този път не беше Флетчър.

— Тогава кой, по дяволите? Не ме карай да ти измъквам думите с ченгел.

Натали отпи глътка вино и започна да разказва. Когато свърши, Люси се смееше.

— Не е смешно — каза сърдито Натали.

— Знам, но направо ги виждам двамата как го правят в онова сено.

На устните на Натали се появи нещо като усмивка.

— Не, не можеш. Това е нещо, което трябва да видиш, за да го повярваш.

— Съмнявам се. Познавам този гнусен управител, както и скъпичката Пола. Бас държа, че докато я е блъскал, дебелият му корем е треперел, а нейните крака са се размахвали във въздуха като на рак. Права ли съм?

Натали погледна към небето.

— Казвала ли съм ти някога, че умееш да боравиш с думи?

Люси се усмихна и сви рамене.

— И какво ще правиш сега?

— Не зная. Вероятно ще кажа на Даниел и ще го оставя да решава дали Флетчър трябва да знае.

— Струва ми се, че трябва да побързаш да се изнесеш оттам.

— Права си, трябва.

Но все още не го беше направила. А сега чувствата, които бе изпитала при тази сцена, бледнееха пред мисълта за погледа, който Дейв ѝ бе отправил. Очите му бяха изпълнени с отровна омраза, а Натали знаеше, че би направил всичко, за да запази работата си. Ако Флетчър имаше представа какви лудорийки стават, щеше да уволни Дейв на минутата. И, разбира се, Дейв щеше да смята нея за виновна.

Не можеше да забрави и за Пола. Нейните очи тогава излъчваха своя собствена отрова.

Както казваше Люси, трябваше да се изнесе от къщата. Но вместо това, се бе превърнала в майстор на отлаганията — нито беше намерила гледачка на пълен работен ден за Кланси, нито беше наела частен детектив. Какво я спираше? Страх от неизвестното или страх да загуби защитата на семейството, на която се бе наслаждавала от толкова години насам.

Не ѝ се искаше да го признае, но отговорът беше положителен и на двата въпроса.

— Надявам се, че не прекъсвам нещо.

Когато чу неочаквания глас, Натали вдигна рязко глава и едва не прехапа езика си.

— Вие! — възкликна тя, когато очите ѝ срещнаха тези на Майкъл Макол, облегал добре сложената си фигура на вратата на кабинета ѝ, сякаш се чувстваше напълно у дома си.

След случката в парка беше поставила този мъж някъде назад в съзнанието си, тъй като беше сигурна, че никога повече няма да го види. А сега...

— Не ви личи да се радвате, че ме виждате — каза той, сякаш прочел мислите ѝ.

— Какво искате? — попита ядосано Натали.

— Хайде де, така ли се говори на вероятен клиент?

Натали усети неприятно чувство в стомаха си, макар че се опита да не обърне внимание нито на това, нито на него. Но и двете неща се оказаха невъзможни. Той изглеждаше така, сякаш току-що е излязъл

изпод душа, с влажна и разбъркана коса. Или може би не си беше направил труда да я срещне.

Носеше синя риза, джинси и високи лъснати ботуши. Отворената яка ѝ позволяваше да види сянка от окосменост. От мястото, където стоеше, усещаше лекия, но омайващ мирис на одеколона му. Искаше ѝ се да извърне поглед от крещящото сексуално излъчване, което беше внесъл в кабинета, но нямаше намерение да му покаже, че я е смутил толкова.

— За себе си ли говорите? — попита тя, когато мълчанието стана непоносимо.

— Разбира се.

— И какво точно ви прави вероятен клиент?

Той ѝ хвърли още един дълъг поглед.

— Търся си къща в града.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дюкянът на панталоните му беше отворен.

И ако това не бе достатъчно отблъскващо, обицата на дясното му ухо определено го окачествяваше като неподходящ кандидат, преди още да беше казал и дума.

Отвратена, тя извърна поглед от последния частен детектив, който сега седеше в кабинета ѝ, като се питаше как се е набъркала в това положение. Още в минутата, в която той се бе стоварил на стола пред нея, беше видяла отворения му цип, макар че се стараеше да държи очите си надалеч от него.

— Е, договаряме ли се?

Въпросът на Майк Сътън я принуди отново да се обърне към него. Ако не друго, стори ѝ се още по-отблъскващ отпреди. Може би някои жени намираха, че изглежда добре. Той имаше дълга черна коса и добро телосложение. Но нито едното от двете не впечатляваше Натали. Макар и дрехите му да бяха чисти, изглеждаше така, сякаш има нужда от една хубава баня. Тя потрепери вътрешно.

— Трябва да ви уведомя, господин Сътън, че вие сте един от няколкото частни детектива, с които се срещнах.

— Ммм — каза той, като се почеса по брадичката. — Твърде лошо. Знаем, че мога да ви свърша работа. Ами ако смъкна от цената, която ви казах? Това ще ви накара ли да ме наемете веднага?

„За нищо на света“ — помисли си Натали.

— Не, съжалявам — каза тя и се усмихна хладно. — Това е нещо, с което не съм склонна да избързвам.

Натали стана, но не протегна ръка. Не можеше да понесе мисълта дори да докосне този мъж. Той направи същото, но с намръщена физиономия.

— Надявам се да не съм си загубил времето.

— И аз се надявам, господин Сътън.

Той ѝ хвърли дълъг поглед, после излезе с тежки стъпки от стаята.

Когато вратата се затвори зад него, Натали се строполи на стола си и като скърцаше със зъби, впери сърдит поглед в списъка от имена пред себе си.

„Лайл Хамилтън, частен детектив“
„Кемърън Хемпхил, частен детектив“
„Мич Инлънд, частен детектив“
„Майк Сътън, частен детектив“

Кретени. Всичките бяха кретени или поне така ѝ се струваше. Между показванията на къщи вчера сутринта се бе срещнала с двама от тях, а днес бе прибавила още двама.

След като си наложи да прочете и се запознае с подробностите по престрелката в банката, което беше първата ѝ задача, тя се придвижи към следващата — да намери компетентен частен детектив. Само че скоро след това разбра, че добри частни детективи не се срещат под път и над път.

Дори беше попитала Люси дали не познава някого. И отново не можа да не се усмихне на странния поглед и прямия коментар, които получи:

— Нямам си представа, скъпа. Не бих разпознала частен детектив, даже и ако изскочи зад мене и ме ухапе за задника.

— Хей, говоря сериозно.

Усмивката на Люси изчезна.

— Наистина ли? Значи искаш да ми кажеш какво се е разбръмчало в тази твоя глава? Да де, освен търговията с недвижими имоти.

Натали се изчерви.

— Извинявай, бях разсеяна.

— Ау! Не ме разбирай погрешно. Не исках да ми се извиняваш. Страхотно си вършиш работата, но въпреки това усещам, че умът ти е зает и с нещо друго.

Натали ѝ разказа накратко какво се е случило на последната вечеря, давана от семейството.

Очите на Люси се разшириха.

— Ти се майтапиш!

— Не, абсолютно сериозна съм.

Люси се стовари на стола срещу бюрото на Натали със загрижени очи.

— Мисля, че си се побъркала.

— Зная, че звучи откачено и сигурно е. Но веднъж завинаги трябва да узная обстоятелствата около смъртта на Филип.

— И после какво? — попита с подозрение Люси.

— Ще го оставя да почива в мир и ще продължа живота си.

— Ако си мислех, че наистина смяташ да го направиш, щях да стана и да изпея „алилуя“.

Натали вдигна химикалката и се престори, че ще замери с нея приятелката си. Люси ѝ избяга със смях:

— Говоря напълно сериозно.

— Зная. Последните шестнадесет месеца бяха истински кошмар, който си създадох сама. Струваше ми се, че ходя в студена мъгла и не мога да изляза от нея:

— И какво те изкара оттам?

— Две неща: поредната статия във вестника и нещо, което Флетчър каза и което аз дочух — нещо, свързано с Кланси и мен.

— Е, не мога да кажа, че това ме изненадва, Флетчър Уитмор е известен със способността си да изкривява и оформя хората, както му е удобно.

— Преди нямаше да се съглася с теб. Само че...

— Само че какво?

— Нищо — отговори Натали и извърна поглед.

Люси вдигна длани.

— Ей, бих искала да го защитя, защото той е направил много добро на този град. Но е властен, напорист старец, който не позволява на хората да живеят, както си искат. Знаеш това, независимо дали ще го признаеш или не.

— О, признавам го — отвърна тихо Натали. Отново си помисли за думите на Флетчър и колко наранена и уязвима се чувстваше след това. Обичаше семейството си, въпреки техните недостатъци, но нямаше намерение да се откаже от решението си. Натъжаваше я мисълта, че устоите на тази дълготрайна любов и сигурност са в опасност.

— И така, да се върнем на скучната част — наруши Люси краткото мълчание. — Мислиш, че частен детектив е най-правилното решение?

— Имаш ли някакво по-добро предложение да се открие едно бивше ченге, което сякаш се е изпарило от лицето на земята?

Люси си поигра със златната верижка на шията си и сви устни:

— Тц, май че не. Но на твое място бих внимавала.

— Защо?

— Божичко, Нат, не чу ли поне една дума от това, което ти казах?

Натали се намръщи:

— Не следих мисълта ти.

— Това е проблемът. Помисли. Толкова много хора в този град са в джоба на Флетчър, че просто няма как да не узнае.

— Е, и?

— И може да се опита да те спре.

— Да не би да искаш да кажеш, че всъщност Флетчър има властта да промени плановете ми до такава степен?

Люси се изправи.

— Скъпа, точно това се опитвам да ти кажа! Все пак това е твоя борба. Но по-добре бъди готова за всичко и зареди пистолетите.

„Вероятно именно това правя сега“ — каза си Натали, когато последните думи на Люси отново прозвъняха в главата ѝ. Опитваше се да „зареди пистолетите си“, но до този момент без успех.

Спря да мисли и потърка слепоочията си. След това взе телефонния указател, прелисти жълтите страници и го затвори с трясък.

Направо ѝ се повдигаше от мисълта да се срещне с още някой частен детектив. О, всички бяха достатъчно учтиви, но у всеки имаше по нещо, което я караше да се чувства неловко.

Може би беше начинът, по който я гледаха. Или може би начинът, по който я разпитваха и очакваха да им се разкрие всичко, а тя още не бе готова да го направи.

И все пак, ако не го стореше, как очакваше да се свърши работата? Отначало смяташе да помоли Даниел за помощ. Но на следващата сутрин след неуспеха ѝ на вечерята, когато го завари в кухнята и го помоли за подкрепа, усети, че тази подкрепа е най-малкото хладна.

За да се пребори с обезкуражаването, Натали започна с частните детективи, които беше намерила сама. Ала удари на камък. Но нямаше да се откаже.

Сега никой не можеше да я разубеди.

След като срещата приключи, Люси последва Натали в кабинета ѝ.

— Още веднъж поздравления, миличка — каза тя, като кацна на ръба на бюрото и изрита обувките си.

— Благодаря ти, Люс. Още не мога да се съвзема.

— Недей. Честно си го спечели. Напоследък си скъса задника от работа.

— Вярно е — каза Натали. — Но никога не съм си и помисляла, че се справям толкова добре.

— Да си запазиш добрата работа, чу ли?

— Възнамерявам да го направя, и то не само по една причина.

Помълчаха малко, после Люси каза:

— Господи, как ме болят краката!

— А мен ме боли главата — промърмори Натали и потърка слепоочията си.

— Зная, че се радваш, дето стана Агент по продажбите на месеца, но все още имаш нещо наум, което ти отнема част от радостта. Права ли съм?

Натали се усмихна унило.

— Всъщност доста неща.

— И едно от тях няма нищо общо с мъжа, който се показва тук преди два дни?

— Какво те накара да се заинтересуваш от него? — попита Натали, както се надяваше, с ироничен тон.

— О, не, не можеш да ме излъжеш. Видях израза на лицето ти, когато двамата излязохте оттук.

Натали извърна поглед.

— Сторило ти се е. Срещата имаше изцяло делови характер. Показах му няколко къщи, едната, от които нае. И това беше.

— Както кажеш — Люси слезе от бюрото, наведе се и взе обувките си. Когато стигна до вратата, се обърна усмихната. — Жалко. Стори ми се доста хубавичък. Нали знаеш, истинско „мъжко момче“.

Натали се изчерви.

— Аха, пипнах ли те! И ти мислиш така!

— Не е вярно — парира невинно Натали, като ѝ отправи най-блестящата си и фалшива усмивка.

Но когато Люси продължи да я гледа все така иронично, тя взе преспапието от бюрото си и отметна ръка назад.

— Добре, добре, тръгвам си. Няма защо да използваш насилие само защото съм предположила, че може да се интересува от някой мъж — Люси се втренчи в тавана и усмивката ѝ стана още по-широка. — Боже опази това някога да се случи!

— Люси!

— Тръгвам, тръгвам.

Щом вратата се затръшва зад приятелката ѝ, Натали се отпусна на стола и сложи ръце на пламналите си бузи. Не беше излъгала Люси, но и не ѝ бе казала цялата истина. Наистина беше показала на Майкъл Макол няколко квартири и той се бе спрял на една от тях.

Но не беше казала на Люси, че се е съгласила да отиде на вечеря с него.

— Гррр! — изръмжа гласно Натали, бясна от себе си. След като веднъж го беше отрязала в парка, този път му бе позволила да я убеди. Но не, това не беше точното определение, защото тя можеше да си остане непоклатима. Той не беше държал пистолет, опрян до главата ѝ. Просто я беше сварил неподготвена. И този път бе успял, защото Натали не бе усетила приближаващата покана.

Току-що бяха разгледали последната квартира на територията на Бартън Спрингс и бяха спрели колата на паркинга зад офиса, когато Макол застана неподвижен и мълчалив. Неочаквано Натали се почувства неудобно в тясната кола, особено след като одеколонът му още веднъж беше събудил сетивата ѝ. Тя се обърна малко встрани и погледна профила му. „Трябва да направя нещо“ — каза си тя, като се мъчеше да прогони задушавачото чувство, което често беше изпитвала като дете.

Помисли си, че някои жени биха могли да го поставят в изтърканата категория „висок, мургав и хубав“. Висок и мургав определено му прилягаше, но хубав не беше. И все пак в неправилните му черти имаше нещо, което привличаше вниманието. Или може би твърдостта, излъчваща се от него, и упоритият му характер възбуждаха любопитството ѝ. Или може би обезоръжаващата усмивка, която

променяше всичко у него, когато решише да я използва, както сега, когато се обърна към нея и каза:

— Е?

— Какво „е“? — успя да попита Натали.

— Годен ли съм?

— Не зная за какво говорите.

Той се засмя.

— О, много добре знаете. Но нямам нищо против, ако не желаете да кажете.

— Благодаря.

Натали знаеше, че сарказмът ѝ не е пропуснал целта, макар и да изглеждаше, че се е плъзнал по него като вода по гърба на патица. Устните му потрепнаха насмешливо.

— Пак заповядайте.

— Вижте, благодарна съм ви за сделката, но имам и други клиенти, на които да...

— Ще вечеряте ли с мен?

Погледите им се срещнаха.

— Аз...

— Моля ви.

Обзе я паника. Тя отвори уста да отговори, но откри, че езикът ѝ е станал като тебеширен.

— Знам един китайски ресторант, наблизко, където ястията са страхотни. Със сигурност обичате китайската кухня.

Натали прокара пръсти през косата си.

— Май нямате намерение да се откажете, нали?

— Тц. Така че просто кажете „да“ и да се свършва.

— И ако кажа „да“, тогава какво?

Той я погледна любопитно.

— Можете да бъдете сигурна, че няма да съжалявате.

Само че вече съжаляваше, а до срещата оставаха още два дни. „Имам достатъчно време да я отменя“ — каза си тя. Нито имаше нужда, нито искаше мъж, който да усложни допълнително живота ѝ. От смъртта на Филип не бе била с мъж. Не смяташе да има връзка — не и в този момент от живота си, когато се опитваше да открие истината за смъртта му.

А и все още не беше открила мъж, който да може да се сравнява с Филип. Със сигурност Майкъл Макол не беше като него. Филип бе лъскав, а Майкъл — грапав.

Тогава какво имаше в този мъж с джинси и ботуши, който с еднаква лекота я караше да стиска зъби от яд и в същото време я привличаше?

Това беше въпросът, който най-много я плашеше. Поради това нямаше да отиде на срещата. Отново никой не държеше пистолет, опрян в главата ѝ. За момент стомахът ѝ се отпусна и пулсът ѝ се успокои. После реалността се върна с двойна сила. Нещо ѝ подсказваше, че даже и да откаже срещата, няма да се отърве от Майкъл Макол.

Защо? Защо се бе блъснал в количката и после я беше последвал в парка? И защо беше избрал именно тази агенция за недвижими имоти, в която работеше тя? Нима всичко бе съвпадение? Или каприз на съдбата? Едва ли. Нещо не беше наред.

— Грр! — изръмжа отново тя.

Мили боже, каква каша! Каква гадна, вбесяваща каша.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Самотен.

Това беше думата, която изникна в главата на Натали, когато влезе в китайския ресторант и видя Майкъл Макол. „И гневен“ — помисли си тя. За момент се запита дали наистина не си е загубила ума, като идва на това място, за да се срещне с него.

Беше ѝ се обадил, за да ѝ каже, че ще дойде да я вземе. Натали беше отказала, под предлог, че ресторантът е само на една пресечка от офиса и че ще се срещнат там.

Но защо, за бога, беше тук? Господи, та той можеше да бъде перверзен тип или още по-лошо! Все пак не знаеше нищо за него! И тъй като още не я беше видял, може би сега бе моментът да прекрати тази глупости да избяга. Нямахше нужда да се сближава с човек със същите белези от рани като нея; очевидно преминал през много битки. И нямаше предвид военните.

„Всъщност не ме привлича“ — уверяваше тя сама себе си, макар и да беше забелязала колко добре изглежда той в обичайното си облекло, състоящо се от джинси, риза и ботуши.

Но не избяга, защото в крайна сметка реши, че самотата преобладава над гнева, което го правеше някак безопасен. Всъщност изглеждаше като човек, изпитващ огромна нужда да бъде прегърнат. И все пак Натали чувстваше, че ако някой опита да се приближи до него, той ще го отблъсне.

Тогава Макол се обърна и я видя. Натали не се помръдна, но по друга причина. Разликата в изражението му секунда преди това и сега беше смайваща. Ъгловатото му лице с квадратна челюст бе приличало на буреносен облак. Сега облакът беше отминал и лицето му сияеше.

Той се усмихна.

Натали отдели с мъка очите си от тези усмихнати устни, твърдо решена да гледа на него като на клиент, а на вечерята — като на делова: ни повече, ни по-малко.

— Здравейте — каза той, като стана и дръпна един стол. — Вече си мислех, че няма да дойдете.

— Съжалявам, че закъснях, но имах да прегледам едни документи.

— Няма нищо. Аз имам волско търпение.

Не беше вярно. У този мъж нямаше нищо, което да издава търпение. Натали каза гласно мисълта си:

— Това някак не ми се вярва.

Той вдигна насмешливо едната си вежда и точно в този момент сервитьорката се приближи до тяхната маса.

— Да ви донеса ли нещо за пиене, госпожо?

— Кафе, моля.

— За мен още едно — каза той.

Веднага щом сервитьорката изчезна, между тях се възцари неловко мълчание.

Той вдигна кафето си и я погледна над ръба на чашата. Чисто зелените му, сякаш стъклени очи като че ли виждаха през нея.

Натали се размърда на стола си, като се питаше какво ли я е прихванало, за да дойде на тази среща. Едва когато сервитьорката се появи с кафеничето и взе поръчките им, мълчанието свърши.

— Знаете ли, можете да се отпуснете — в гласа му силно се усещаше насмешливост.

— Какво ви кара да мислите, че не съм? — отвърна тя, раздражена от фамилиарниченето.

Той остави чашата си, но погледът му си остана все така пронизващ.

— Е, отпусната ли се чувствате?

Натали си пое треперливо дъх.

— Разбира се.

— Така и би трябвало да бъде, защото аз съм безопасен.

— Наистина ли? — попита Натали, но усмивката ѝ излезе фалшива.

— Честна скаутска — отговори той и се разсмя.

Натали знаеше, че той прави всичко възможно, за да я накара да се чувства спокойна, и именно затова му помагаше да поддържа този безсмислен разговор. Освен това се държеше като девица в първата си брачна нощ, за бога!

— Нещо ми подсказва, че никога не сте били скаут.

Той се усмихна срамежливо.

— Права сте, не съм бил.

— И откъде тогава да знам, че сте безопасен? — попита Натали полушеговито.

— Е, като начало се убедихте, че поне не хапя.

Тя отпи от кафето си и каза:

— И преди съм чувала такива неща.

— Сигурно сте чували и това.

— Какво например?

— Нямам намерение да ви скоча.

Лицето ѝ почервения и тя го погледна невярващо.

— Аз не...

— О, да, точно това имахте предвид.

В отговор Натали го погледна сърдито, но това си беше чиста загуба на енергия, защото той прибави:

— От самото начало седите тук като изплашена сърна, готова всеки момент да хукне.

Натали успя да изфабрикува смела усмивка, твърдо решена, че няма да позволи на този нахал да вземе надмощие.

— Винаги ли сте толкова пряма?

— Не обичам шикалкавенето. Обичам да минавам веднага към въпроса.

— Това ли правим сега — минаваме веднага към въпроса?

— Да.

— И защо ме поканихте?

— А вие защо дойдохте?

Натали настръхна и почувства, че той отново взема надмощие. Тя отговори рязко, за да прикрие тревогата си:

— За да отпразнуваме успешната сделка, разбира се.

Макол се наведе към нея и когато заговори, гласът му беше нисък и малко пресипнал.

— Поканих ви, защото сте привлекателна жена, точно както ви казах онзи ден в парка.

Натали извърна поглед, като се чувстваше неловко от думите му и от него самия. И отново постави под въпрос разсъдъка си, задето изобщо се намираше на това място.

— Не сте излизали с мъж, откакто е починал съпругът ви — това не беше въпрос, а просто излагане на факта. Натали се обърна рязко към него и каза троснато:

— Това изобщо не е ваша работа.

— Права сте, не е.

Известно време останаха мълчаливи, докато отпиваха от кафето си.

— Толкова ли е очевидно?

Натали усети лекото потреперване на гласа си и се почувства унижена, първо, че му е позволила да я разпитва на такива лични теми, и второ, че му е отговорила.

— Да — отвърна прямо Стоун, макар и тонът му да си оставаше мек.

Натали го погледна бързо, после извърна очи. „Това е лудост!“ — каза си тя.

Сервитьорката се появи с храната им и Натали усети огромно вътрешно облекчение. И макар да не бе гладна, яде така, сякаш беше.

Свърши преди него и се огледа наоколо. В главната зала имаше и други клиенти. Всичко беше обзаведено в типичен китайски стил, с преобладаващ червен цвят. Но имаше и още няколко зали с клиенти. Популярността на ресторанта беше разбираема — ястията бяха страшно вкусни.

— И каква е присъдата?

Натали се обърна към него:

— Извинете, не ви чух.

— За храната. Хареса ли ви? А аз добре ли се представих?

Смехът ѝ беше гърлен и топъл, както и облекчението ѝ, че отново е стъпила на земята.

— Всъщност справихте се страхотно.

— Радвам се. А как е Кланси?

Натали му отправи блестяща усмивка.

— Все същото дяволче.

— Тя е истинска кукла.

— Макар и да ви нарича „мъж“?

Устните му потрепнаха насмешливо.

— Е, наричали са ме и с по-лоши имена.

Нейните устни също потрепнаха насмешливо.

— А вашата дъщеря? Как се казва тя?

— Сали. Ако не беше тя, нямаше да започна да си търся квартира.

— Е, ами тогава май ще трябва да благодаря на Сали за сделката. Очите му потъмняха, задържайки погледа ѝ.

— Може би ще имате тази възможност.

На Натали ѝ струваше огромно усилие да отмести погледа си, но го стори, твърдо решена, че няма да позволи на този мъж да влезе под кожата ѝ, да я направи податлива на непринудения си чар. Макар и само преди минута да беше казал, че е безопасен, тя нито за момент не му повярва. Колкото до срещата с дъщеря му, той можеше да се откаже от това. То нямаше да се случи. Натали нямаше намерение да го вижда отново.

— Сали е една от причините да се върна тук — наруши той краткото мълчание.

— Как е тя след катастрофата?

— С всеки ден има напредък. Прогнозата на лекаря е, че няма да страда от дълготрайни последствия.

— Това е истинско чудо.

— Не ми го казвайте на мен, защото имам да плащам много грехове пред това дете.

Макар и да ѝ беше любопитно за какво говори, Натали не попита нищо. Тъй като и тя самата имаше окаяно минало, уважаваше правото на личен живот.

Затова беше шокирана, когато той каза:

— Какво ще кажете за още кафе? Или може би бутилка шампанско?

— Шампанско ли?

— Да. Отново си намерих добре заплатена работа.

— Е, поздравления.

— Благодаря. Един стар приятел ми се обади и ме попита дали не бих му помогнал като детектив по измамите на повикване в неговата застрахователна компания.

— И вие очевидно имате опит в тази област?

— Достатъчно — отвърна той и отмести поглед. Натали веднага схвана, че и той не желае да говори за себе си, което я устройваше

идеално. Колкото по-малко знаеше за него, толкова по-добре. И все пак неочаквано се чу да пита:

— Мислите ли, че ще ви липсва животът във фермата?

Мускулите на челюстта му се свиха на възли.

— По възможно най-лошия начин.

— Поне сега ще бъдете на открито, а не затворен в офиса.

— Това е единственото положително качество на тази работа.

— Ще оцелеете някак си.

Той се усмихна и очите му потъмняха.

— Ще запомня това.

— Наистина трябва да тръгвам — каза Натали, хвърляйки око на часовника си.

Стоун я погледна.

— Толкова скоро?

— Да — каза тя и въздъхна.

— Тогава да излизаме отгук.

Той гледаше гърба на мъжа, който дръпваше стола, за да седне Натали.

— Даниел, миличък, какво има?

Даниел примигна и насочи с мъка вниманието си отново към Мегън Фостър — жената, с която се срещаше и разделяше вече повече от година.

— Изглежда, не е заради китайската храна — попита тя със закачлива усмивка, посегна и покри ръката му с длан.

— Не, всъщност е много вкусна.

Налагаше си да води безсмислен разговор, а му се искаше да бъде навсякъде, но не и тук. Но това не беше грешка и на Мегън. Не му бе безразлична, но не беше и влюбен в нея и се страхуваше, че това скоро може да се превърне в голям проблем. Както сега например.

— Даниел?

— Ммм?

— Какво има? Зная, че нещо те тревожи.

Той се усмихна насила.

— Че откъде знаеш това?

— Първо на първо, споделям леглото ти.

— И това те прави ясновидка?

Неочаквано Мегън изглеждаше притеснена.

— Не, но по този начин научаваш за любовника си неща, които иначе не можеш да разбереш.

— За работата ми е.

— За работата в университета ли? — настоя тя.

— Да, за работата в университета.

Тя въздъхна и дръпна ръката си.

— Понякога, Даниел Уитмор, се чудя защо ли се примирявам с теб.

— Ако това не ти е приятно, тогава недей да го правиш.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не даваш и пет пари, нали?

— Виж, Мегън — каза той и остави салфетката си. — Сега не е време да започваме спор по тези въпроси. Никога не съм те лъгал за чувствата си... — той млъкна и се втренчи към задната част на ресторанта. На лицето му се изписа изненада.

— Даниел, добре ли си?

Той усети промяната в тона на Мегън и побърза да я успокои:

— Разбира се.

— Какво има тогава?

— Нищо наистина. Просто отново ме потресе, че брат ми е мъртъв, а снаха ми си седи тук с друг мъж. Само съм шокиран, нищо повече.

Когато стигнаха до паркинга и колата му, Стоун настоя да я закара до нейната. Натали не се възпротиви. Щом се върнаха до офиса, застана до своята кола и вдигна поглед към него.

— Благодаря ви за вечерята, Майкъл — каза тя с глас, който звучеше доста напрегнато дори и в собствените ѝ уши.

— Пак заповядайте.

Той пристъпи към нея. На лунната светлина се виждаше изражението на лицето му и още преди да беше проговорил, я плашеше.

— Мога ли да ви видя отново?

Натали облиза устните си.

— Не, не мисля, че бих...

— Аз пък мисля — устните му бяха изопнати и говореше с дрезгав шепот.

Тя отвори уста да отговори и именно тогава се случи това, съвсем неочаквано и толкова бързо, че бе неподготвена за него и нямаше да може да го спре дори и да беше искала.

С едно гладко движение той сложи ръка около врата ѝ, наведе се и притисна устни в нейните. Отначало Натали бе твърде вцепенена, за да отговори. Но тогава езикът му — горещ, влажен и ненаситен, подразни устните ѝ и ги разтвори. Тя се вкопчи в широките му рамене, за да не я предадат гумените ѝ крака.

Накрая той я пусна и каза напрегнато:

— Господи, не съм искал да се случи това.

— Не сте искали, как не!

— Натали...

Но Натали не чака, за да чуе нещо повече. Тя отвори рязко вратата на колата си, влезе и потегли. Но не можеше да се отърве от миризмата и докосването на Майкъл Макол.

— Клиент ли беше?

Сърцето на Натали едва не се качи в гърлото ѝ. Току-що беше влязла в къщата и се канеше да продължи нагоре по стълбите. Сега се обърна рязко и погледна по посока на гласа. Даниел стоеше на вратата на салона.

Натали сложи ръка на гърдите си.

— Господи, изкара ми акъла!

— Извинявай, не исках.

— Защо си още буден? — попита тя. Сърцето ѝ продължаваше да бие бясно, а устните — да я сърбят.

Даниел я погледна учудено.

— Едва минава десет.

— О! — отвърна Натали, като се чувстваше много глупаво.

— Искаш ли да пийнеш с мен едно преди лягане?

— Благодаря, тази вечер не. Скапана съм.

— Моля те.

Тя успя да изфабрикува слаба усмивка:

— Ох, добре.

Когато седнаха на канапето, Даниел отпиваше мартини, а Натали — кола с лимон.

— Е, клиент ли беше?

Натали се стресна, като едва сега си спомни въпроса, с който я беше посрещнал.

— Кой?

— О, хайде, сестричке. Знаеш за кого говоря.

— Виж, Дани, уморена съм. Ако имаш да ми казваш нещо, изплюй камъчето. Никога не си бил много добър в игричките.

Той я погледна с присвити очи.

— Добре тогава, видях те в китайския ресторант.

— Да не си ме шпионирал? — попита Натали, като се стараеше гласът ѝ да не трепери.

— О, за бога! Разбира се, че не съм те шпионирал. Вечеряхме с Мег.

— Тогава защо не дойде на нашата маса?

— Предполагам, че бях твърде шашардисан, за да водя учтив разговор.

— Защо?

— Защото не знаех... — той спря и се покашля.

— Продължавай. Какво си си помислил?

— Че това е среща.

— Нима това би било толкова ужасно?

— Не, въпреки че не бих искал да бъдеш наранена.

— Сигурен ли си, че в момента не мислиш за семейството?

Той се изчерви, след това гласът му придоби предизвикателни нотки:

— Ами не смятам, че татко би одобрил такова нещо.

— Да, сигурна съм, че не би го одобрил — отвърна Натали, като се стараеше да прикрие гнева си.

— Но пък на теб очевидно не ти пука какво мисли той или който и да било от нас.

— Виж, ако си ме поканил тук, за да ме предизвикваш, не съм в такова настроение. Отивам да си легна — тя се изправи.

Даниел направи същото.

— Почакай. Не исках да те разстройвам.

— Тогава какво искаше?

Той започна да мачка нервно вратовръзката си.

— Исках да кажа точно това, което казах и преди. Не желая да те виждам наранена.

— Дани, миличък Дани — прошепна Натали, надигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Благодаря ти за загрижеността, но вече съм голямо момиче и мога сама да се грижа за себе си.

— Знам, но все пак бъди снизходителна с мен. Все още искам да знам с кого беше.

— С един клиент. Днес направихме сделка за една квартира и той ме покани на вечеря — Натали се усмихна насила. — Не беше кой знае какво и няма да се повтори.

— Познавам те може би по-добре, отколкото ти самата се познаваш — каза Даниел. — И не смятам, че си готова за друга връзка.

— Прав си, не съм — тя го целуна още веднъж по бузата. — Лека нощ, скъпи братко.

Едва когато отиде в стаята си и се строполи върху леглото, я връхлетя грозната истина. Мъжът, за когото беше казала, че е само клиент, бе направил нещо, което Филип никога не бе успял да направи.

С една-единствена целувка я бе накарал да копнее за още.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Е, как е?

— Ами ще свърши работа — каза Стоун и се усмихна на новия си шеф Лари Медоуз.

— Дявол да го вземе, не си глътвай езика, старче. Ако знаеш през какво трябваше да мина, за да ти издействам този кабинет с прозорец, с радост ще ми целунеш задника.

— По-вероятно е да ти го ритна — усмихна се още по-широко Стоун и шляпна приятеля си по рамото. Беше наистина чудесен човек, твърде чудесен, за да е бил някога ченге. Едва сега Стоун осъзна защо Лари е напуснал. Изглеждаше по-добър, задето го е направил. И вече не изглеждаше толкова слаб и изпит.

— Ами нали знаеш как е с мен — наруши Стоун краткото мълчание. — На мен ми дай отворени пространства. Заклех се вече да не стъпвам в тези кутийки, когато напуснах участъка.

Лари се изкикоти:

— С други думи предпочиташ някой да те сграбчи за ризата и гащите и да те държи на фут от земята.

— А, точно така!

— Тогава спи спокойно, защото изобщо няма да се завърташ много тук. Ще бъдеш на открито и ще преследваш застрахователните престъпници.

— С това мога да се оправя.

— По-добре от всеки друг, когото познавам — отвърна Лари. — За тази работа трябва човек, по-гаден от куче в двора на вторични суровини, напълно безскрупулен.

— Много мило от твоя страна, дето имаш толкова високо мнение за мен.

Лари повдигна тъмните си вежди.

— Ами това е самата истина, нали?

— Аха, предполагам, че да.

— Всъщност не. Просто се заяждам. Може би ти завиждам, задето изглеждаш в такава добра форма.

— Сигурно.

Лари отново се изкикоти:

— Сериозно ти говоря. Да те вземат мътните, ако не беше грозната ти мутра, изобщо нямаше да те позная.

— Благодаря, но отвътре нищо не се е променило. Все още съм по-гаден от кучето в двора на вторични суровини, за което спомена.

— Знаеш ли защо според мен Рътджърс ти имаше зъб?

— Първо на първо, той не беше добър началник — каза Стоун.
— По мое мнение не би могъл да ръководи добре и едно сране.

— Съгласен съм, но мисля, че се страхуваше от теб.

— По онова време теб вече те нямаше, човече. Той винаги ме тормозеше.

Лари поклати глава.

— Ами помисли малко. Ти винаги успяваше да го разобличиш, когато чувстваше, че нещо не е наред, а той не обичаше да му се противоречи. Ти беше бунтовникът, който всеки момент можеше да направи нещо, което да струва на Рътджърс скъпоценната му пенсия.

— Не ми пука и да изгние в ада — прибави Стоун и лицето му потъмня. — Но със сигурност ще се радвам да му натрия носа на тоя мухльо, щом веднъж изляза от тая каша.

Лари го шляпна по гърба.

— Ето така ми харесваш. Наистина се радвам, че престана да бягаш.

— Както ти казах по телефона, онези дни вече свършиха, Лари. И не само заради Сали. Заради мен е. Прекарах твърде много години в участъка, за да падна пред Рътджърс. Уморен съм.

— Тогава да говорим за работата. Паркирай си задника зад новото бюро. Знаем, че „Тексас Аеро“ е сърбеж, който умираш да почешеш.

— Меко казано — отвърна Стоун и усети как пулсът му се ускорява. — Искам да знам всичко за компанията и управлението ѝ, дори колко често ония копелета пускат водата в тоалетната, ако е възможно.

— Не съм сигурен, че можем да ти кажем тоалетните им навици — отговори Лари, — но сме дяволски сигурни, че можем да ти дадем

сведения за това кое изглежда и вони като фалшив иск. Казват, че някой е влязъл с взлом в компанията и са били откраднати самолетни части за стотици хиляди долара. Ние не смятаме, че това е правдоподобна кражба с взлом — всичко е тук, в папката. Последното нещо, което „Нешънъл Америкън“ иска да направи, е да плати този иск, освен ако е законен, разбира се. Ето къде се намесваш ти, детективът по измамите.

Стоун потърка брадичката си. Ето това беше очаквал.

— Този случай даван ли е вече на някого?

— Да.

Вълнението му поспадна.

— По дяволите!

Лари се ухили.

— Търпение. Ти не ми даде да довърша. Извадих онова момче от случая и го сложих на друг. Шефът дори изчисти досието, така че „Тексас Аеро“ си е твое бебе, а твоето бебе има колики. От теб зависи то да оздравее.

— Благодаря ти, Лари. Не знаеш колко ми беше нужен приятел точно сега.

— Не е нужно да ми благодариш. Толкова пъти си прикривал задника ми — Медоуз погледна към пода за момент, после прибави: — Така че днес, след кратката сутрешна инструкция, ти предлагам да вземеш папката въщи и да я прегледаш, за да видиш дали подушваш същата воня, която подушваме и ние. Откакто компанията ни е клиент, чуваме слухове, че си имат неприятности с правителството.

— Ако са замесени и федералните служби, спукана им е работата.

— Съмнявам се. Доколкото схващам, тази пасмина действа хитро и професионално. Само да се надяваме, че няма да са достатъчно хитри, за да ни издоят до последния цент.

— Освен факта, че Уитморови са дали сградата под наем, не съм намерил друга връзка — каза Стоун, втренчен в голите стени на кабинета си.

— Светни ме малко — рече Лари. — Разбира се, знам за убийството в склада, дето ти е струвало работата, но не знам подробностите.

Стоун му разказа за застреляния човек, който, преди да умре, промълвил името „Уитмор“.

— Значи според логиката той е искал да каже, че или някой от Уитморови е замесен, или че някой от тях сам е натиснал спусъка.

— Съмнявам се да е последното — направи гримаса Стоун. — Знаеш какви са тези хора. Извършват греховете си само зад затворени врати.

Лари се засмя на глас:

— Смятам, че това е дяволски добър начин да се каже.

— Исках да разследвам семейството, особено след смъртта на Филип Уитмор — нищо, свързано с тази смърт, не беше нещастно стечение на обстоятелствата — исках да видя доколко са замесени. Тогава неочаквано Рътджърс започна да се тресе като куче, което сere костилки от праскови. И след като застрелях Филип, старият Уитмор и капитанът хукнаха да ми откъснат топките.

— И ги откъснаха.

— Почти — поправи го Стоун.

— И поради обстоятелствата около умирация човек ти смяташ, че „Тексас Аеро“ и Уитморови са замесени?

Стоун почувства същата тъпа болка, както когато усещаше нещо инстинктивно, но не можеше да го докаже.

— О, да. Затънали са до колене в тая каша и когато събера достатъчно доказателства, ще бъде мой ред да дърпам нечии топки.

Лари се засмя:

— Не бих искал да съм на мястото на стария Уитмор, когато си хукнал бесен по петите му.

— Първо, трябва да видя кои са силите, управляващи в „Тексас Аеро“. Случайно да знаеш нещо за тях? Предполагам, че след като вече ги застраховаш, трябва да си наясно с бизнеса им като цяло.

— Всичко, което знаем, е, че те всъщност имат доста разнородна дейност. Компанията притежава много други индустриални имоти, които дава под наем, и два железарски склада. Застраховали сме за тях и ферма за чистокръвни състезателни коне. Разбрах, че притежават контролните пакети в някои банки, макар и някой друг да ги застрахова там. Не сме ние.

— Ммм, звучи така, сякаш са решили да шашнат света във финансово отношение.

— Аха, така изглежда. Но ако наистина смятат да ни изпързаят по този иск, ще ги накараме да паднат на колене.

— Да се надяваме, че ще се окажеш прав.

— Е, да имаш още някоя идея? — попита Лари.

— Нещо такова — отвърна уклончиво Стоун, тъй като още не беше готов да обсъжда Натали.

Сякаш усетил неохотата, на приятеля си, Лари каза:

— Добре, а какво ще кажеш да се върнем на скучните подробности по разследванията в измами? Няма да ти отнеме много време, докато се ориентираш. Всичко е предимно здрав разум и силен скептицизъм.

— Мога да се оправя с това — ухили се Стоун.

Два часа по-късно инструкцията беше свършила и Стоун остана сам в кутийката си. Каза си, че трябва да я направи по-уютна, но знаеше, че няма да го стори. По дяволите, никога не беше окачвал и една картина в кабинета си в полицейския участък. Пък и щом нямаше да се завърта много тук, какъв смисъл имаше? Ако сложеше отпечатък от себе си върху нещо, то това щеше да бъде квартирата му.

Внезапно изстена и се облегна назад на стола си. Всеки път, когато си помислеше за тази квартира, се сещаше за Натали Уитмор. Лъжец. Мислеше си за нея, независимо от други неща; всъщност постоянно.

Все още не можеше да повярва, че я е целунал. Беше си позволил да прояви абсолютна, шибана лудост!

Последното нещо, което бе искал, бе да я докосва, за бога! Но да я целува... е, това беше върхът на лудостта. Но то просто се бе случило — едно от онези смахнати неща, които идваха, непланирани и нерепетирани — поредната малка изненада на съдбата.

С кого се опитваше да се майтапи? Нищо не можеше да извини стореното от него. То определено щеше да затрудни плана му да се приближи до Натали Уитмор.

О, той наистина се беше приближил — твърде много, по дяволите, което беше нещо рядко за него. Стоун си беше мислил, че сърцето му е замръзнало и никога няма да се разтопи. Поради това не бе смятал за необходимо да бъде нащрек. Беше свикнал да не изпитва нищо, освен когато ставаше дума за Сали.

Беше сбъркал, и още как! Дори и сега още чувстваше устните на Натали — отначало хладни и влажни, а скоро след това сладки и омайващи, сякаш току-що беше захапал зряла, сочна праскова. Почувства как го облива странно, непознато чувство, както когато я беше видял за пръв път в банката в онзи съдбовен ден.

Да, тялото му го беше предало, забивайки кама в незащитения му гръб. Но това нямаше да се случи отново; щеше да се погрижи да няма повече горещи, неочаквани остри болки между ребрата му, ако изобщо някога я видеше пак.

Яростта към самия него внезапно изпълни стомаха му, отиде към гърлото и се спря там като камък. Щеше да намери начин отново да спечели благоволението ѝ; нямаше друг избор. По дяволите, не че му пукаше за нея, нито пък бе за него нещо специално. Не, наистина. Вярно, беше красавица, даже имаше страхотни крака и гърди. Но такива имаха много жени. Изглежда, изпитваше по-голямо сексуално привличане, отколкото бе предполагал. Това беше накратко. Следващия път срещата им щеше да бъде само делова.

Просто ужасно му се искаше да го вярва.

— Какво искаш?

Стоун подскочи, извъртя се рязко и се оказа лице в лице с мъж с мазна коса, който тъкмо обработваше пъпката от едната страна на носа си.

Когато Стоун излезе от кабинета си в края на работния ден, смяташе да си отиде направо у дома. Вместо това откри, че кара по посока на склада. Когато стигна до мястото, спря колата си до тротоара, слезе и влезе в двора. Тъй като смяташе, че мястото изглежда изоставено, той прекоси дълбоката трева и се приближи до един прозорец.

Сега, застанал лице в лице срещу мъжа, знаеше, че всъщност не е така; мястото не беше изоставено. И все пак с нищо не наподобяваше онази оживена дейност, която кипеше по време на първото му разследване.

— Искам да се кандидатирам за работа — каза нехайно Стоун.

— Доста странно го правиш, като надничаш през прозорците, господине — мъжът направи пауза. — Май направо си търсиш белята.

— Още ли произвеждат самолетни части тук?

— Тц.

— Че какво правят тогава?

— Сега нищо.

— А ти защо си тук?

Мъжът продължи да си стиска пъпката.

— Туй не е твоя работа.

Стоун понечи да му даде обичайния за полицай отговор, но се спря навреме.

— Ей, извинявай. Прав си. Просто ми трябва работа. Преместили ли са се?

— Аха. Преди един месец. И им отне само един четвъртък и един петък да изнесат всичко.

Стоун си спомни папката с иска, в която се заявяваше, че „Тексас Аеро“ са оставили в склада резервни части на стойност стотици хиляди долари, като са смятали да ги изнесат на следващия понеделник. Бяха заявили, че кражбата е станала в почивните дни.

— И нищо ли не е останало тук през почивните дни? — попита Стоун.

— Купчина боклуци и празни кутии. Работих цяла събота и неделя, докато само почне да се поразчиства тая кочина. Просто ме наеха да оправя малко тука, това е. Поработвам и като нощен пазач, но повечето размахвам метлата и изнасям боклука. Помещението е голямо, ама почти го почистих вече. По-добре, отколкото да си седя вкъщи безработен.

— Значи когато напуснаха в петък, сградата беше празна?

— Не ти ли казах вече? Останаха само боклуци — мъжът спря да се тревожи за носа си достатъчно дълго, за да изгледа Стоун. — Наистина си дошъл да си търсиш работа, нали?

— Не, всъщност не.

— Повече ми приличаш на ченге — каза възрастният мъж.

— Имаш доста добра преценка за хората. Как се казваш? — попита Стоун, след това записа името и адреса му.

— Ей, ама аз не правя нищо лошо. Наеха ме да почистя тука, това е всичко — подчерта мъжът.

— Кой те нае?

— Намерих си тази работа чрез бюрото по труда. Изпратиха ме в офиса на „Уитмор Холдингс“. Май че сградата е тяхна.

Стоун му вярваше. Но всъщност това не бе от значение. Нямахше намерение да си губи времето в приказки с този дъртофелник. Очевидно фабриката се бе преместила. Когато се прибереше вкъщи, щеше да провери адреса им в папката и в някой друг ден да ги посети на новото им място.

Но точно сега имаше да свърши нещо много по-наложително; нещо, което току-що му бе хрумнало.

— Все пак благодаря ти — каза Стоун на мъжа и забеляза, че онзи отново се беше заел с пъпката си.

В гърлото на Стоун нахлуха стомашни сокове и му се наложи да преглътне с мъка, за да ги върне отново надолу.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Главата я болеше, сякаш някой забождаше кабарчета в нея. Твърде много въпроси без отговори. Твърде много проблеми без решения — болката от предателството на Флетчър, прекаленото желание на Даниел да я защитава и Майкъл Макол; ако трябваше да спомене само няколко от тях.

— Не мисли за него.

Измърморването на глас не ѝ помогна особено да прогони от ума си мъжа или горещата целувка, която си бяха разменили — напомни си, че това беше инстинктивна целувка, която не означаваше нищо.

Лъжкиня. Целувката бе означавала нещо, иначе щеше да успее да я прогони от ума си. В крайна сметка бяха минали два дни, а Натали все още я преживяваше отново и отново, фактът, че беше отвърнала на целувката, най-много подклаждаше недоволството ѝ. Всъщност беше ужасена от държането си.

Езикът проследи извивката на устните ѝ и това незабавно ѝ припомни как неговият език бе направил същото, преди да се гмурне в устата ѝ. Струваше ѝ се, че в нея е била свързана електрическа система, след това е била дадена на късо.

Натали скочи от стола си и се отправи към мъничката кухня в задната част на офиса. По-рано, преди седем часа, когато пристигна на работа, беше включила кафеварката. Сега взе чаша и я наля догоре, макар ръцете ѝ сякаш да бяха парализирани. Въпреки че топлината като че ли поуспокои опънатите ѝ нерви, не успя да пропъди мисълта за Майкъл Макол.

Докато умът ѝ бе твърдо решен да му устоява, чувствата ѝ не можеха да се овладеят така лесно. Дори и сега краката ѝ омекваха от нашествието на поредната вълна адреналин. Бе трудно да забрави как тялото ѝ беше откликнало на неговото.

Никога не бе реагирала така безразсъдно и очебийно на друг мъж, дори и на Филип. В бузите ѝ нахлу кръв и ръцете ѝ затрепериха.

Тя сложи чашата на масата, тъй като се страхуваше тъмната течност да не изпръска костюма ѝ.

Единствената ѝ утеха беше, че няма да му позволи да я докосне отново. С тази мисъл се отправи към бюрото си, седна, отвори дебелата папка и започна да чете, за да се подготви за предстоящата си среща.

Но погледът ѝ продължаваше да се отклонява към папката, съдържаща копия на някои от статиите, които беше прочела в библиотеката. Едва предишната вечер ги бе прегледала отново, докато стомахът ѝ се бе свил на топка и не можеше да пийне или хапне нещо, без да ѝ се повдигне. И все пак нищо не ѝ просветваше.

Тази сутрин не беше по-различно. Не само че прегледа статиите, но отиде и по-далеч, преди да пристигне в офиса. Прерови кутията с личните книжа на Филип, която държеше на дъното на неговия гардероб. И отново не откри нищо конкретно в подкрепа на усещането си, че е станала жертва на мръсна игра.

Натали се втрени в пространството. Нима си измисляше криза, когато такава не съществуваше? Да не би вината да я караше да продължава по този коварен път? Със сигурност вината играеше някаква роля — това можеше да признае. Странното държане на Филип и тайнствените телефонни разговори преди смъртта му страшно тежаха на съвестта ѝ. Ех, само ако го беше принудила да ѝ се довери! Но как можеше някой да накара друг да направи нещо против волята си?

И все пак крайният резултат можеше да бъде различен, ако не беше тънала в самосъжаление повече от година. Следата нямаше да бъде толкова изстинала. Умуването върху миналото беше чудесно нещо, но не можеше да свърши работа.

Усети желание да се отдаде на сълзите, които пареха клепачите ѝ, но не го направи. Не можеше да си позволи този лукс. Трябваше да бъде силна — каквато не бе била от смъртта на Филип насам.

Потрепери, като си помисли за задачите, които ѝ предстоеше да изпълни. Все още не беше събрала смелостта да се срещне с други частни детективи, но знаеше, че не може да го отлага дълго. Страхуваше се да разказва каквото и да било лично на чужд човек. Всъщност, с изключение на Майкъл Макол.

Тя поклати глава и погледна часовника си. След тридесет минути имаше среща в полицейския участък с капитана, започнал разследването на смъртта на Филип. Ето накъде трябваше да се насочат всичките ѝ усилия и мисли, а не към Майкъл Макол.

Онази среща беше еднократен провал, който нямаше да бъде повторен.

Той се изкашля в простата си бяла кърпа, после изсекна носа си.

Отвратена, Натали се обърна и се престори, че разглежда кабинета на капитан Бил Рътджърс. Беше студен и суров като самия него.

— Извинявайте, имам тази гадост от няколко дни и като че ли не мога да се отърва от нея.

— Разбирам — отвърна тя с неловка учтивост. Само дето не разбираше. У този човек имаше нещо, освен леденото му държане и недодяланите маниери, което я караше да бъде нащрек.

Рътджърс седна зад бюрото си и се наведе напред.

— Трябва да кажа, че се изненадах, когато пожелавате да се срещнете с мен.

— Сигурна съм, че е така.

Изражението му остана стоическо.

— И какво мога да направя за вас?

Тази игра се играеше от двама. Изражението на Натали бе в тон с неговото.

— Искам да подновите разследването за смъртта на съпруга ми.

Внезапно очите му се ококориха и Натали почти се усмихна, сигурна, че го е уцелила по болно място.

— Че защо ще искам да направя такова нещо? — попита той.

— Не съм доволна от резултатите от разследването, ето защо.

Рътджърс я погледна така, сякаш за него въпросът е приключил.

— О, така ли? Жалко, защото министерството е. Хората ми свършиха забележителна работа.

— А какво ще кажете за полицаия, който го застреля? — попита Натали с нараснал от снизходителното му държане гняв.

Той попипа белега на дясното си слепоочие и каза, като очевидно увърташе:

— Че какво за него?

— Той като че ли не е свършил добра работа, иначе нямаше да го уволните.

Лицето на Рътджърс стана безизразно.

— Не съм свободен да обсъждам това.

— Защо?

— Вижте, госпожо, предлагам ви да си вадите свои собствени заключения. Този човек беше разследван няколко пъти от Министерството на вътрешните работи. Той е застрелял съпруга ви. Вече не е полицай.

— Значи казвате, че не е уволнен заради участието си в смъртта на съпруга ми?

— Казах всичко, което смятах да казвам по въпроса за този именно служител, освен...

— Освен какво?

— Не знам какво се крие зад вашите въпроси, но ако възнамерявате да го разследвате, на ваше място бих внимавал с думите и действията си. Бих бил дяволски внимателен на кого се доверявам.

Натали пропъди за момент тази тревожна мисъл.

— Не вярвам, че смъртта на съпруга ми е нещастен случай.

— Какво мислите и какво можете да докажете са две различни неща.

— Например зная със сигурност, че той беше разтревожен от нещо и смятам, че това „нещо“ причини смъртта му.

Рътджърс взе цигара и я запали.

— Няма да имате нищо против, ако запуша, нали?

Натали имаше против, но знаеше, че ако отговори положително, още повече ще го настрои срещу себе си. Знаеше също, че той вече гледа на нея като на жена, страдаща от предменструален синдром. В момента страшно ѝ се искаше да зашлеви самодоволната му физиономия.

— Флетчър знае ли, че сте тук? — попита той от облака сив дим.

Очите ѝ проблеснаха гневно:

— Какво значение има?

— Никакво, освен че той няма да се зарадва някой отново да се рови във всичката тази мъка, особено при положение, че е доволен от полицейския доклад.

— Е, аз пък не съм доволна.

Рътджърс сви устни.

— Твърде жалко, тъй като аз няма да подновя разследването заради някакъв ваш каприз. Имам нужда от неопровержими доказателства, за да го направя.

— А ако имате тези неопровержими доказателства, ще го направите ли?

— Вижте, госпожо Уитмор, аз...

— Не се отнасяйте толкова снизходително с мен, капитане. Мисля, че там е имало мръсна игра и възнамерявам да го докажа.

— Защо точно сега идвате с тази си молба?

— Защото не мога повече да се понасям.

Той като че ли се стресна от тези думи.

— Значи това ви чувство трябва да е много силно.

— Да, така е. Мога ли да разчитам на вашето съдействие?

Той се изправи и я погледна с очи, лишени от всякакви чувства.

— Моят съвет към вас, госпожо Уитмор, е просто да оставите мъртвите да почиват в мир.

— Имам нужда от вашата помощ, капитане, а не от лекция — вкусът на гума в устата ѝ беше толкова силен, че ѝ се струваше, че ще се задави.

— Съжалявам, госпожо.

— Сигурна съм, че съжалявате.

Очевидният сарказъм в гласа ѝ удари в целта. Покритият му с венички нос стана морав и той отвори уста да отговори нещо.

Но беше твърде късно. Без да му обърне внимание, Натали излезе и затръшна вратата след себе си.

— Мамка му! — процеди Рътджърс и отиде до прозореца. Мислите му се носеха в милиони различни посоки. Само това му липсваше сега — тази Уитмор да диша във врата му. Да поднови разследването, как ли пък не!

Трябваше някой да държи пистолет до слепоочието му и да е ясно, че има достатъчно смелост, за да натисне спусъка, за да си помисли дори да направи това. А единственият човек, за когото Рътджърс знаеше, че притежава такава смелост, бе Стоун Макол.

При тази мисъл тънка, дразнеща струйка пот запълзя надолу по лицето му. Едва ли това копеле се беше върнало в града. Нямахше

начин. Между посещенията на тази Уитмор и Макол нямаше никаква връзка. Какво ли означаваше тогава?

— Мамка му, мамка му, мамка му! — процеди гласно Рътджърс.

Скоро щеше да се пенсионира. Оставаха три месеца, докато се махнеше от тази воняща дупка завинаги. Последното нещо, което искаше, преди да напусне този кабинет, бе да поднови разследване, което, първо на първо, беше твърде горещо за пипане. Имаше късмет, че се бе отървал само с незначителни драскотини.

А сега тази нахална курва влиза в офиса му и стоварва бомбата си. Е, твърде жалко, по дяволите! Нямаше да ѝ позволи да му прецака последните дни в службата.

Той вдигна телефона и набра един номер. След няколко секунди мълчание каза рязко:

— Тук е Рътджърс. Помислих си, че ще искате да знаете. Натали Уитмор току-що излезе от кабинета ми.

После отдалечи слушалката от ухото си, докато ругатните от другия край на жицата стихнаха.

— Вижте, трябва да вървя. Просто си помислих, че ще искате да знаете.

Когато остави слушалката, Рътджърс си взе още една цигара, седна отново на стола си, вдиша дълбоко дима и се усмихна. Проблемът му току-що беше изчезнал.

С този телефонен разговор беше поставил малката госпожичка Надувка на мястото ѝ.

— Ако не се успокоиш, ще получиш удар.

Флетчър се извърна рязко и впери вбесен поглед в адвоката си, Бен Байърс.

— По дяволите, ти би трябвало да бъдеш този, който ще получи удар! В крайна сметка за това ти се плаша.

— Хайде, татко — каза Даниел. — Не мислиш ли, че се държиш малко неразумно?

Стенли, който стоеше прав до стола на брат си, му отправи стоманен поглед.

— Е, аз пък съм дяволски сигурен, че не мисля така. Но щом говорим за това, ти винаги си я защитавал — после измери с очи

Даниел от глава до пети и по лицето му премина похотлива усмивка. — Ей, ако не те познавах толкова добре, щях да си помисля, че си падаш по нея...

Даниел скочи от стола си, сграбчи Стенли за ризата и го блъсна до най-близката стена.

— Кажй още веднъж нещо подобно и ще те...

— Достатъчно! — изрева Флетчър. — И двамата престанете да се държите като скапани задници и седнете!

— Да, моля ви — помоли ги адвокатът с тихия си глас, докато бършеше потта от челото си с несигурна ръка.

Даниел пусна Стенли и двамата седнаха, Флетчър ги изгледа гневно и каза:

— Целта на това събиране е да обсъдим как можем да спрем Натали да не продължава с тоя свой тъп план. Вместо това ми се налага да ви бъда рефер. Боже господи!

— Съжалявам, татко — промърмори Стенли, без да поглежда Даниел. — Може би ако я отстраниш от завещанието си... — и остави гласа си да заглъхне в нищото.

— Много ти се иска, нали? — подхвърли Даниел на брат си. — Тогава твоят дял би бил по-голям.

Флетчър отново ги изгледа сърдито, после се обърна към Бен:

— Какво е твоето мнение по въпроса?

— Е, винаги би могъл да я заплашиш, че ще заведеш дело.

Флетчър бутна шапката си назад и потърка челото си.

— Все трябва да има някакъв друг начин.

— Може би идеята на Стенли е правилна — добави Бен. — Да заплашиш, че ще отстраниш Кланси от завещанието си.

Флетчър не каза нищо, само прегърби рамене, сякаш бе претърпял пълно поражение.

— Татко, позволи ми да я поразпитам още малко — каза Даниел. — До този момент всичко, което е направила, е да говори с Рътджърс и тъй като той категорично е отказал да й съдейства, може би е променила решението си.

— Може би — рече Флетчър. — Но ако се изнесе, тогава никога няма да знаем със сигурност какво е намислила.

— Имам надежди, че и по този въпрос ще промени решението си. Доколкото знам, дори още не си е намерила жилище.

— Ако някой може да ѝ въздейства, това си само ти, скъпи ми братко — каза Стенли. — Мен мрази и в червата.

Погледът на Флетчър се премести бързо от Даниел на Стенли.

— Не знам защо изобщо си направих труда да искам съвет от вас двамата — после направи пауза с горчивина на лицето. — Вие сте твърде заети да се препирате един с друг.

— Флетчър, аз... — започна Бен с почервено лице, сякаш му се искаше да се намира, където и да било другаде, само не в центъра на тази семейна кавга.

Флетчър вдигна ръка.

— Забрави го, Бен.

— Не мисля, че...

Старецът го прекъсна с груб жест.

— Виждам, че тази среща е чиста загуба на време — той се отпрати с тежки стъпки към вратата, където спря и се обърна. — Освен това единственият син, на когото можех да разчитам, е мъртъв.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ваза с червени рози украсяваше бюрото ѝ. Натали се стъписа и ги погледна отново, но не бяха плод на въображението ѝ, а толкова истински, че чак дъхът ѝ спираше. Тя направи колеблива крачка напред, като все още не вярваше на очите си.

Откъде ли се бяха появили? „Даниел“ — помисли си тя и усети приятна топлина. „Или може би Марта.“ Вероятно цветята бяха предложение за мир след студеното им държане към нея напоследък. Натали зарови лице в листата и вдиша с пълни гърди сладкия аромат.

— Охо, да не би да става нещо, за което не знам?

Натали се извърна леко и се усмихна на Люси, която бе застанала на вратата.

— Доколкото зная, не — отвърна тя. Още не съм погледнала картичката. Бях твърде заета да им се наслаждавам.

Люси подсвирна.

— Страхотни са, а и струват доста парички.

— Зная.

Натали посегна към картичката и я отвори. Прочете написаното и кръвта се дръпна от лицето ѝ.

„Искам отново да ви видя.“

— Ей, добре ли си? — попита Люси, като се спусна към приятелката си.

Натали се отпусна на един стол и се опита да потисне пристъпа на замаяност.

— Да, добре съм.

— Да бе, аз пък утре ще се омъжвам за Ричард Гиър.

Натали не можа да не се усмихне. Шокът ѝ вече започваше да преминава.

— От един клиент са.

— Да, ама не от кой да е клиент, бас държа. От Майкъл Макол са, нали?

— Да — отговори Натали със слаб глас. Една част от съзнанието й й казваше, че не трябва да бъде изненадана. И все пак другата й повтаряше, че това изобщо не е характерно за него.

Какво ли искаше от нея? И още по-важно — какво искаше тя от него?

— Да не би съвсем случайно да те сваля?

Натали поклати глава, докато наблюдаваше как Люси се разхожда из стаята.

— Мисля, че ти се сваля, но въпросът е дали ти го искаш.

— И да, и не.

Люси вдигна ръце към небето.

— Отказвам се. Или го харесваш, или не.

— Не е толкова просто, поне за мен.

Люси зарови лице в розите и ги подуши, после вдигна поглед.

— Ако някой мъж ми изпрати дузина рози с дълги стъбла, ще започна да скачам през обръчи за него.

Натали се засмя.

— Невъзможна си. И ако не побързаш да се изнесеш оттук, няма да проведе първата си среща.

— Добре де, тръгвам — лицето на Люси стана сериозно. — Разбираш ли, просто искам да си щастлива. След смъртта на Филип ти беше всичко друго, но не и това.

— Все още не съм готова за връзка.

— Боже, боже, миличка, кой е казал нещо за връзка? Аз говоря за секс — тя се ухили. — Нали разбираш, онова нещо, което двама души правят заедно, когато...

— Люси!

— Добре де, млъквам, но ако този мъж ти хваща окото, просто давай напред.

— Съвсем скоро — каза Натали, като видя отстъплението на Люси — ще те накарам да платиш за греховете си.

Люси само поклати глава, излезе и затвори вратата зад себе си.

Няколко минути по-късно, когато взе куфарчето и дамската си чанта и тъкмо се канеше да излезе, телефонът иззвъня. Тя пусна чантата си, вдигна слушалката и каза:

— „Чудните посредници“, Натали.

— Харесаха ли ви розите?

Внезапно сърцето ѝ се качи в гърлото и за момент си помисли, че няма да е в състояние да каже нищо. Преглътна мъчително.

— Да, прекрасни са.

— Добре.

Мълчание.

— Имах предвид точно това, което казах. Искам да ви видя отново.

— Майкъл, не мисля...

— В събота ще водя дъщеря си на пикник в парка. Бих искал да дойдете и вие с Кланси.

Лицето му заплува пред очите ѝ и Натали издиша бързо задържания си дъх.

— Не зная дали...

— Моля ви.

Това беше онзи нисък, дрезгав глас, изречен през устни, които бяха изпивали нейните, оставяйки я жадна за още, които я разколебаваха.

— Добре — каза тя и забеляза, че дланите ѝ са влажни. Избърса ги в полата си.

— Например да се срещнем пред павилиона в десет?

— Чудесно.

Последва още една пауза, после той каза:

— Натали...

— Вижте, трябва да вървя.

В слушалката се чу дълбоката му въздишка:

— Ще се видим в събота.

Натали остана неподвижна, а в ума ѝ цареше истински безпорядък. Ето какво беше останало от психологическата глупост да не го вижда повече.

Не се забелязваха признаци за дъжд. В тази лятна вечер небето беше пълно със звезди.

Натали се радваше, защото семейството беше в разгара на празника по случай седемдесетия рожден ден на Флетчър. Групата от

подбрани гости се състоеше от приятели и служители. Беше им поднесена превъзходна вечеря около огромната маса в трапезарията, а след това минаха в дневната за по едно питие.

Натали дори си беше купила нова рокля и чувстваше, че е на ниво сред останалите присъстващи жени. Беше довела Кланси за около половин час на тържеството и само няколко минути преди това я бе сложила да спи.

Веднага щом слезе долу, тя излезе през френските врати на верандата, където застана да наблюдава осветения двор. Нямаше да може още дълго да се радва на тази красива гледка и това я натъжаваше.

Ветрецът беше лек, но зноен. Въпреки това тя потрепери, докато се мъчеше да свикне с още едно чувство, освен тъгата. Страх. Страхуваше се да напусне единствения истински дом, който някога бе познавала. Макар и да отлагаше изнасянето си, имаше твърдото намерение да го направи, но тази перспектива я плашеше до смърт.

Семейството се отнасяше към нея с уважение пред гостите, но тя усещаше как мрачният поглед на Флетчър я следва. В тези моменти отново я връхлиташе мисълта какви са чувствата му към нея. Искаше ѝ се да изпълзи в някой тъмен ъгъл и да заскимти. Жестоките му думи я бяха наранили право в сърцето. И все пак без Флетчър и Марта сега тя щеше да бъде...

Натали отново потрепери и пропъди тази мисъл. Повторното преживяване на миналото само щеше да подкопае увереността и новопоявилата се решителност у нея.

— Ако бях джентълмен, щях да ви предложа сакото си.

Натали се сви, когато разпозна гласа. Обърна се и видя очите на Дейв Ратмън. В същия момент в паметта ѝ изникна картината в обора с него и Пола.

— Но пък и двамата с вас знаем, че не съм джентълмен, нали? — лицето му беше изкривено от гадна подигравка.

— Какво искаш? — каза троснато Натали, без да обърне внимание на въпроса му.

— Мисля, че е важно вие какво искате.

— Не зная за какво говориш.

— Айде стига сега, госпожа Уитмор, не ми играйте тая тъпа игричка. При мен не минава.

— Остави ме на мира — каза тя и прехапа долната си устна.

Той пристъпи напред и подигравателната му физиономия се замени със заплашителна.

— Какво трябва да направя, че да си държите устата затворена за мене и Пола? Не искам неприятности, чувате ли, особено при положение, че тя започна цялата работа.

Натали усети дъха му на алкохол, примесен с чесън, и отстъпи назад, като едва не се задави.

— Махни се от мен!

— Само ако ми обещаете да държите устата си затворена.

Натали се вцепени.

— Ами ако не го сторя?

— Ами струва ми се, че просто някой може да пострада.

Лицето ѝ стана безизразно.

— Не можеш да ме изплашиш.

Само че я беше изплашил. Наложил ѝ се да събере всичките си сили, за да мине покрай него с вдигната глава. Секунди след това едва не се сблъска с Даниел.

— Уау! — каза усмихнато той. — Защо е това бързане? Тъкмо започнах да те търся.

Тя се вкопчи в ръката му и отговори с усмивка, по-ярка от обикновено:

— Просто излязох на хладина.

— С кого говореше?

— С Дейв.

Даниел направи гримаса, но не каза нищо. Натали още не му беше разказала за Дейв и Пола. Сега ѝ се удаваше възможност. За момент се изкуши да избълва отвратителните факти, но нещо я задържа. Може би заради времето и мястото — в къщата имаше толкова много хора. С положителност не ѝ се искаше да мисли, че е повярвала на забулената заплаха на Дейв.

— Какво ще кажеш за още едно питие? Както виждаш, всички гости си тръгнаха.

Натали не беше забелязала, но когато очите ѝ обходиха стаята, видя, че само семейството бе там.

— Ти направо надмина себе си, Марта — казваше в този момент Флетчър и се усмихваше одобрително.

Стенли вдигна чашата си:

— Втори човек подкрепя това, мамо.

— Аз също — вметна Даниел.

— Нека бъдем четирима — усмихна се Натали.

Марта също се усмихна, което още повече подчерта нежната ѝ красота.

Единствено Пола не каза нищо, като прие тоста за още една възможност да глътне малко уиски.

Натали се приближи до Марта и я целуна по бузата. Тя не потрепна видимо, но Натали усети хладината ѝ. Несъмнено свекърва ѝ още ѝ се сърдеше. Тъгата в гърдите на Натали прерасна в тъпа болка. Нямаше да може да понесе загубата на семейството си. Но нямаше да може да понесе и загубата на своята личност.

Тя седна на канапето до свекърва си, като чувстваше върху себе си погледа на Флетчър.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа.

— Благодаря — промълви Натали, като се чувстваше неудобно, задето Флетчър я е различил от другите. Беше сигурна, че той има някакъв друг мотив, защото знаеше, че в неговите очи е всичко друго, но не и красива.

— И Филип би бил на същото мнение — прибави той.

В стаята се възцари тишина, сякаш всички бяха онемели от забележката на Флетчър.

„Направи го нарочно“ — помисли си Натали и гневът в гърдите ѝ нарасна. Той искаше да подчертае, че макар Филип да е мъртъв, никога няма да бъде забравен или заменен. Как бе могла да бъде сляпа през всичките тези години за „истинския“ Флетчър? Дали защото никога досега не му бе противоречила?

— Но на Филип нямаше да му хареса да си пъхаш носа, където не трябва.

Още веднъж настъпи тишина.

— Татко — каза Даниел. — Това е твоят рожден ден, за бога. Недей да започваш нищо.

Натали стисна зъби и очите ѝ проблеснаха.

— Да не би случайно да имаш предвид посещението ми в полицията?

— Да.

— И откъде разбра за това?

Флетчър изсумтя.

— Имам си източници.

— Искаш да кажеш шпиони?

— Наричай ги както искаш — отвърна хапливо Флетчър.

— Беше предупреден, Флетчър. Не съм направила нищо зад гърба ти.

— Освен дето заби в него нож, по дяволите.

— Флетчър! — извика Марта, като местеше поглед от единия към другия.

— Смъртта на сина ми беше нещастен случай. Рътджърс смята така, аз също.

— Е, аз пък не — отвърна Натали точно в момента, когато Даниел я прегърна с една ръка през раменете.

— Боже господи, защо правиш това? — попита Флетчър и сви гъстите си вежди.

— Защо не искаш веднъж завинаги да разбереш истината?

В стаята стана тихо. Устните на Флетчър се задвижиха няколко пъти, но оттам не излязоха думи. Той се опита отново, но без резултат. Накрая сложи ръка на челото си и направи последен опит да й отговори:

— Защото дълбоко в себе си не искам да я знам, дявол да го вземе! Искам винаги да мисля за Филип така, както в тази минута. Можеш ли да ме разбереш?

— Повярвай ми, не бих искала да причинявам излишна болка на теб и Марта.

— Нещо не ти личи. Как, по дяволите, мислиш, че се почувствах, когато Рътджърс ми се обади?

В гърдите на Натали бавно се разпалваше гняв. Проклетият капитан! Но тя щеше да запази външно спокойствие дори и това да я убиваше. Не биваше да забравя, че силата на Флетчър идва от слабостите на другите.

Пое си дълбоко дъх и поизправи гърба си.

— Независимо какво ще кажеш или направиш, възнамерявам да доведа това до край. Най-добре е да го приемеш.

— Предполагам, че възнамеряваш и да се изнесеш.

— Да.

— О, Натали! — прошепна умолително Марта. — Моля те, помисли пак. Не мога да понеса мисълта да отведеш Кланси далеч от нас.

— Марта, намерението ми изобщо не е такова и ти го знаеш. Ще можете да виждате Кланси, когато искате.

— И все пак няма да бъде същото.

Очите на Натали потъмняха от мъка, но в същото време се изкуши да изстреля: „Да, наистина няма да бъде същото, защото Кланси е моя и ще я отгледам, както аз намеря за добре!“

Но сега ѝ се искаше да остане сама. Беше уморена и главата ѝ гърмеше. А и достатъчно я бяха разпъвали на кръст тази вечер. Изправи се, даде си вид на напълно спокойна и каза:

— Отивам да си легна. Лека нощ.

Вече беше в стаята си, облегната на вътрешната страна на вратата, за да не се строполи на земята, когато ѝ просветна, че никой дори не си бе направил труда да ѝ отговори.

Следващите три дни минаха като в мъгла. Натали работеше много часове само за да не мисли за кошмара, в който се бе превърнал животът ѝ. Търсеше жилище за себе си и за Кланси, но до този момент не бе открила нищо подходящо. А и не можеше да вземе окончателно решение за дома си, преди да го е видял Даниел. Слава богу, че имаше него.

На сутринта след тържеството той я срещна в кухнята, прегърна я и каза:

— Не съм съгласен с това, което правиш, но никога няма да престана да бъда твой брат.

Натали знаеше, че е искрен и в момента само това я крепеше.

Сега, когато погледна Кланси, която седеше по средата на пода в кабинета ѝ, се усмихна с облекчение. През последните две нощи Кланси бе страдала от инфекция на ухото. След срещата си в два часа същия ден Натали бе отишла да я вземе от фермата, за да отидат на лекар.

Когато излязоха от кабинета на педиатъра, въоръжени с рецептата, Натали спря пред офиса, за да вземе няколко папки, тъй като се страхуваше, че може няколко дни да не отиде на работа. Ако състоянието на Кланси се влошеше, нямаше да я напусне.

Само се надяваше детето ѝ да оздравее, за да отидат на пикника с Майкъл Макол. Усети, че сърцето ѝ започва да бие малко по-ускорено, вдигна дъщеричката си на ръце и ѝ прошепна:

— Твоята майка е глупачка.

Кланси се ухили и натисна носа ѝ с длан. В този момент телефонът иззвъня. Натали подпря бебето на хълбока си и вдигна слушалката, като си мислеше, че Майкъл се обажда, за да потвърди излизането им.

— Ало — каза тя, както се надяваше, с хладен тон.

— Натали Уитмор? — гласът беше непознат.

— Да? — отвърна колебливо тя.

— Откажи се от разследването, чуваш ли?

— Кой е?

— Направи, както ти казах, и няма да ти се случи нищо!

— Кой е? — извика Натали.

Щрак.

Паниката стисна сърцето на Натали и тя отвори уста да изпищи, но гърлото ѝ беше като парализирано.

Стилният клуб в търговската част на Остин тази сряда вечер беше претъпкан. Оркестърът започна мелодия на Уитни Хюстън и няколко двойки излязоха на огледалния дансинг.

Но двамата мъже в дискретната стая в задната част на клуба не обръщаха внимание какво става зад дебелия врати. Луис, по-ниският, пафкаше с лулата си, докато стоеше до прозореца и гледаше втренчено пустата улица.

Ралф, другият — висок, тъмнокос и с гъста брада, която му служеше да прикрива покритото си със сипаница лице, — седеше на един стол, протегнал напред дългите си крака.

— Ей, Луис, изнервяш ме. Защо не седнеш? От половин час или крачиш напред-назад, или стоиш до този прозорец.

Луис се извърна рязко и погледна сърдито другаря си.

— Добре, надявам се да те изнервям. Нещастieto обича да има компания.

— Че кой казва, че съм нещастен?

Луис прокара ръка по врата си и русите косми на това място щръкнаха.

— Добре де, значи нещастен не е точната дума. Може би трябваше да кажа уплашен.

Ралф изръмжа и се почеса яростно по брадата, сякаш имаше въшки.

— Успокой топката, за бога. Дори още не знаеш какво става. Може пък да е просто вечеря.

— Аха, точно така. Аз пък утре ще спечеля от лотарията.

— Е, съгласен съм, че никога не ни вика тук, ако не се готви нещо.

Луис напъха тютюна още по-дълбоко в голямото огнище на лулата си, после каза:

— Нещо се готви, спор няма. И подозирам, че миризмата му няма да ни хареса.

— Предполагам, че просто трябва да изчакаме и да видим — Ралф потърка брадата си и впери в пространството присвитите си очички.

— За пръв път, откакто го помня, закъснява за някоя от срещите ни — изхленчи Луис, отиде до масата и седна.

— Знаеш го какъв е. Твърде много се е нагушил с пари, за да се съобразява с нас.

Луис изпафка яростно с лулата си.

— Аха, започвам да мисля, че си прав.

Стаята се изпълни с облак от дим, което накара Ралф да се закашля.

— Да те вземат мътните, отпусни се, ако обичаш! Имам чувството, че ще засмучеш стаята заедно с мен през тази гадост, дето е закачена на устните ти.

Русият направи гримаса.

— Да не искаш да кажеш, че миризмата не ти харесва?

— Не и в такива смъртоносни дози, дявол да го вземе.

Луис продължи да пафка.

— Господи! — каза Ралф. — Излизам навън да глътна малко чист въздух.

Той се отправи към вратата, която се отвори точно в този момент. Ралф отстъпи назад, за да може да влезе третият мъж. Новодошлият

погледна студено и остро двамата.

— Имаме проблем, господа — каза той без всякакво предисловие. — Така че предлагам да седнем.

Лицето на Луис загуби всякакъв цвят. Изглеждаше така, сякаш току-що е бил изтърбушен.

— Вие... казахте, че ще се погрижите за всичко! — последната дума беше изречена пискливо.

— Престани да квичиш като намушкано прасе и просто седни — сега гласът звучеше студено. След като тримата седнаха, новодошлият продължи: — Натали Уитмор започва да си пъха носа навсякъде и да задава въпроси.

— Откъде чухте това? — попита Ралф. — Само то ни трябваше.

— Един от моите хора я видял да говори с оня капитан в полицията. За какво друго ще бъде там?

Луис не каза нищо, просто започна да се тресе целият.

— Какво предлагате да направим, господа?

— Вие сте главният тук — каза Ралф. — Вие какво предлагате да направим?

— Моето предложение е да ѝ затворим устата веднъж завинаги.

— Искате да кажете да я очистим? — гласът на Луис беше все така във високия регистър.

— Ако се наложи — отговори мъжът.

— Тогава ваш ред е — рече Ралф и се обърна към Луис, сякаш за да потвърди думите му. — Аз със сигурност не бих искал да бъда окошарен.

Устата на Луис се отвори и затвори като на шаран. Мъжът стана и очите му проблеснаха и към двамата.

— Добре тогава, господа, ще направя, каквото е необходимо.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бен Байърс намръщи птичето си лице.

— Хайде, Марта, какво, за бога, те кара да мислиш така?

— Мисля, че просто съм изплашена до смърт, Бен.

— Но защо? Натали казала ли е направо, че няма да ти позволи да виждаш Кланси?

Тихият глас на Марта стана още по-тих:

— Не, никога не е казвала такова нещо.

— И така, защо се тревожиш за нещо, което никога няма да стане?

— Просто не мога да понеса факта, че тя ще се изнесе от къщи и ще вземе Кланси със себе си — долната устна на Марта потрепери.

За момент Бен не отговори. Вместо това отиде до прозореца на големия си офис с изглед към Стейт Капитол Билдинг в търговската част на Остин и впери очи навън, сякаш потънал в дълбок размисъл.

— Мисля, че съм станала малко параноичка — каза Марта и се покашля. — Внезапно се почувствах глупаво, дето ти губя времето така.

Адвокатът на семейство Уитмор се обърна.

— Това са глупости. Не ми губиш времето. Но даже и така да беше, щях да го считам за чест.

Марта се усмихна мило.

— Винаги си бил джентълмен, но наистина ценя търпеливостта ти към една стара жена.

— Виж — каза Бен, като се върна на коженото канапе, където седеше Марта, и седна до нея. — Има ли досега някакви видими признаци, че Натали се изнася?

— Още не, но зная, че ще го направи.

— Тогава с Флетчър просто ще трябва да се примирите. Тази Натали, която познавам, никога не би лишила Флетчър и теб от възможността да виждате това дете.

Марта въздъхна дълбоко.

— Моля се да си прав.

— Какво всъщност е на дъното на тази среща, Марта? Да не би да е свързано с Флетчър?

— Да, така е — отвърна тя, без да трепне — той мисли, че... че трябва ние да контролираме Кланси, ние да я отгледаме, защото е част от Филип.

— А, ето че идваме до същността на нещата. Когато Натали съобщи, че иска да се порови в обстоятелствата около смъртта на Филип и да се изнесе от къщата, очаквах, че Флетчър ще побеснее.

— Твърде меко казано.

— Повярвай ми, ще се успокои веднага щом разбере, че Натали няма намерение да ви забрани да виждате Кланси. Пък и мисля, че нищо няма да излезе от така нареченото й разследване.

— О, Бен, заради Флетчър се моля да си прав и за това!

— А ти, Марта? — попита внимателно той. — Ти как се чувстваш? Ти си тази, която извади момичето от калта.

Очите на Марта потъмняха.

— Е, трябва да призная, че никога не ми е минавало през ума, че тя някога ще напусне фермата. Представях си, че винаги ще бъдем семейство.

— Предполагам, че и никога не ти е минавало през ума, че тя може някой ден да се омъжи повторно.

Марта пребледня, после се усмихна мрачно.

— Не, не е, което не е много интуитивно от моя страна.

— При всеки от нас има такива моменти — отговори с разбиране Бен.

— Мисълта тя да се омъжи повторно... Е, това не би харесало нито на Флетчър, нито на мен. Всъщност не мога да понеса тази мисъл. Предполагам, че това би го потресло повече от всяка каша, която тя би забъркала.

— Бих искал да мога да ти помогна повече, Марта, но с цялата ми честност, макар и да не одобрявам това, което върши във връзка с Филип, мисля, че тя има право на свой собствен живот.

— Без който и да било да я мисли за злата вещица на Запада? — Марта направи опит да се усмихне. — Това ли искаше да кажеш?

— Предполагам, че да. Познавам Натали от деня, в който я доведе във фермата. По мое мнение тя няма подла жилка, въпреки

ужасите, които е преживяла. Всичко това се дължи на теб, Марта. Знам, че и Натали мисли така. Никога не би ти забила нож в гърба.

— Повече от всичко на света искам да го вярвам. Просто това ми дойде като шок и ме е страх. Аз... никой от нас не е успял да се примири с факта, че загубихме Филип, и просто не мога да понеса, че цялата тази болка ще бъде отново разбъркана.

Бен посегна и потупа Марта по ръката.

— Знам, скъпа. Но някак си вярвам, че всичко ще се нареди — просто защото ти толкова добре се справи с отглеждането на Натали.

— Ще се опитам да поддържам у себе си тази надежда. Само съжалявам, че тя още се бори с повече собствени демони, отколкото някога съм предполагала.

— Разбира се, че е така. Ами че това момиче през тридесет и една годишния си живот е преминало през повече изпитания от всеки друг, когото познавам.

Марта изглеждаше съкрушена.

— И съм сигурна, че има дълбоки рани, които нито аз, нито който и да било друг е успял да заличи.

— И като прибавим смъртта на Филип, това допълва картината.

— За всички нас — каза Марта, като хапеше долната си устна. — Но ти знаеш, че обичам Натали, сякаш е моя плът и кръв, но обичам и Флетчър, и момчетата... — гласът ѝ секна.

— Няма нужда да ми обясняваш, Марта. Знам откъде идваш и всичките сте ми симпатични. Но предложението ми е да изчакате и да видите какво ще стане с Натали. Може би ще промени решението си по единия, другия или и по двата въпроса.

— Съмнявам се. Ако има едно нещо, което никога не успях да намаля у Натали, е нейната упоритост, или може би е по-точно да кажа твърдоглавство.

Бен се усмихна.

— Знаеш, че това не е лошо качество.

— Лошо е, когато и съпругът ти има същия недостатък — Марта се изправи и Бен я последва. Тя протегна ръка.

— Благодаря ти, че ме изслуша. Сега се чувствам по-добре.

— Съжалявам, че не можах да ти предложа някакво решение, но в момента като че ли няма такова.

— Не, защото се разкъсвам между Натали и съпруга си.

Бен се наведе напред и я целуна по бузата.

— Чувствай се свободна да идваш всеки път, когато искаш да си поговориш с някого. Вратата ми е винаги отворена.

Марта кимна, отдръпна ръката си и излезе, като се опитваше да се преструва, че на сърцето ѝ вече не лежи онзи тежък товар.

— Това ли е най-доброто, което можете да направите?

Натали стисна юмруци и потисна желанието си да цапардоса едрия, набит мъж срещу себе си. В прибавка на размерите му, Господ като че ли не беше успял да му подбере подходящи черти на лицето. Никоя от тях не беше в хармония с другите, което го правеше направо грозен.

Въпреки това не лицето му я подлудяваше, за разлика от острия му език и свадливост. Беше прекарала твърде дълъг ден и чувстваше, че започва да ѝ писва.

— Вижте, господин Питърсън, показах ви четири къщи, четири от най-добрите и скъпи къщи. Със сигурност харесвате нещичко в някоя от тях.

Джак Питърсън я изглежда така, сякаш не мислеше, че има и капка здрав разум в главата. Натали отново изпита непреодолимо желание да го цапне и да изтрие това снизходително изражение на лицето му. Но той беше клиент, а Люси я бе учила, че клиентът винаги има право. И все пак, ако този човек не отстъпеше, това строго правило може би щеше да се промени. Вече беше готова да каже на тази шушумига да се разкара.

— Какво още имате в този тефтер? — попита Питърсън и се наведе към нея. Дъхът му вонеше така, сякаш някой бе пропъзлял в устата му и умрял там.

Натали се сви вътрешно. Искаше ѝ се да се поотдалечи от него, само че нямаше място. Намираха се в малката ѝ кола. Затова просто затвори рязко тефтера си и го изглежда сърдито.

— Защо го направихте? — попита остро той. — Още не съм свършил да гледам.

— Само че аз свърших — отвърна Натали с толкова учтивост, колкото можа да събере. — В момента не се сещам за друга къща,

която поне малко да задоволи строгите ви изисквания. Но — добави тя с пресилен ентузиазъм — и утре е ден.

Той се върна на мястото си, след като промърмори под нос нещо, което Натали беше сигурна, че са нецензурни думи. След това каза на глас:

— В колко часа утре?

— Ще трябва да попитам шефката си. Може би тя ще е свободна, защото аз вече имам уговорена друга среща — и преди клиентът да отвори уста, за да протестира, задето го изоставя така, прибави: — Люси има няколко списъка, които са лично нейни. А сега, ако нямате нищо против, ще ви закарам до колата ви.

Петнадесет минути по-късно вече бе свободна и се насочи към офиса. Може би трябваше да изпитва облекчение, задето е останала сама за пръв път през този ден. От момента на пристигането си в офиса сутринта се бе движила с трескаво темпо.

И все пак знаеше, че раздразнителността и нервността ѝ не идват само от този неприятен клиент, макар и той да бе един от най-лошите, с които си бе имала работа. Проблемите ѝ идваха от телефонния разговор.

Откажи се от разследването или ще съжаляваш. Може би това не бяха точните думи, които беше използвал онзи човек, но бяха достатъчно близки. Кожата на Натали отново се покри със студена пот.

Инстинктивната ѝ реакция беше да си помисли, че е Флетчър. Едва не му го каза в очите, но когато се успокои, стигна до разумното заключение, че не е бил той.

„Ами ако е?“ — запита се тя и страхът ѝ нарасна. Ами ако искаше да стори нещо лошо на нея и Кланси и използваше телефона, за да я уплаши?

А ако не беше Флетчър, то тогава кой? Дейв? Пола? Или и двамата?

Вярно, беше ги сварила в компрометиращо положение, но какво, щяха да спечелят, като я заплашваха относно разследването?

Когато за пръв път каза на семейството за намеренията си, присъстваха Сам Кулидж, деловият управител на семейството, както и Бен Байърс, адвокатът. Не биваше да забравя и Даниел, и Стенли; те също присъстваха. Но никой от тях не можеше да бъде заподозрян. Даниел нямаше да позволи и косъм да падне от главата ѝ, а Стенли...

Е, той не я харесваше, но изглеждаше, че повече се интересува да я прогони от къщата, отколкото да я накара да спре разследването си.

Може би виновникът беше някой, когото тя дори не познаваше. Все пак беше отишла в участъка при Рътджърс и бе поставила картите си на масата. Може би това бе обезпокоило някого, за когото тя дори не знаеше.

Но който и да беше, Натали не го приемаше несериозно. И в същото време нямаше да позволи на тази заплаха да я спре. Някой някъде имаше нещо за криене. Ако Натали играеше хитро и изчакаше удобния момент, щеше да открие кой е той.

Поуспокоена, тя сви към паркинга на офиса, загаси двигателя и понечи да излезе от колата. Ръката ѝ замръзна на дръжката.

Какво ли правеше той тук?

Докато се мъчеше да не обръща внимание на топлината, която я заля, Майкъл Макол излезе от колата си, приближи се към нейната и почука на стъклото.

Натали го свали, като вътрешно се присмиваше на себе си, първо, защото е забелязала присъствието му, и второ, защото реагира по този начин.

— Здравсти — каза той, като гледаше към обърнатото ѝ нагоре лице.

Простичкият поздрав направо я обезоръжи. Със сърце, качило се в гърлото ѝ, тя отвърна:

— Здравей.

— Лош ден ли имаше?

Въпросът беше пряк като погледа му, който шареше по нея. Когато спря на устните ѝ, топлината, която я беше обляла минута преди това, се настани в долната част на корема ѝ и я плашеше повече, отколкото я вълнуваше. И все пак Натали не можеше да намери сили да му каже да си върви.

— Да, всъщност да.

— И аз така си помислих.

— Откъде разбра? Толкова ли изтощена изглеждат?

— Не, всъщност си много красива. Както винаги.

Струваше ѝ огромно усилие, за да не реагира на дрезгаво прошепнатите думи. Сексуалното привличане, появило се в началото, си оставаше и не можеше да бъде пренебрегнато.

— Позволи ми да те почерпя едно кафе — каза накрая той. — Гарантирам ти, че ще се почувстваш по-добре.

— О, не, не мисля...

— Е, една чашка де. Хайде, няма да ти стане нищо — смехът му беше топъл и гърлен. — Ще ти се отрази добре.

— Много си настоятелен.

— Мислиш ли?

— Всъщност дори инат.

— Бих го нарекъл решителност.

Това я накара да се усмихне леко.

— Добре, печелиш. Но само едно кафе.

Кафенето, където я заведе, беше тихо, за което Натали се чувстваше благодарна, защото нервите ѝ бяха обтегнати до скъсване. Не трябваше да идва, но след като вече беше тук, смяташе, че е по-добре да не се пита защо.

След като се настаняха и поръчаха кафе, той се обърна с лице към нея. Натали се учуди как досега не е забелязала колко гъсти са миглите му. Тя се изчерви и извърна поглед.

— Е, кажи ми какво развали деня ти.

— Не мисля, че наистина искаш да знаеш.

— Разбира се, че искам — отвърна той бавно и провлечено, като я размекваше още повече с погледа си.

Разказа му неохотно за Джек Питърсън. Когато свърши, вече се усмихваше.

— Видя ли, нали ти казах, че е добра идея.

— Кое?

— Ами ти вече се усмихваш, а преди това изглеждаше така, сякаш си готова да отхапеш пирон.

— Наистина можех да ухапя онзи човек.

— Само дето се страхуваше да не пипнеш нещо заразно, нали? — устните му потрепнаха насмешливо.

Тя направи гримаса.

— По дяволите, просто го изхвърли от ума си. Навсякъде може да се срещне по някой дебелокоремест скапаняк.

Натали изглеждаше слисана.

— Откъде разбра, че има голям корем?

— Ами налучках. Но бях прав, нали?

Тя се засмя и за момент очите им се срещнаха. Напрежението не беше изчезнало. Просто биваше задържано, докато очакващото, неловко мълчание висеше между тях.

— И как е новата работа? — попита тя, мъчейки се отчаяно да намери тема за разговор.

Той сви рамене.

— Не знам. Още не съм започнал както трябва.

Натали усети неохотата или може би раздражението — при навлизането в личната му територия. Очевидно той можеше да разпитва, но не обичаше да бъде разпитван.

Сервитьорката се появи с кафетата. Известно време и двамата отпиваха, после Натали остави чашата си, отмести поглед и прехапа долната си устна.

— Има още нещо, което те тревожи, нали?

Тя се обърна рязко към него с разширени очи.

Стоун сви рамене.

— Приеми, че наблюдателността ми е плод на силно шесто чувство.

Без да иска, Натали се усмихна. Ако не друго, този мъж беше толкова непоправим, колкото и чаровен.

— Много неща ме тревожат — каза колебливо тя.

— Искаш ли да говориш за това?

— Не.

— Тогава за какво искаш да говориш?

Натали не отговори. Той я погледа известно време, после въздъхна.

— Ти си костелив орех, Натали Уитмор — след това направи пауза. — Но пък, като си помисля, ти се опита да ми кажеш, че това не е добра идея, а после и че съм твърде голям инат, за да е добре за мен.

— Ти го каза, не аз — тя извърна очи, сякаш се страхуваше, че Стоун може да види в очите ѝ нещо, което не ѝ се искаше.

— Хайде да излизаме от тук — каза малко рязко той.

По пътя обратно към офиса между тях легна каменно мълчание. И все пак Натали осезателно усещаше присъствието му. Когато погледна крадешком скования му профил, разбра, че той не е доволен, че може би е страхотно ядосан, но тя не можеше да направи нищо. Това си беше негов проблем, не неин. Не биваше да си пъха носа там,

където бе нежелан. Само че не беше така и тя го знаеше. Желаше го — и точно там беше проблемът.

Макар да се бореше с това чувство, беше очарована от този мъж. У него имаше нещо непостоянно, сякаш обичаше да живее на ръба на бръснача. Но да започне връзка с мъж, толкова различен от Филип, щеше да бъде истинско самоубийство; без да се споменава усещането ѝ, че прави нещо нередно. В съзнанието си все още беше госпожа Филип Уитмор.

Той спря колата, но вместо да изгаси двигателя, Натали го усети как се обръща към нея и я поглежда. Накрая тя посегна към бравата и я натисна.

— Почакай малко — каза той дрезгаво и сложи длан върху голата ѝ ръка.

Сърцето ѝ се качи в гърлото, сякаш бяха минали през дупка в шосето с висока скорост. Погледна надолу към ръката му и забеляза малките белези, скрити в косъмчетата на пръстите му. Потисна желанието си да покрие ръката му със своята.

— Натали?

— Какво? — прошепна тя, като най-сетне погледна към него.

Малко по-късно разбра, че това е било голяма грешка. Погледите им се приковаха. Той се наведе към нея и пулсът в гърлото ѝ се ускори.

— Моля те, недей — каза треперливо тя. — Много... прибързваш.

— Знам, но не мога по-бавно.

Стоун я хвана грубо за врата и я притегли към себе си. Устните му бяха топли, влажни и властни. И макар Натали да искаше да го отблъсне, не можеше. Както последния път, когато я беше целунал, през тялото ѝ преминаха непознати досега усещания, които се насочваха надолу към стъпалата ѝ.

Знаеше, че и той се чувства така, защото когато я пусна, лицето му беше бяло като тебешир.

— Нямах намерение да те целувам отново — каза Стоун с несигурен глас.

— А аз нямах намерение да ти позволявам.

— И какво ще правим отсега нататък? — попита той и топлият му дъх опари бузата ѝ.

Сърцето на Натали биеше в гърлото ѝ, когато се чу да казва:

— Все още в календара си имам отбелязан един пикник.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стоун се движеше бавно като охлюв. Макар и да не желаше да го виждат от новия склад на „Тексас Аеро“ и да събужда подозрения, страшно искаше да знае къде се намират и да разгледа.

Жалко само, че нямаше какво да се види. Изглеждаше също както сградата, която бяха напуснали, но тази бе в по-добро състояние. Също така беше заобиколена с висока ограда и на портата имаше пазач. Паркингът беше пълен с коли и камиони, което доказваше, че работата тече денонощно.

Той спря до тротоара и остави двигателя включен. Потисна желанието си да се опита да влезе вътре, но времето беше против него. Трябваше да се връща в кабинета си и да поработи над случая с измамата на бижутера, който му беше възложен, а после да се срещне с Лари.

Двадесет минути по-късно Стоун влезе в пустата застрахователна сграда. Погледна часовника си и видя, че е едва седем и половина.

Господи, колко беше уморен! Ако се спреше достатъчно дълго, за да измери пулса си, сигурно щеше да открие, че няма такъв. Беше му трудно да спи и знаеше, че изглежда като парцал. „Но какво от това, дявол да го вземе — помисли си той, докато се отправяше към асансьора. — И без това не се опитвам да впечатля никого.“

Лъжец.

Той изруга. Много мразеше, когато съвестта му отговаряше. Винаги се бе гордял с едно нещо — че няма съвест. Но напоследък, откакто бе променил живота си, като че ли се бе сдобил и с нея. И тя му крякаше за връзката му с Натали Уитмор. Именно поради тази причина бе загубил способността си да спи. Стоун се опита да я прогони от ума си, влезе в кабинета и запали лампите.

Примигна от светлината; или може би поради това, че още не можеше да свикне с луксозния си кабинет. Облегна се на касата на вратата, докато очите му обхождаха помещението. Стените си оставаха

празни, но какво от това, по дяволите? Мебелите бяха хубави, дори бяха тапицирани с плюш. Бюрото му не беше покрито с драскотини, а столът му не скърцаше.

Стоун се отпусна на стола си и по устните му се разля доволна усмивка. По дяволите, може би се придвижваше нагоре в този стар свят. Само че не беше толкова глупав, че да се задоволи с това. Докато не измиеше петното от името си, нямаше да струва и пет пари за себе си или за Сали, която беше единственият човек, за когото го бе грижа.

Лъжец.

Съвестта му отново се намеси и върна мислите му обратно към Натали Уитмор.

— Мамка му! — промърмори Стоун, склочи пръсти зад врата си и се загледа в тавана.

Както ѝ беше казал, не бе имал намерение да я целува отново. По дяволите, дори нямаше намерение да я докосва. А сега беше виновен и за двете — един от най-тъпите номера, които някога си бе изигравал. Последното нещо, което искаше, бе да се забърква емоционално с жена, която възнамеряваше да използва и която може би дори беше замесена в конспирации и убийство.

Заради тъпото си държане беше застрашил целия план. По някое време щеше да му се наложи да ѝ каже кой е. Ако от самото начало всичко бе на делови начала, тогава може би нямаше да има този проблем с неовладяемото си желание.

Сега беше попаднал в собствения си капан и копнееше да вкуси не само устните ѝ, а и цялата нея. Господи! Как бе могъл да бъде толкова глупав, че да прекрачи тази граница!

— Ей, човече, изглеждаш така, сякаш си участвал в някакво глупаво състезание и си загубил.

Стоун сграбчи облегалките на стола и се обърна. Лари стоеше на вратата. Стоун си наложи да се усмихне и да придаде на гласа си лекота, каквата не чувстваше:

— Може и така да се каже — после попита, за да смени темата: — Какво те води насам толкова рано? Смятах да свърша цялата работа, преди който и да било да се покаже.

— Глупости.

— Избърши тая лайняна усмивка от лицето си и влизай.

Лари се засмя нахално, отиде до най-близкия стол и седна.

— Мисля, че открих нещо, което ще ти хареса — каза Стоун без всякакво предисловие.

— О?

Стоун се усмихна самодоволно на новия си шеф.

— Преди да ти кажа, искам да ми обещаеш повишение.

— Върви на майната си!

— Някак си усецах, че ще кажеш точно това.

— Какво откри? — попита Лари и подръпна месестото си ухо.

— Минах до старото и новото място на „Тексас Аеро“.

За момент Лари изглеждаше объркан.

— Защо пък старото?

— Като най-последния идиот, не знаех, че са се преместили, а и ти не ми каза.

— Досието им беше у теб.

— Знам, но не се сетих да погледна. Както и да е, излязох и отидох да поразгледам, докато не ме спря един дъртофелник.

— Давай по същество!

— Същественото е, че в склада не е имало никакви части.

Лари се поизправи на стола си.

— Кой го каза?

— Онзи стар пазач, дето си стискаше пъпката. Каза ми, че когато са се изнесли оттам, са взели всичко със себе си.

— И ти му вярваш? — попита Лари.

— Аха.

— Което означава, че даже и някой да се е промъкнал, не е било откраднато нищо просто защото не е имало нищо.

— Точно така.

— Значи ония копелета наистина се опитват да бръкнат в кесията на компанията.

— Така изглежда — каза Стоун и присви устни.

— Добра работа, приятел. Благодарение на теб вече имаме основание да спрем иска.

— Искаш да кажеш, че е толкова просто?

— О, ние нямаме намерение да насилваме нещата или дори да вдигаме шум, но със сигурност няма да се договорим с тях — Лари се наведе и сложи нещо върху бюрото на Стоун. — Прегледай това. Танто за танто.

Стоун вдигна листа и се намръщи.

— Какво е това?

— Няколко проспекта на други компании, конкуренти на „Тексас Аеро“. Там е и техният проспект. Взех ги от моя борсов агент.

— Аха, от борсовия ти агент. Така ли живеят сега богатите застрахователни служители?

— Върви на майната си!

Стоун се ухили.

— Прочети го — каза свадливо Лари.

Стоун се подчини и когато свърши, кръвта във вените му го гъделичкаше. Той погледна Лари:

— Това струва теглото си в злато.

— И аз това си помислих, че ще кажеш.

— По дяволите! — рече Стоун, като се полюляваше на стола си.
— В сравнение с другите производители на резервни части, надценките на „Тексас Аеро“ са значително по-високи.

— Което означава, че там има нещо гнило.

Неочаквано Лари се изправи и тръгна към вратата.

— Което си и мислех от самото начало — каза Стоун на гърба на шефа си.

Лари се обърна.

— И сега всичко, което трябва да направиш, е да го докажеш.

Чертите на Стоун се втвърдиха.

— Ще го направя, повярвай ми, ще го направя.

Лари затвори вратата зад гърба си, но Стоун почти не усещаше, че е останал сам. Мислите му бяха съсредоточени върху едно нещо — отплатата.

— Ти на мама бонбончето ли си?

Кланси се олюля, после изписка от удоволствие, когато Натали продължи да я подрусва на края на крака си.

— Друс, друс, конче!

Кланси записка още по-силно.

— Боже милостиви, какво става тук?

Натали се обърна.

— О, здрасти, Дани!

Беше довела Кланси при басейна и докато плуваше, беше оставила дъщеря си на автоматичната люлка. Сега тя и детето си играеха.

Даниел разроши косите на Кланси и се отпусна на шезлонга до Натали.

— Как така си вкъщи толкова рано?

— Тъй като днес е сряда, тежък ден, реших да си дам почивка. Да си позволя едно удоволствие, както и на Кланси.

— Разбира се, дяволски права си. Машината може да се повреди. Натали се изчерви.

— Това не е много мило.

— Кое? — престори се на невинен Даниел.

— Не съм машина — каза обидено тя. — И ти го знаеш.

— Нещо не ти личи — отговори невъзмутимо Даниел.

Натали не каза нищо. Не ѝ се спореше с брат ѝ. Не го беше виждала от няколко дни и ѝ липсваше. Сякаш прочел мислите ѝ, Даниел попита:

— Какво ще кажеш да пояздим малко? Вечерта е чудесна.

Натали се оживи:

— Звучи страхотно. Сигурна съм, че Меджик ще се зарадва, отдавна не съм се качвала на гърба ѝ.

— Ще отида да кажа да оседляят конете, а ти заведи Кланси при Джоузи.

Срещнаха се малко по-късно при конюшните. Натали се огледа за Дейв, но той не се виждаше никъде. И слава богу, защото беше последният човек, когото искаше да види.

— Готова ли си?

Натали тръсна глава и отвърна на усмивката на Даниел.

— Охо!

Яздиха мълчаливо до върха на любимия ѝ хълм, където бяха прекарали много часове в разговори и смях. Но сега не се смееха и това я натъжи.

Когато спряха конете, тя се обърна към брат си:

— И ти ми се сърдиш, нали?

Той сви рамене ѝ на лицето му се появи лека усмивка.

— Е, ами поне няма пак да откъсна главата на куклата ти.

Тя се изсмя и посочи с пръст към него:

— Бях го забравила, Даниел Уитмор! Това беше любимата ми кукла и плаках за нея дни наред. Сега вече не мога да си спомня дори защо ми беше толкова сърдит.

— И аз не знам, но каквото и да е било, трябва да съм бил страшно вбесен. Не исках да ти сторя нищо лошо. Прости ми, Нат. Не забравяй, че бях само дете.

— Да, но това беше много дълго. Искам да кажа, че ти откъсна главата ѝ, за бога!

Той вдигна ръце към небето.

— Добре, добре. Съжалявам, че повдигнах този въпрос, и обещавам до края на живота си да не откъсвам нито една кукленска глава.

— Добре, но да се върнем на темата. Ти все още ми се сърдиш, нали?

— Какво те кара да мислиш така?

— Хайде, Дани, все пак говориш с мен. Познавам те като собствения си джоб.

Той въздъхна и вдигна глава, така че да я погледне право в очите.

— Не е там работата. Просто ти обърна живота на всички ни с краката нагоре, но... — той млъкна и отмести поглед.

— Продължавай — настоя Натали.

Даниел отново се обърна към нея.

— Не мога да го обясня точно, но имаш измъчен поглед — същия, който имаше дълго след смъртта на Филип.

Натали не отговори.

— Имаш ли колебания относно ровенето в обстоятелствата около смъртта на Филип?

— Не, Дани, нямам. Това е нещо, което трябва да направя. Заради себе си.

— Е, ами тогава имаш ли колебания относно изнасянето си от къщи?

— И на този въпрос отговорът е „не“. Но както и да е, не бързам. Още не съм намерила жилище, което да мога да си позволя.

— Това означава ли, че ще мога да те убедя да промениш решението си и да останеш тук за постоянно?

Тя поклати глава.

— Тогава какво, по дяволите, става? Знаем, че нещо не е наред.

— Онзи ден получих заплаха по телефона — изтърси тя.

Даниел зяпна:

— Какво?

— Вярно е — Натали почувства, че долната ѝ устна започва да трепери, но не можеше да я спре.

— Но... кой? — Даниел отново млъкна, сякаш отчаяно се опитваше да възприеме това, което му бе казала.

— Това е всичко, което зная.

— Мъж ли беше?

— Да.

— Каж ми какво точно ти каза.

Когато Натали повтори краткия разговор, Даниел изруга.

— Защо не дойде веднага при мен?

— Какво щеше да направиш?

За момент въпросът ѝ го вцепени. После той каза:

— Е, поне щях да предложа телефонът ти да се подслушва, в случай че онзи откачен се опита да повтори.

— Зная — прошепна Натали, посегна и го стисна за ръката. — Но бях толкова потресена, че известно време бях като вцепенена. После се ядосах, защото си помислих, че може да е Флетчър.

— Татко ли? Та това е лудост!

— Точно това се надявах да кажеш, защото дълбоко в сърцето си знаех, че не е той. Но кой е бил? Все някой ми се обади.

— Нямам и най-смътната идея, но не се тревожи. Първо, смятам, че това е фалшива заплаха, и второ, ще видя какво мога да открия.

— Възможно е и да е бил Дейв.

Този път Даниел изглеждаше слисан:

— Дейв? Но защо, за бога...

— Защото ги хванах в обора с Пола.

Даниел дори не трепна:

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но знам.

— А Флетчър?

— И да знае, не ми е казал нищо.

— А Стенли? Той знае ли?

— И за това не съм сигурен.

— Е, този епизод в обора вероятно няма нищо общо със заплахата по телефона. Просто се мъча да намеря отговора.

Даниел отново не каза нищо.

— А ти какво мислиш за цялата тази каша? Има ли нещо друго, което не си ми казала?

Натали едва не каза „да“, като си мислеше за Майкъл Макол, но не го направи. Колкото и да се доверяваше на Даниел, във връзката ѝ с този мъж имаше нещо, което не можеше да сподели, защото и тя самата не го разбираше. Когато ставаше дума за него, нищо друго нямаше значение, освен нейната реакция към целувките му. Той знаеше как да използва езика и устните си. Дори и сега, когато си помислеше за тях, дишането ѝ се учестяваше и кожата ѝ овлажняваше.

— Натали?

Тя се върна рязко в настоящето и се усмихна унило:

— Извинявай. Не, няма нищо друго.

Той протегна ръка и я погали по бузата:

— Не се тревожи за това, чу ли ме?

Тя го потупа по ръката:

— О, Дани, не зная какво щях да правя без теб!

— И аз — отвърна дрезгаво той и млъкна. После се усмихна широко, смушка жребеца си и потегли. — Хайде да се надбягваме!

— Ей, недей... — Думите на Натали секваха, когато конят ѝ се подплаши.

— Който остане последен, черпи вечеря! — извика Даниел през рамо.

— Не е честно, Дани! — извика тя, докато препускаше в облака прах, вдигнат от коня му.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Капитан Бил Рътджърс държеше слушалката далеч от ухото си, но това не решаваше проблема му. Все още чуваше хленчещия глас на шурея си:

— По дяволите, Бил, слушаш ли ме?

— Да, слушам те.

— И кога ще ми върнеш парите?

— Когато ги имам, дявол да го вземе!

С тези думи Рътджърс тресна слушалката, отиде до прозореца на кабинета си и се загледа в ослепителната слънчева светлина навън. Изтри потното си чело, като се надяваше да събере мислите си, да се възстанови от тази внезапна атака.

Всеки искаше парченце от него, само че нямаше достатъчно, за да стигне за всички.

Той затегна нервно вратовръзката. За финансовото положение, в което се намираше, бе виновна жена му. По дяволите, защо трябваше да ремонтира къщата, след като знаеше, че спестяванията им въобще няма да стигнат за нейните прищевки. Но в момент на слабост се бе оставил да го уговори да вземат пари назаем от брат й, което впоследствие се бе оказало голяма грешка.

В крайна сметка никога не бе печелил колкото оня скапаняк. Така че може би жена му щеше да изплати заема на брат си. Може би просто трябваше да си размърда задника и да тръгне на работа. Рътджърс се усмихна. Не беше лоша идея, като се имаше предвид, че той се скапваше от работа, че началниците му го подритваха всеки ден в топките, за да може Марион да се събира с богатите кучки, дето й бяха приятелки.

Беше толкова потънал в нещастните си мисли, че отначало не чу почукването на вратата. Но когато то стана по-силно, Рътджърс се обърна рязко и се намръщи.

Отвън, пред стъклената врата, стоеше детектив Андрю Лоугън. Рътджърс му направи знак да влезе.

— По-добре да имаш да ми казваш нещо хубаво, Лоугън, защото съм в кофти настроение.

Лоугън пристъпи от крак на крак, но не избяга — това поне можеше да му се признае. Все пак Лоугън бе прекарал в полицията много години и бе изтърпял много смени на настроенятията.

— Никога няма да се сетите кой се е върнал в града, капитане — Лоугън беше едър мъж с тънък гласец.

— Ами просто ми кажи — рече саркастично Рътджърс — сега не ми е до игрички.

— Извинете, капитане.

— Та кой се е върнал в града? — попита уморено Рътджърс.

— Стоун Макол.

По дяволите, последното нещо, което му трябваше в момента, бе още една доза Макол.

— Добре ли сте, капитане?

— Мамка му, да, добре съм — Рътджърс избърса мократа си горна устна с opakото на ръката си. — Със собствените си очи ли го видя?

— Да, капитане. Тази седмица ходих на гости у сестра ми и той влезе в жилище, три врати по-нататък от нейното.

— Сигурен ли си? Все пак може и да си сбъркал.

— Сигурен съм — каза твърдо Лоугън. — Признавам, че първо не бях. Променил се е. Свалил е много килограми и изглежда по-млад, но все пак всякога бих го познал. Само дето не мислех, че някога ще му стиска да се покаже отново в града.

— Аз също — промърмори Рътджърс, след като си пое дълбоко дъх, за да потисне гаденето си. — Благодаря, Лоугън. А сега върви, разкарай се оттук.

Какво, по дяволите, правеше Макол тук? Само ако научеше, че той, Рътджърс, е настоял пред Министерството на вътрешните работи... По дяволите, не можеше да мисли за това сега. С пенсия или не, вече започваше да мрази работата си.

Трябваше да се обади по телефона. Постава ръка върху слушалката и точно тогава телефонът иззвъня.

— Да? — изръмжа той и се заслуша. — Кажи му, че веднага идвам.

Шефът го викаше незабавно в кабинета си. Моментът не можеше да бъде по-неподходящ. Рътджърс затръшна вратата на стаята си и тръгна през залата. Струваше му се, че вените на врата му ще експлодират всеки момент.

— Страхувах се да не промениш решението си.

Натали го изгледа, след това извърна очи. Денят беше идеален за пикник, макар и да подозираше, че горещината и влагата ще бъдат проблем. Слънцето приличаше на огнена топка в синьото небе и вече припарваше на кожата.

Натали беше отказала на Майкъл Макол да ги вземе с колата, под предлог, че ще се срещне с него и Сали в парка.

Кланси веднага хареса Сали, което очарова Натали. Но всъщност и тя веднага се бе привързала към девойчето с очи на сърна, което ѝ напомняше за нея самата на същата възраст.

Освен красотата, Натали виждаше в очите на Сали тъжен, измъчен поглед, който може би щеше да изчезне след връщането на бащата в живота на момичето.

Току-що бяха изяли богатия обяд от сандвичи, пържени пилета, картофена салата и прасковен пай. Децата се намираха на известно разстояние отляво, играеха на топка и очевидно си прекарваха добре.

— И аз си мислех, че няма да дойда — каза накрая тя, за да наруши нарастващото мълчание.

— Това не ме изненадва. Но се радвам, че дойде.

Натали отново извърна поглед, тъй като чувствата ѝ претърпяваха катаклизъм. Но всъщност с нея винаги ставаше така, когато се намираше около този мъж. Той се раздвижи и Натали отново върна погледа си на него. Беше се изправил и подпрял крак на пейката.

Носеше къси панталони и зелена риза, която подхождаше на очите му. Изглеждаше малко блед и както винаги, имаше нужда от подстригване. Но въздългата му коса не я тревожеше. Някак си му подхождаше, допринасяше за опасната атмосфера около него.

— Премести ли се вече в квартирата си? — попита тя, за да отблъсне пронизващия му поглед.

— Всъщност да, снощи привърших с тази задача.

— Снощи? Сигурно си направо изтощен.

Той ѝ се усмихна криво.

— Едва ли. Мога да събера всичките си вещи в дланта на едната си ръка.

— Сигурно се шегуваш.

— Не. Но както и да е, тъй като отсега нататък Сали ще прекарва много време с мен или поне се надявам да е така, ще трябва да купя някои неща.

Натали се усмихна.

— Сигурна съм, че тя ще ти помогне.

— Само ако купя онези легла на два етажа, за които ме умолява.

— О, господи! — засмя се Натали. — Винаги съм ги смятала за най-неудобните легла, които изобщо се произвеждат.

— Хей, според дъщеря ми те са направо страхотни.

— Като говорим за деца, дъщеря ти е истинско съкровище.

— Благодаря — засмя се той. — И аз мисля така, но предполагам, че защото е моя.

— Все още ли е добре? Искам да кажа...

— Засега върви добре. Докторът казва, че няма да има трайни увреждания и изследванията ѝ продължават да са добри.

— Е, със сигурност изглежда добре и има енергия за двама. Само погледни как гони Кланси — Натали се усмихна, докато наблюдаваше как момичето и процъпалничето тичат след топката. — Жалко, че не мога да я наема за гледачка на дъщеря ми.

— Да, жалко, защото това би означавало, че ще те виждам често.

Настъпи неловко мълчание, в което двамата се гледаха един друг. След малко той се наведе и каза с нисък, напрегнат глас:

— Как се чувстваш, след като знаеш, че си ме хванала неподготвен и те желая толкова много, че съм готов да се правя на глупак.

— Майкъл, не...

Трябваше да се помръдне съвсем леко, за да докосне устните му. И го искаше. О, господи, колко го искаше, но не го направи. Вместо това облиза пресъхналите си устни и прокара нервно ръка по врата си.

Внезапно той се изправи и хвърли празната кутия от кола в кошчето за боклук на няколко ярда от тях. Ленивото му уверено присъствие не можеше да остане незабелязано. И когато пъхна ръка в

джоба на спортните си гащета, очите ѝ се насочиха към плоския му корем. Копнееше да погледне и по-надолу, тъй като знаеше какво ще види. Опита се да отмести поглед, но не можа. Плетената материя не успяваше да скрие възбудата му.

— Натали? — почти прошепна името ѝ той.

— Какво?

— Знаеш какво, нали?

Тя преглътна мъчително, но не отговори. Беше ѝ много неприятно, задето той знаеше как се чувства.

— Толкова искам да те целуна, че изпитвам болка.

— Моля те — прошепна тя и погледна към децата.

Той си пое дълбоко дъх и се отдръпна.

— Добре де, ще се държа прилично.

— Каза го като истински джентълмен — отвърна тя, като се опитваше да придаде на гласа си лекота, каквато не чувстваше.

— Но джентълмен, който изпитва голяма болка.

Натали поруменя.

— Май каза, че ще се държиш прилично.

— Опитвам се, по дяволите, опитвам се! — той отново се наведе към нея. — Но трябва да знаеш, че когато си наблизко, цялата ми воля отива по дяволите.

Тя направи безпомощен жест и бузите ѝ почервеняха. Знаеше, че е нагазила в коварни води.

— Е, сега по-добре ли се чувстваш? — ловко смени темата той.

Облекчена, Натали отвърна:

— Не знаех, че се чувствам зле.

— Е, може би това не е най-точната дума. Вероятно трябваше да кажа „разстроена.“

Бузите на Натали изгубиха цвета си.

— Предполагам, че говориш за деня, когато с теб пихме кафе?

— Точно така. Беше разстроена от нещо. Това „нещо“ оправи ли се?

Натали въздъхна:

— Не, всъщност не.

— Все още имам желание да те изслушам.

— Случайно да познаваш някой добър частен детектив?

Знаеше, че го е шокирала. Той присви очи, след това стисна устни.

— Изненадан ли си? — попита тя.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно.

— Нещо не схващам. Защо ти е частен детектив?

Натали се поколеба, но само за секунда:

— Искам да зная всички факти около смъртта на съпруга ми.

Той изпусна въздуха от дробовете си, после помълча малко.

Накрая попита:

— И смяташ, че един частен детектив може да го направи?

— Всъщност искам детективът да открие полицаия, който застреля съпруга ми.

Долната челюст на Стоун увисна. Известно време беше в състояние само да я гледа. Чувстваше се така, сякаш някой му е натресъл юмрук в корема. Само силата на волята му помогна да остане прав. Само че преди да успее да отговори, Кланси нададе пронизителен писък.

— Какво става, по дяволите? — започна Стоун, после двамата скочиха и се втурнаха към децата.

Кланси подскачаше, а Сали изглеждаше така, сякаш всеки момент ще откачи.

— Татко, Кланси стъпи в един мравуняк! — проплака тя.

— Всичко ще се оправи, миличка — рече Стоун и вдигна детето, преди Натали да успее да го направи. — Имам нещо, което ще я накара да се почувства по-добре.

— Искаш ли да я взема? — попита Натали, докато вървеше след него, слисана, че Кланси е позволила на чужд човек да я вземе на ръце.

— Не, тя е добре или поне скоро ще бъде.

Десет минути по-късно Кланси наистина се чувстваше по-добре. Беше престанала да плаче и се усмихваше на Сали. Натали също се засмя и стана от пейката.

— Ах, тази малка дяволица! Изкара ми ума, но след като така и така съм станала, мога да ѝ сменя памперса. Сигурна съм, че е мокър.

Стоун подаде детето на Натали.

— Да не би да имаш предвид, че искаш да направиш и това?

Той се покашля.

— Не, мисля, че ще го пропусна.

— Пъзльо.

Той се засмя, само че усмивката му не трая дълго. Натали се изправи и се зае със задачата си.

Искаше му се просто да се съсредоточи върху стегнатите ѝ задни части и сякаш безкрайни крака, които в момента можеше да разглежда спокойно, понеже тя носеше къси панталони и тениска и това му позволяваше да се запознае и с другите ѝ притежания — високи твърди гърди, тънка талия и плосък корем. А не можеше да забрави и за онази пухкава долна устна, която повдигаше похотливостта му до непознати досега висини. Без съмнение, когато вървеше, тя имаше способността да чупи вратове и размества гръбначни прешлени, особено неговите.

Но сега не можеше да оцени тези ѝ атрибути, защото мозъкът сякаш се блъскаше в черепа му. Първо, не можеше да повярва на думите ѝ, че иска разследване на смъртта на съпруга си. Второ, не можеше да повярва, че тя иска да намери него, за бога!

По кожата му изби студена пот. По дяволите, беше се страхувал, че ще свърши в такава месомелачка — и със сигурност бе станало именно така. Въпросът бе как да действа при този внезапен обрат на събитията.

Стоун я наблюдаваше мрачно как постила одеяло на меката трева и поставя Кланси на него, а Сали застава на колене до нея. Почувства как нещо в него се размърда — топло чувство, което нямаше нищо общо със секса и накара сърцето му да се качи в гърлото.

Извърна се, като се мъчеше да се овладее. Няколко минути покъсно Натали се върна на пейката до него. Усмивката ѝ вече беше изчезнала. Стоун знаеше, че тя си мисли за разговора, който бяха започнали, преди Кланси да изписка. Наложил си да каже:

— Искаш ли да ми кажеш какво се е случило със съпруга ти?

Тя облиза устните си, след което те изглеждаха росни и умоляващи да бъдат целунати, а сега точно това му се искаше да направи. Престани, Макол!

— Не е много приятна история — казваше в този момент тя.

— Не съм си и помислил, че е приятна.

Тогава му разказа с пресекващ глас какво се е случило онзи ден в банката. Стоун протегна ръка и покри нейната, като се опитваше да не

обръща внимание на това, че и двамата треперят.

— Значи се опитваш да кажеш, че твоят съпруг е имал някакви неприятности.

— О, определено имаше, само че не знам в каква степен. Той не ми се доверяваше.

— Но смяташе да се довери на адвокатата си?

— Да, само че... не му се удаде тази възможност — Натали отдръпна ръката си и насочи вниманието си към децата, които играеха с топката. Стоун се втренчи в нея. В ума му все още цареше абсолютна бъркотия. Ако тя искаше разследване, тогава беше възможно да не е била замесена заедно със съпруга си. Или пък това просто бе една дяволски добра актьорска игра?

Но както и да беше, за него вече бе твърде късно да излезе от играта. Възнамеряваше да довърши тази мисия докрай. А тази жена, която все повече му причиняваше горещи и остри болки в гърдите, си оставаше заподозряна, въпреки че изглеждаше невинна.

— Говорила ли си с някого за това?

— Семейството ми знае, разбира се. И се срещнах с няколко частни детектива.

— Наела ли си някого?

— Не, не открих никой, на когото да чувствам, че мога да се доверя.

— Не съм изненадан. Обикновено са големи отрепки.

— За съжаление съгласна съм с теб. Както и да е, говорих и с капитан Рътджърс от полицията.

„Страхотно“ — помисли си Стоун и го побиха студени тръпки.

— И какво ти каза той? — гласът му звучеше рязко.

Натали го погледна учудено, после отвърна:

— Държа се така, сякаш страдам от предменструален синдром, тоест отказа да изпълни молбата ми.

Стоун се усмихна невесело. Напълно характерно за онзи скапаняк.

— Какво знаеш за деловата дейност на съпруга си? — неочаквано попита той.

— Страхувам се, че не много. Нали разбираш, той ръководеше семейния бизнес и аз не бях насърчавана да се намесвам.

— Забрави за наемането на частен детектив.

— Какво каза? — примигна тя.

— Чу ме добре.

— Добре, но защо трябва да го правя?

— Защото мисля, че мога да ти помогна.

Тя се отдръпна и го изгледа подозрително.

— Как?

Той не отговори. Не можеше. Внезапно устата му беше пресъхнала.

— Все пак кой си ти?

Стоун усети внезапна тревога в гласа ѝ, но се опита да не ѝ обръща внимание.

— Името ми е Майкъл Стоун Макол. Аз съм полицаят, който уби съпруга ти.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Натали пое дълбоко дъх и го погледна. Чувствата у нея се сменяха от гняв, шок и обида до недоверие. Накрая гневът надделя.

— Как смееш! — извика тя и се отдръпна, сякаш се страхуваше, че ако остане близо до него, може да го нападне, дори да му издере очите с нокти. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че го чувстваше по цялото си тяло.

— Натали...

— Не! — тя запуши уши и се обърна към децата, за да се увери, че все още играят и не са усетили какво става между двамата възрастни.

Когато отново се обърна към Стоун, погледите им се сблъскаха.

— Виж, знам какво си мислиш, но... — гласът му звучеше дрезгаво, сякаш гърлото му бе възпалено.

— Изобщо нямаш представа какво си мисля! — каза троснато Натали.

— Повярвай ми, знам — тонът му се бе сменил, сега беше убедителен и нежен като коприна.

Само че не даде резултат. Натали се засмя, макар в смеха ѝ да нямаше веселост. Беше в опасна близост до сълзите, но по-скоро щеше да умре, отколкото да му покаже слабостта си.

— О, много добре — каза подигравателно тя. — Наистина добре. Мога да ти кажа колко това признание възстановява доверието ми в теб.

Стоун едва не се задуши от ругатнята, която се изтръгна от устата му.

— Знам, че заслужавам ритник в топките, задето не ти казах от самото начало кой съм, но имах причини. И ако само ми позволиш да ти обясня...

— Не искам да чуя нито дума повече от теб. Проклет да си! — Натали си пое с мъка дъх. — Всичко, свързано с нас, е било преструвка, още от онзи сблъсък в магазина, нали?

— Да, но...

— Не! Не смей да го лустросваш. Както и да е, сега е мой ред да си изясня нещата с теб. Знаеш ли какво? Мисля, че си подкупно ченге и си застрелял съпруга ми нарочно.

Стоун присви очи и лицето му придоби ледено изражение.

— Това са глупости! Бях жертва в онзи проклет кошмар. А смъртта на съпруга ти беше нещастен случай.

— Ами щом си невинен, защо е това двуличие? — процеди злобно тя, после се изсмя невесело. — Но аз знам отговора на това. Мислиш, че съпругът ми е бил замесен в нещо незаконно и аз също съм взимала участие — направи пауза, след това продължи с натезжал от гняв глас: — Само най-долната отрепка би извъртяла такъв номер.

Чертите му станаха още по-ледени и за момент Натали се уплаши, че може да я удари. И все пак какво наистина знаеше за този мъж? Нищо, освен какви бяха устните му, когато я целуваха... О, господи, какво ставаше с нея?

Тя се извърна. Не беше в състояние да го гледа, макар и да забеляваше, че лицето му вече не изглежда студено, а по-скоро измъчено. Очевидно той се чувстваше толкова зле, колкото и тя. Това някак си я увери, че след като го е видяла как гушка Кланси след инцидента с мравките, никога няма да я нарани физически.

Но в емоционално отношение бе смазал сърцето ѝ. И я беше направил на глупачка. Никога нямаше да му прости и за двете.

— Натали, моля те, чуй ме за минутка — той я умоляваше с дрезгав глас. — Мисля, че трябва с теб да работим заедно и да открием какво всъщност се е случило онзи ден в банката.

— Какво?

— Съвсем разумно е, само като го премислиш. Онзи ден промени живота и на двама ни и ние имаме право...

— Престани! Не искам да чуя нито дума повече!

— О, да, искаш! Искаш да чуеш истината, нали?

— Да! Но ти не би познал истината дори и да ти удари шамар! — гласът ѝ стана пронизителен. — Освен това откъде да знам, че този, който ми се обади да ме заплашва, не си ти?

И преди да усети намеренията му, той протегна ръка и я сграбчи:

— Някой те е заплашил? Какво, по дяволите, е това?

Мускулите на ръката ѝ се втвърдиха от допира с неговата. Тя си пое дълбоко дъх и го задържа. Дватама втренчиха един в друг сърдити погледи.

Напрежението нарастваше.

— Пусни ме.

Очите ѝ го пронизаха презрително, а челото му се покри с пот и устните му добиха пепеляв цвят. Чувахе се хриптящото му неравно дишане. Изражението на лицето му я плашеше.

Пусна я така внезапно, както я и беше сграбчил.

— Господи! Наистина ли си мислиш, че бих могъл да ти сторя нещо лошо?

Натали потърка ръката си.

— Не зная какво би могъл да направя. Не забравяй, че не те познавам.

— Ами ако за момент спреш и помислиш разумно, каква причина бих могъл да имам да те заплашвам? Никаква. По дяволите, и ти го знаеш.

— Ти излъга. Ти ме използва.

— Само защото отчаяно искам да се реабилитирам.

Думите не можеха да проникнат през бронята на този мъж.

Господи, нима нямаше съвест?

— И имам намерение да направя точно това — продължи той. — Със или без твоята помощ. И ако ти и съпругът ти сте невинни, ще направя същото и за вас.

Натали усети тръпки надолу по гърба си.

— Взимам дъщеря си и си отиваме.

— Натали, моля те...

Леденото ѝ изражение го спря. Тя го погледна с лишени от всякаква милост очи.

— Повече не искам да имам нищо общо с теб. Разбра ли ме? Ако питат мен, можеш и да гниец в ада!

Стоун престана да крачи из новата си квартира и да разтвива врата си. По дяволите, направо щеше да се пръсне и не можеше да направи нищо, за да спре това, защото беше провалил всичко.

О, можеше да позамаже истината с друг, по-мек израз, но даже и три дни след случилото се не можеше да намери по-подходящ.

Трябваше да използва финес или поне да се опита. И какво, по дяволите, беше направил вместо това? Беше й казал кой е директно и грубо, сякаш по този начин можеше да се освободи от угризенията си.

Да, беше си обещал, че заради Сали лъжите и предателствата ще изчезнат от живота му. И все пак презрението в очите на Натали бе почти осезаемо и дори сега усещаше вкуса му.

— Мамка му! — изруга той и продължи да крачи.

„Няма защо да се изненадвам от реакцията й“ — каза си той, но продължаваше да го смъди, особено след като не беше сигурен, че и тя самата е чиста като лилия. Вероятно имаше какво да крие, иначе нямаше да се ядоса толкова.

Това, което го ядосваше най-много, бе неочакваната му слабост. Не беше в плановете тя да влиза под кожата му по такъв начин. От развода насам в живота му бе имало безброй жени; те идваха и си отиваха като въртяща се врата. Никоя от тях не означаваше нищо за него, но всъщност никоя от тях не бе имала класата на Натали.

Това не означаваше, че тя няма свои тайни. Стоун дяволски добре знаеше, че тя си има собствени планове. Това му напомни за заплахата по телефона, за която беше споменала. Не го изненадваше фактът, че се е случило такова нещо. След шума, който беше вдигнала, всички — включително семейството й, „Тексас Аеро“ и Рътджърс — имаха голям интерес да я накарат да млъкне.

Мисълта някой наистина да й стори нещо лошо усили едва сдържаната му ярост. Само да му дадяха пет минути с онова копеле, което я беше заплашило, щеше да му смачка топките и след това да ги откъсне.

Но тъй като не знаеше кой е, трябваше да се съсредоточи върху момента. „А сега накъде?“ — запита се Стоун. Единствената личност, която можеше да му помогне да се добере до истината, му бе казала по най-благоприличен начин да върви на майната си.

Неочаквано чу затръшване на автомобилна врата и отиде до прозореца. Видя дъщеря си да слиза от един буик. Почти беше забравил, че се обади и я помоли да дойде да спи при него. Беше толкова уморен от собствената си компания и мрачните мисли, че имаше нужда от малко почивка.

Какво по-добро лекарство от това да бъде с дъщеря си? Само дето не я беше очаквал толкова рано. Макар и да нямаше проблеми с времето, освен това, че в момента представляваше духовна развалина, неочаквано изскочи друг проблем — жена му слезе от колата и придружи Сали до вратата.

— Прекрасно! — промърмори той и направи опит да се стегне.

Секунди по-късно отвори входната врата и излезе навън на късното следобедно слънце.

— Здравсти, тате! — извика Сали и се хвърли в обятията му. Той я прегърна и погледна над рамото ѝ към бившата си жена.

Кони Макол Ньюком отвърна на погледа му с лека подигравателна усмивка на твърде начервените си устни, които подчертаваха факта, че косата ѝ има нужда от още едно изрусяване. Черните корени близо до кожата на главата ѝ изглеждаха като мръсотия. В прибавка беше наддала повече, отколкото можеше да носи тялото ѝ. Стоун си спомни за идеално сложеното тяло на Натали и изруга тихо.

— Здравей, Стоун! — каза тя.

— Кони.

— Мама иска да поговори с теб — намеси се Сали, докато очите ѝ пробягваха от единия към другия. — Насаме.

Стоун се отдръпна назад и погледна в обърнатото нагоре лице на дъщеря си.

— Добре. Защо не влезеш вътре? Ще дойда след малко.

Тя отново се обърна към Кони:

— Мамо, няма да го задържаш много, нали?

Кони всъщност се усмихна, макар на Стоун да му се стори в един момент, че това може да натроши лицето ѝ.

— Няма.

Щом Сали влезе, Стоун отново се обърна към бившата си жена, но не каза нищо. Това си беше нейно представление.

— Предполагам, че трябва да говоря по същество.

— И аз мисля така — каза провлечено той.

— Виж, просто искам да знам какви са намеренията ти.

Той повдигна едната си вежда.

— Моите намерения ли?

— Не ми се прави на мотика — Кони сви устни. — Искам да знам дали няма скоро пак да си вдигнеш задника оттук и да оставиш

Сали да плющи на вятъра.

Стоун се сдържаше с последни сили.

— Дори и хората в ада имат нужда от студена вода.

Лицето на Кони първо почервения, после побледня.

— Копеле такова! Дължиш ми обяснение.

— Виж, не ти дължа нищичко, нито дори едно скапано обяснение. Но заради Сали ще бъда учтив и ще ти отговоря на въпросите. Няма да си отивам. Ще остана тук, така че е по-добре да свикнеш, че отсега нататък ще бъда част от живота ѝ. Мислех си, че си го разбрала от самото начало.

— Предполагам, че Сали не е единствената причина, поради която си дойде тук, така че остави тия глупости за бащинството и ми кажи истината.

— Пак ти казвам, че не ти дължа нито истината, нито каквото и да било. Но си права. Дойдох, за да изчистя името си от обвиненията, които, ми струваха значката.

Кони се отдръпна назад, сякаш я бе зашлевил.

— Искаш да кажеш, че пак ще изкараш всичката тая мръсотия наяве?

— Тази „мръсотия“, както я нарече, ми отне една година от живота.

— А Сали?

— Отчасти заради това го правя.

— Аха, точно така — процеди тя. — Тъй че приятелите ѝ отново да почнат да я дразнят, че баща ѝ е подкупно ченге?

Поредната гадост от купчината боклук — и той си беше позволил да влезе направо в нея.

— Знаеш ли, ще съжаляваш — прибави тя, преди Стоун да успее да отговори.

— Това заплаха ли е?

Кони се изсмя горчиво.

— Едва ли. Това е истината, само че ти си твърде сляп, за да я видиш. Но всъщност това винаги ти е било проблем. Или е по твоему, или няма да стане.

Очите на Стоун зашариха по нея, докато получи реакцията, която очакваше. Тя се изчерви и загриза долната си устна, сякаш осъзнаваше, че е отишла твърде далеч.

— Каза, каквото имаше да казваш, а сега е мой ред. Махни се от живота ми и не се появявай повече. Не си желана.

След тези думи Стоун се обърна и влезе в жилището си. Сали го погледна от средата на дневната. В кафявите ѝ очи имаше тревога.

— Тате, за какво се карахте с мама?

— За теб.

— И аз така си помислих.

Стоун се приближи до нея, щипна я по брадичката и се усмихна широко.

— Всичко е наред. Спечелих.

Тя го ръгна в ребрата и се ухили в тон с неговото настроение.

— Ти си лош — после лицето ѝ стана сериозно. — Но не спечели с Натали оня ден, нали? — Сали помълча. — Искам да кажа, че тогава също се карахте, нали?

— Мисля, че може и така да се каже — отвърна той, като отказваше да я лъже.

— Така си и помислих. Не можах да ви чуя какво казвате, но тя изглеждаше, както някога мама, когато ти правеше нещо, което наистина я ядосваше, и беше готова направо да те сдъвче.

Гласът на Сали звучеше едновременно несигурно и унило. Стомахът на Стоун се сви на топка и той едва не изруга.

— Няма да те лъжа, миличка. Навлязох в трънака и бодлите още са в мен.

Сали го погледна странно, сякаш не знаеше дали да се смее, или да заплаче.

— Ей, всичко е наред. Накрая ще ги извадя.

— О, татко! — ъгълчетата на устните ѝ увиснаха надолу. — Сериозно ти говоря. Натали и Кланси ми харесват и си мислех, че и на теб също.

Стоун уви ръце около раменете ѝ.

— И на мен ми харесват, но има нещо, по което не сме съгласни с нея. Но както и да е, не тревожи хубавата си главица с това.

Сали застана на пръсти и го целуна по бодливата буза. Той я притисна до себе си за момент.

— Всичко ще се оправи, миличка.

Жалко само, че не си вярваше.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Натали чуваше Люси да дърдори по миниатюрния клетъчен телефон в дневната на малката градска къщичка, но нито можеше да разбере за какво става дума, нито я беше грижа.

Докато стоеше и гледаше от остъкления кът за закуска, умът ѝ не беше в Люси и работата, а в намирането на подходящо жилище за нея и Кланси.

През последната седмица живееше само на педал и макар да беше направила всичко възможно да се държи нормално, обтегнатите ѝ нерви вече започваха да си личат.

Всъщност бе неутешима, освен в часовете, които прекарваше с Кланси. Независимо колко напрегната се чувстваше в края на деня, можеше да прегърне скъпоценното си дете, да мушне нос във вратлето му, което ухаеше на сладко, да му чете, да го слуша как казва „мама“ милион пъти — и напрежението изчезваше от тялото ѝ.

За нещастие това чувство на еуфория беше мимолетен дар. Щом сложеше Кланси да спи и слезеше при семейството за вечеря, напрежението отново започваше да се трупа.

Макар и всички да се държаха с нея привидно учтиво, връзката ѝ с Флетчър и Марта не беше същата. Сякаш се ронеше с всеки изминал ден. Въпреки че Натали все още беше част от този дом, чувстваше се като чужда — нещо, което се беше заклела, че повече няма да ѝ се случва.

Но именно шокът от двуличието на Стоун Макол я бе потресъл. Никак не искаше да си го признае, но още не се беше възстановила. Бе прекалено податлива на наглото му влияние и чар. Стъписваше я това, че чувства по-силно физическо привличане към Стоун, отколкото някога към съпруга си.

Когато обърнеше поглед назад, разбираше, че повече е обожавала Филип, отколкото да го обича страстно. Преди сватбата той я бе поставил на пиедестал, а тя му бе позволила. По-късно беше направила същото с него. Изглежда, сякаш всеки от тях бе правил

какво ли не, за да предпази другия от реалността. Винаги го бе смятала за герой, за своя рицар с бляскави доспехи.

Очите на Натали се напълниха със сълзи и за момент тя се изкуши да им се поддаде. Но се овладя. След идването в този дом си бе обещала никога повече да не плаче — нито за да даде воля на чувствата си, нито за да спечели нещо. Преди това животът ѝ бе пълен както с явни, така и със скрити сълзи. Само при загубата на Филип бе нарушила това обещание.

Стоун Макол не заслужаваше нейните сълзи. Дори не заслужаваше мислите ѝ. Тогава защо не можеше да го забрави и да продължи с работата си? Да не би заради възможността той просто да е невинен? Ако това се окажеше вярно, той определено можеше да ѝ бъде съюзник.

Но не ѝ харесваше начинът, по който ѝ влияеше. Беше провокирал умело нейната женственост и самочувствие, принуждавайки я да си спомни какво е да е жена, да се радва на мъж до себе си.

Секс. Нима това беше всичко у Стоун? Наистина не можеше да овладява спомените за топлите му жадни устни върху своите. Понякога, най-неочаквано, денем или нощем, мисълта за него, за пулсиращата му възбуда, съчетана с нейната, я принуждаваше да скача от леглото и да се втурва към стаята на Кланси, сякаш дяволът я преследваше по петите.

Надяваше се, че с времето тези противоречиви спомени ще избледнеят. А междувремево как щеше да се справя с тях? Не можеше да пренебрегне факта, че Стоун Макол — мъжът, който беше убил съпруга ѝ — се опитваше да докаже невинността си, докато тя се опитваше да докаже вината му.

Натали се чудеше дали някога ще успее да намери мир, дали постоянните ѝ угризения ще изчезнат.

— Е, това ли е или не?

Натали се извърна рязко и се усмихна лъчезарно на Люси. Шефката ѝ се стъписа:

— Боже, какво направих, че да заслужи това? Не съм те виждала да се усмихваш от седмица насам.

Натали сви рамене.

— Просто ме спаси от ужасните ми мисли и си помислих, че трябва да бъдеш възнаградена.

— Какво става, приятелко? И не смей да ми казваш „нищо“, защото не съм толкова глупава.

— Не се канех да го отричам — каза Натали с тих и измъчен глас.

— Нима чувам, че всичко е тръгнало наопаки и имаш нужда от развеселяване?

— Мисля, че това доста добре обобщава положението.

— Хайде тогава да проведем един откровен разговор.

Натали се огледа.

— Тук ли?

— Защо не? Трябва да седна. Краката ще ме довършат — Люси кимна към верандата. — Хайде да излезем навън и да паркираме на пейките. Следобедът е чудесен и малко слънце няма да ни навреди.

— Сигурна ли си, че имаш време? — усмихна се Натали. — Знам, че дойде само защото те заплаших.

— Да де, така беше, но след като веднъж съм дошла, само земетресение може да ме накара да се махна, преди да съм узнала какво толкова те е разстроило — щом седнаха отвън, Люси продължи: — С какво е свързана унилата ти физиономия — със семейството ти, дете се държат като задници, или с Майкъл Макол? — тя направи пауза и погледна хитро приятелката си. — Е, кое от двете е?

— Истинското му име е Стоун Макол.

Отначало Люси изглеждаше объркана, но после, като че ли ѝ просветна нещо.

— Искаш да кажеш, че... че той е... — тя млъкна и преглътна като риба на сухо.

— Точно така — каза безстрастно Натали — той е ченгето, което уби съпруга ми.

— Че как, за бога, вие двамата... — Люси отново млъкна, очевидно твърде потресена, за да продължи.

— Точно това се питах и аз — каза Натали. — Как можах да не зная? Но в моя защита трябва да кажа, че никога не съм виждала този човек. След смъртта на Филип не бях на себе си, а и трябваше да мисля за Кланси. Е, просто никога не съм правила опит да се съсредоточа върху самото ченге. А и вестниците нито веднъж не

публикуваха негова снимка. Сигурна съм, че силите, които са стояли зад всичко това, не са позволили.

— Но го изритаха от полицията, нали?

— Точно така.

— Сигурно е имало причина да го изхвърлят.

— Подозирам, че там е имал пръст Флетчър.

— Флетчър знае ли?

— Че съм се срещала със... Стоун?

— Да.

— Господи, надявам се, че не, макар и Даниел да ни видя веднъж в един китайски ресторант и ме попита кой е този. Казах му, че „Майкъл“ е просто клиент.

— Значи очевидно и той не го е разпознал.

— О, сигурна съм, че не е.

Люси направи гримаса.

— Чудя се защо.

— Може би и Даниел никога не го е виждал. Знаеш го какъв е.

— Аха, малко е откачен.

— Люси!

Тя се ухили.

— Е, нали разбираш какво искам да ти кажа. Може би „ексцентричен“ е по-подходяща дума.

— Доста неподходяща.

— Както и да е, сигурна съм, че си права. Ако Даниел го беше познал, досега лайното вече щеше да се е размърдяло — ако не от малкия Дани, то поне от някой друг от семейството.

— Направо ми повтаряш мислите — каза Натали с далечен глас.

— И така, да се върнем на Макол. Защо те е избудалкал? Пък и, по дяволите, защо изобщо ще иска да има нещо общо с теб или някой друг от семейството? Доколкото съм го виждала, струва ми се, че се е захванал здраво за работа.

Натали почти се усмихна.

— О, наистина здравата се е захванал. Направи така, че да се срещнем, а после да ме използва, за да се реабилитира.

— Че какво би могла да знаеш ти, което да му помогне?

— Очевидно мисли, че Уитморови са замесени в нещо и аз бях най-лесната за доближаване.

— Господи, каква скапана бъркотия!

Натали ѝ разказа накратко за словесната битка между нея и Стоун в парка.

— Мислиш ли, че казва истината?

— О, Люс, дори да е така, не смятам, че трябва да имам нещо общо с него.

Люси сбърчи нос.

— Сигурна ли си?

— Не! — извика Натали, стана и отиде до края на верандата. Накрая се обърна с изтерзано лице: — Дори си мислех да си разменим ролите.

— Искаш да кажеш, да го използваш, както той смяташе да те използва?

— Точно така.

— Звучи добре, само че може да се окаже опасно, ако той наистина се окаже подкупно ченге.

— Зная. И точно това ме спира.

— Сигурна ли си, че е само това?

Брадичката на Натали потрепери, но когато заговори, гласът ѝ бере спокоен.

— Не разбирам за какво говориш.

— Ами, не разбираш!

Този път Натали усети как лицето ѝ почервенява и извърна поглед. Люси въздъхна.

— Виж, не ми казвай нищо, ако не си готова. Очевидно този мъж ти е влязъл под кожата по някакъв начин. Преди ми се струваше страхотно, но сега, когато знаем кой е, мисля, че не бива да разчиташ на това, което можеше да бъде.

— Презирам го! — каза Натали, без дори да си прави труда да прикрива злобата в гласа си.

Люси се покашля и попита:

— И сега смяташ ли да продължиш сама с разследването?

— Сега съм по-решена от всякога.

— Това означава отново да започнеш да търсиш частен детектив, нали?

— Предполагам, че да. В момента съм толкова обърквана, че не зная какво да правя — Натали сви юмруци. — Но няма да се откажа.

Това е единственото нещо, което няма да направя.

— Е, независимо дали ти харесва или не, с господин Стоун Макол постоянно ще си настъпвате краката.

— Сигурна съм в това, но просто ще трябва да го изтърпя, когато ми дойде до главата.

Последва кратко мълчание.

— Е, наистина ли си заинтересована да купиш тази къща? — смени темата Люси.

Натали изпусна дълго задържания си дъх.

— Да, мисля, че да, но както виждаш, тук трябва да се свърши много работа, преди изобщо да помисля да се нанесе.

— Това ще бъде ли проблем? — попита Люси. — Имам предвид финансово.

— Не и ако станат двете продажби, които очаквам.

— Нали знаеш, че винаги бих ти помогнала.

— Зная и го оценявам, повярвай ми. Но преди да взема каквото и да било окончателно решение, искам да доведа Дани да огледа тук — погледът на Натали потъмня. — Много бих искала да доведа и Марта, но... — гласът ѝ замря.

— Хайде, хлапе, да отидем на обяд с мартини. Понякога тези откровени разговори са по-лоши и от клизма с барий.

Натали я прегърна.

— Забрави за мартинито. Кому е нужно след твоята цапната уста?

По-късно Натали почти съжеляваше, че не е завела Люси на обяд, защото когато се прибра в къщата, Пола слизаше със залитане по стълбите. Щом видя Натали, се спря, но се вкопчи в перилото.

— Я виж, я виж, това не е ли скъпата ми етърва?

— Здравей, Пола! — отвърна Натали с толкова учтивост, колкото можа да събере.

Пола се усмихна горчиво.

— Винаги свършената дама. Само че и двете знаем, че не е точно така, нали?

— Нямам намерение да се спречквам с теб, Пола.

— В такъв случай защо не се пръждосаш от тая къща, както каза, че ще направиш? След всичките ти глупости никой повече не те иска тук.

Натали се изкушаваше да ѝ отвърне, както подобава. Но после си помисли: „По дяволите!“ Не дължеше никакво обяснение на това пияно, окаяно същество. Не ѝ дължеше нищо.

— Пола, иди си вкъщи и поспи, докато изтрезнееш.

С тези думи Натали мина покрай нея и продължи нагоре по стълбите. Но дрезгавият смях на Пола я последва:

— Можеш да бягаш, миличка, но не можеш да се скриеш. Ние всички те наблюдаваме.

Натали беше потресена, макар да не ѝ се искаше да го признае. И не само заради Пола. Тя беше по-скоро косвена, отколкото пряка заплаха. Но Стоун беше и двете.

А както се и страхуваше, че ще стане, веднага щом същата вечер си легна и затвори очи, лицето му изпълни виденията ѝ. Тя седна в леглото, докато в ума ѝ се блъскаха въпроси, които я плашеха.

Можеше ли да му се довери? Смееше ли да му се довери?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Стоун чувстваше очите си така, сякаш някой бе хвърлил в тях шепа пясък. Това му се случваше обикновено когато не бе спал няколко нощи.

Той ги разтърка и изруга, защото го засмъдяха още повече. Беше наложително умът му да бъде остър като бръснач. Чаша силно прясно кафе му звучеше страхотно. Щеше да поразтърси мудните му ум и тяло. Но жалко, че не можеше да си я достави.

Стоун глътна последната глътка от старото кафе и едва не се задави. Течността имаше вкус на вода, в която са били мити крака. Беше загубила аромата си часове преди това. Но шумът не стихваше. Самолетите, излитащи от летището Далас форт Уърт, свистяха над главата му.

Беше си уредил чрез приятеля на един свой приятел да поговори с помощник главния механик на едно от най-големите летища и очакваше с нетърпение тази среща. Ако се окажеше успешна, щеше да даде голям тласък на разследването му.

След като проучи в подробности отчета за приходи и разходи на „Тексас Аеро Индъстриз“, който му беше дал Лари, Стоун усети как коремът му се свива на топка. Това накрая го принуди да действа. Сега, когато бе готов да излезе от колата си, той погледна в огледалцето за обратно виждане и трепна. Не само се чувстваше ужасно, а и изглеждаше ужасно. Но какво можеше да очаква? Усмихна се тъжно. И жилището му не изглеждаше много по-различно. Лесно можеше да бъде сбъркано с Бейрут, макар че след като Сали си бе отишла, бе изглеждало сносно.

— Тате, обещавай ми — каза тогава тя, като сложи ръце на хълбоците си и посочи с пръст към него, — че няма да напълниш и това си жилище с боклуци, както направи със стария си апартамент.

— Ех, не искаш ли твърде много, хлапе? Знаеш какъв е твоят старец.

Тя обърна очи към небето.

— Точно затова ти го казвам. Не е готино да бъдеш прасе, тате. Стоун я плесна по дупето.

— Не е готино, а? Ами предполагам, че е по-добре да намеря някоя висока сграда и да скоча от върха ѝ.

— Татко! Невъзможен си! Както и да е, каза ми, че мога да доведа няколко приятелки на пижамен купон и ако...

— Така ли съм казал? — този път беше ред на Стоун да обърне очи към небето. — Господи, трябва напълно да съм си изгубил ума, ако съм го казал. Не съм сигурен, че съм навит тайфа противни тийнейджърки...

Сали се изкикоти, взе една възглавница от канапето и я хвърли към него.

— Ужасен си. А и моите приятелки не са противни. Но дори и да бяха, ще ми бъде неудобно да ги доведа тук, ако е кочина.

— Обещавам ти да направя всичко възможно, за да не те засрамвам.

Сега, когато си припомняше този разговор, го връхлетя чувство за вина. Ако в момента Сали се покажеше на прага, щеше да получи истеричен припадък. Не че не харесваше новата си бърлога — харесваше я. Не че нямаше добрите намерения да я поддържа в спретнат вид — имаше. Само че това не беше най-главната му задача, а и може би си беше мърляв по природа. И все пак дължеше на Сали малко повече старание. Тя бе направила всичко възможно да внесе уют в квартирата му с ограничения си опит в подреждането на стаи и с ограничените възможности на чековата му книжка.

Е, добре, и утре е ден. Може би тогава ще почисти. Но пък утре може да направи и много други неща, като например да събере смелост отново да доближи Натали и да се опита да сключи сделка с нея. „Трудна работа“ — каза си той.

Жалката истина бе, че искаше да я види, което още повече бе причина да отхвърли тази идея. Със сигурност не би намерил начин да я убеди да промени решението си. Даже и да му позволи да я доближи, той нямаше намерение да раболепничи. Но пък знае ли човек, може ѝ да го направи. Искаше да научи какво знае тя... Искаше и нея, по дяволите, точка! Искаше да разбере какво тлее зад онзи сдържан огън. Дявол да го вземе, та кой ли мъж не би искал?

Стоун изруга и се раздвижи на седалката. Струваше му се, че е постоянно възбуден, което бе дяволски неудобно. Но можеше да обвинява само себе си за това. Макар и вече да не носеше значка, правилата си оставаха в сила — никога да не се забърква с жертва или заподозрян. На този етап от разследването Натали Уитмор беше и двете.

Вбесен от себе си, задето мислеше за нея, когато трябваше да занимава съзнанието си с предстоящата работа, Стоун преглътна поредната ругатня, погледна отново в огледалцето, прокара пръсти през разбърканата си коса и отвори вратата.

Когато пое към територията с надпис „Само за персонала на летището“, трябваше да извади пропускателна карта, която му бяха издали, за да може да се придвижи по-нататък.

Както и да е, скоро се намери в един от хангарите, където за момент застина в страхопочитание, докато гледаше нагоре към корема на един самолет „Американски авиолинии 747“.

— Мамка му, направо не мога да повярвам! — промърмори, като се чудеше как може някой да работи на тия чудовища. А още по-шашкащо беше, че те изобщо се отделяха от земята.

— Господин Макол?

Погледът на Стоун се насочи рязко към един едър мъж, който стоеше пред него и изтриваше ръцете си с парцал. Не само беше едър, но и грубоват, с гъста черна коса и парче тютюн в устата.

— Точно така — отговори Стоун и протегна ръка, макар и да не му се искаше.

— Колби Копър, механикът на летището.

Мъжът се ухили и Стоун видя тъмнокафявите му зъби. Първо пазачът, който си изтезаваше пъпката, а сега и този човек с почернели зъби.

— Надявам се да нямате нищо против, ако не ви подам ръка — каза Конър. — Едва ли ще искате шепа масло.

Стоун поклати глава.

— Не, мисля, че ще пропусна това.

— И така, какво мога да направя за вас? — попита Конър и хвърли поглед към един от мъжете вляво, който като че ли се разтакаваше.

За най-голяма изненада на Стоун, в хангара беше много по-тихо, отколкото бе очаквал. Нямахше нужда да крещи, за да го чуят.

— Разбрах, че получавате някои от резервните части от една фирма, с която имате договор, „Тексас Аеро“.

— Аха. Всъщност частите за приземяващите устройства, спирачките и хидравличните системи.

— Доволни ли сте от продукцията им?

— Тц.

Стоун се оживи:

— Имате ли нещо против да ми кажете защо?

— Тц — отвърна Конър й премести парчето тютюн зад другата си буза. — Щото са купчина боклук.

Стоун едва сдържаше нарастващото си вълнение. И сам да беше написал сценарий, нямахше да се развие по-добре.

— Купчина боклук, а? Как така?

— Не държат. Пропукват се, чупят се, нацепват се — както искаш го наречи. Казано накратко, разказа ни се играта както с частите, така и с компанията.

— Защо тогава още работите с тях?

— Щом договорът изтече, няма. Останаха само няколко месеца.

— Значи искате да кажете, че се занимават с търговия с резервни части, които не са изработени по оригиналните фабрични спецификации?

— Които за нищо не стават, ето какво искам да кажа. Ако имах думата, щях да им кажа да вървят на майната си и да си вземат частите с тях.

— И аз мисля като вас — ухили се Стоун.

— Абе вий да не сте от ония агенти на правителството?

— Не, но много се интересувам от това, което прави компанията.

— Ами доколкото знам, Министерството на отбраната не успяха да притиснат задниците им до стената.

— Значи сте говорили и с тях?

— Аха, няколко пъти.

— Предполагам, че ви се налага да проверявате частите страшно внимателно, преди да ги монтирате на самолета, от страх, да не би да се повредят във въздуха?

— Точно тъй. Между нас казано, нямам желание човекът, дето седи пред райските врати, да ме потупа по рамото и да ми каже, че съм отговорен за смъртта на невинни хора. Неее, не и той!

Без да обръща внимание на машинното масло, Стоун отново протегна ръка.

— Благодаря ви, господин Конър. Много ме зарадвахте.

Конър се ухили, но отново отказа да стисне ръката му.

— Дано и вие да ме зарадвате, като изритате ония копелета от търговията.

— Ще се спускам, но ще го направя. Благодаря ви, че ми отделихте малко време — Стоун помълча и прибави с усмивка: — И ако стигнете пръв пред райските врати, подшушнете някоя добра дума за мен.

Конър изплю кълбо кафяв сок на пода и избърса уста с опакото на ръката си, при което там остана черно петно.

— Ще го направя.

Стоун кимна и побърза да излезе, понеже стомахът му се опитваше да направи поредното си салто. Докато стигна до колата, вече едва се владееше от вълнение.

— Татко, имаш ли една секунда?

Флетчър погледна над очилата си Стенли, който стоеше на вратата.

— Важно ли е?

Стенли сви устни.

— Става дума за добитъка и оградите.

— Добре, влизай.

За момент Стенли се изкуши да се обърне и да избяга от стаята, но не преди да каже на баща си да върви по дяволите. Главният проблем в този сценарий беше, че никога нямаше да може да стигне до фойето, преди Флетчър Уитмор да го настигне като професионален боксьор, спуснал се след задника на противника си.

Макар и всичките деца да бяха пораснали, все още не можеха да се отърват от жилещия език на Флетчър. Единственият човек, който се приближаваше до това, беше майка му, но дори и тя трябваше да използва такт. Да, баща му можеше да бъде истинско копеле, когато

поискаше, а това ставаше през по-голяма част от времето, когато се отнасяше до Стенли.

И все пак Стенли си знаеше интереса и ако противоречеше на баща си твърде много или твърде често, щеше да се отрази на чековата му книжка, а той нямаше намерение това да се случва. Според него, старецът му беше длъжник. И то голям.

— И кое е толкова важно, че да не може да почака? — попита Флетчър в нарастващото мълчание.

Стенли насочи жилестата си фигура към единия от двата големи стола пред масивното бюро, зад което беше седнал Флетчър, сякаш бе върховният господар тук.

— Какво ти става бе? — избухна Флетчър. — Мислех, че искаш да говориш, а ти сякаш си глътнал шибания си език.

Стенли се изчерви.

— Извинявай. Просто имам много неща на главата.

— Ами аз също, така че какъв е проблемът?

— Първо, старият Рафърти ще получи удар, защото южното стадо продължава да минава през оградата и да пасе в имота му.

— Е, и?

— Така че или ще сменим голяма част от оградата, или ще ни заведе задниците в съда.

Флетчър се намръщи и лицето му се изкриви.

— Колко ще ни струва оградата?

— Много. Именно затова исках да говоря с теб, преди да кажа на Дейв да действа.

— Имаме ли избор?

— Не, освен ако не купим земята от Рафърти.

Флетчър се облегна назад и изсумтя презрително:

— Забрави това. Дъртият чешит обича да ми бъде трън в задника и не би ми продал земята, дори и да му предложи милион долара.

— Прав си. Той наистина е като цирей.

— Оправи оградата.

— Имам и последните пазарни цени на добитъка. И това няма да ти хареса, но падат.

— Не съм изненадан — каза Флетчър. — Да не мислиш, че не чета ofertите за деня? Остави ми ги и ще ги прегледам.

Стенли беше толкова изненадан, че се е измъкнал без лекция за това как не управлява добре фермата, че тръгна към вратата с пружинираща походка.

— А, преди да си отидеш, искам да говоря нещо с теб.

Стенли се спря на средата на пътя и се обърна.

— Какво?

— Знаеш ли оная земя на север?

— Разбира се, че я знам. Нали я обеща на мен и Пола.

— Ами промених решението си. Ще измислим нещо друго за вас двамата.

— И какво, ако аз не искам да измисляме нищо друго?

— Вече съм взел решение — отвърна студено Флетчър.

— Бих искал да го промениш. Виж, с Пола се опитваме да направим бебе. Мислех си, че тази земя може да остане един ден за сина ми.

Стенли знаеше, че рискува много, но, по дяволите, Флетчър му беше обещал онази земя. И той я искаше, защото в нея имаше минерали, които струваха цяло състояние. А Даниел не даваше и пет пари за земя и богатство. Всичко, за което му пукаше, бяха скапаните му книги.

— Смятам да предложа земята на Натали.

Стенли усети как кръвта се дръпва от лицето му и той се опря с длан на стената, за да не подгъне колене.

— Но защо? Искам да кажа...

— Ако щещ, наречи го подкуп. Искам да я накарам да престане с тези глупости, преди да е отишла твърде далеч. Досега като че ли още не е направила никакви бели.

— Какво те кара да мислиш, че ако ѝ размахаш земята под носа, ще промени решението си?

— Парите. Когато те говорят, всички мълчат. Ще ги оставя в доверителен фонд за Кланси, което означава, че никога няма да ѝ се наложи да се тревожи за каквото и да било.

На Стенли много пъти му се бе искало да зашлеви баща си, но никога толкова много, както в този момент.

— Тя е една нещастна отрепка и не заслужава...

— На твое място бих внимавал с приказките си — прекъсна го Флетчър. — И твоята жена не идва от семейство, с което може да се

гордее.

— И все пак е...

— Достатъчно! — изрева Флетчър. — Аз решавам кой какво заслужава в тази къща! Ясно? И ще направя, каквото е нужно, за да я накарам да не се рови в миналото и да не петни името Уитмор.

— Ами аз? Ами децата ми? Нали ти казах, че с Пола...

— Чух те какво каза, но това не ме кара да променя решението си.

— По дяволите, татко!

Флетчър продължи, сякаш не беше чул избухването:

— Ти си добър син, Стенли, и верен, но има някои неща, които човек трябва да прави, дори и да не му харесват.

— Ами ако Натали не приеме подкупа ти?

— Ще го приеме.

Без да каже нито дума повече, Стенли закрачи към вратата. Ще се погрижим за това, дъртофелник такъв!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Хоооп нагоре!

Кланси изписка, когато Даниел я хвърли нагоре от водата и после я потопа обратно до кръста.

— Господи, миличка, ще вдигнеш и мъртвите от гроба, ако не спреш да пициш.

Натали взе дъщеря си и се загледа в Даниел, който доплува до стъпалата и излезе от басейна.

Денят беше ужасно горещ и водата сякаш бе затоплена с бързовар. Даниел я беше попитал дали иска да дойде да поплува с него и Натали с радост прие тази възможност — отчасти защото имаше нужда от отдушник на нервите си, отчасти защото искаше да прекара малко време с Даниел. Напоследък не го виждаше много и следователно не бе имала възможността да спомене за жилището, което си бе намерила.

След като поплуваха малко, тя му каза, й, макар той да не изглеждаше въодушевен, изрази желание да го види.

На Натали отново й се прииска да можеше да покани Марта, която сега седеше на един шезлонг до басейна и гледаше Кланси с влюбена усмивка, докато плетеше. Но този въпрос продължаваше да бъде твърде щекотлив и Натали не посмя да го повдигне.

— Трябва да вървя, сестричке — казваше в този момент Даниел, като нахлузваше тениска през главата си.

Натали се намръщи.

— В университета ли?

— Както винаги.

— Е, ти със сигурност си уморен от купони.

— Знам, но ще се видим по-късно.

След като Даниел целуна майка си и изчезна, Марта се обърна към Натали и попита:

— Не мислиш ли, че Кланси вече твърде дълго стои на слънце?

— Вероятно — отвърна Натали, отмахна мокрите къдрици от челото на дъщеря си и я целуна по бузата.

— Искаш ли да я взема, за да можеш да поплуваш още малко?

— Ще го направиш ли? Ще ми бъде много приятно. Хайде, миличка, да отидем при баба.

Макар че устните на Кланси потрепериха, когато Наталия извади от водата, нежеланието ѝ се изпари, щом баба ѝ я взе на ръце и я сложи на тревата до старото, но вярно куче Мърт.

Марта се засмя и се обърна към Натали:

— Още малко да поиграе с кучето и ще я заведе да я изкъпя.

— Страшно ти благодаря.

Лицето на Марта стана замислено.

— Би трябвало да помислиш за всички тези удобства, които ще загубиш, ако се преместиш.

Усмивката на Натали се стопи и в гърлото ѝ сякаш заседна буца. Покашля се, за да може да каже каквото и да било.

— Ти си удобството, което ще ми липсва.

Не можеше да си наложи да спомене и Флетчър, сигурно щеше да се задави при тези думи. Беше я наранил толкова дълбоко, че не знаеше кога и дали изобщо някога щеше да му прости. И все пак не искаше да наказва Марта заради чувствата на Флетчър към нея.

— Тогава не се мести, остани тук.

— Не мога — каза твърдо Натали.

Марта я погледна така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи, после се обърна, взе Кланси и се отдалечи.

През следващите двадесет минути Натали преплува басейна много пъти. Когато накрая спря да си поеме дъх, вдигна поглед и видя Джоузи да приближава към нея с безжичния телефон в ръка.

— За тебе е, чедо.

Последното нещо, което ѝ се искаше сега, бе да говори по телефона, но не можеше да показва на Джоузи колко е разстроена.

— Благодаря — каза тя и взе слушалката от усмихнатата икономка. — Ало? — обади се Натали, докато бършеше лицето си с хавлията.

— Натали?

Ръката ѝ замръзна на слушалката и сърцето ѝ сякаш се разтърси от електрически шок. И насън можеше да разпознае този дрезгав,

секси глас. Не защото го бе чувала кой знае колко пъти, а защото, също както и образът му, като че ли беше запечатан в съзнанието ѝ. По дяволите! Нямаше нужда от това — особено сега, когато чувствата ѝ бяха в толкова нестабилно състояние.

— Какво искаш? — студенината в гласа ѝ трябваше да му покаже ясно, че не иска да говори с него. Той се правеше, че не забелязва нищо.

— Ако ти кажа, ще ми затвориш телефона.

Сърцето ѝ отново се сви.

— Ами ако и без това затворя?

— Бих искал да не го правиш.

Натали пое дълбоко дъх и се опита да не обръща внимание на ленивите, но прелъстител ни нотки в гласа му. След това гневът взе връх. За кого се мислеше, за бога? Беше убил съпруга ѝ и дори не се чувстваше виновен за това.

— Виж, моментът не е подходящ.

— А кога ще стане подходящ? — настоя той. — Трябва да поговорим.

— Сега плувам — не бе имала намерение да го казва, но думите се изплъзнаха през устните ѝ.

— Сама?

Натали стисна още по-здраво слушалката.

— Да.

— Жалко.

Зная какво се опитваш да направиш, но няма да мине. По линията долетя дълбока въздишка.

— Добре де, признавам, че се опитвам да призова примитивните ти нужди, но сега моментът е критичен. Ако не работим заедно, го пропиляваме — той направи пауза. — Не забравяй, че именно ти искаше да ме намериш.

Натали не отговори. Беше твърде заета да съдържа зъбите си да не тракат. Съмняваше се, че този проблем идва от високата температура. Не искаше да реагира по никакъв начин на този мъж, но просто не можеше да се сдържи. Очевидно на тялото ѝ бе нужно само да чуе гласа му, за да полудее.

Искаше ѝ се да умре от срам и едновременно с това да отговори рязко на лукавия му опит да я манипулира. Как смееше да се държи

така, сякаш всичко беше наред, сякаш не се бе обърнал към нея с фалш и преструвки?

Господи, само като си помислеше, че е позволила на убиеца на съпруга си да я докосва, да я целува, да я кара да го желае!

— Стой далеч от мен! — каза накрая тя, ужасена, че това, което беше запалил в нея, отново тлееше.

— Засега. Но както сама знаеш, не можеш да ме избягваш вечно. А и сигурна ли си, че го искаш?

На Натали и се прииска да изкрещи, но точно в този момент чу сигнала в слушалката. Тя натисна бутона и потисна желанието си да захвърли телефона на двора.

Защо не я оставеше на мира? Не биваше да има нищо общо с него. Но знаеше, че го иска и точно затова сега изпитваше трудности с възприемането на собственото си двуличие.

Натали изпита бясна нужда да плува. Остави телефона на най-близкия стол и се обърна към водата. Тогава видя Стенли да приближава към масата на другия край на басейна.

— Прекрасно — измърмори тя под нос. След телефонния разговор със Стоун неочакваното появяване на Стенли бе последното нещо, от което се нуждаеше.

— Виж ти, виж ти кой е тук.

— Сигурно ще се зарадваш, като узнаеш, че тъкмо си тръгвах — парира Натали.

— Хей, надявам се — не заради мен.

Гласът на Стенли беше достатъчно любезен, но Натали не можеше да бъде заблудена. Очите му бяха присвити и изпълнени със сдържана враждебност. В този момент Натали осъзна, че той наистина я мрази. Разтреперана, обърна гръб към басейна и взе хавлията си. Усещаше как очите му следят всяко нейно движение.

— Всъщност заради самата мен. Уморена съм.

— Хайде да останеш за малко. Искам да поговорим.

Натали се поспря.

— За какво бихме могли да си говорим с теб?

Тъй като тя не направи никакво усилие да заобиколи басейна, той дойде от нейната страна и се стовари върху най-близкия стол.

— Още ли смяташ да си вдигаш задника оттук?

— Това не е твоя работа — отвърна Натали, без да обръща внимание на грубия му начин на изразяване.

Той се ухили самодоволно.

— Моя работа е, защото тук никога не е било твой дом.

Аха, значи сваляше меките ръкавици и започваше да напада с юмруци. Чудесно. Щом искаше така, Натали щеше да му отдаде заслуженото. Тази игра се играеше от двама, а в момента страшно ѝ се искаше да го види как се гърчи.

— Бих казала, че и ти имаш същия проблем.

Лицето му стана мъртвешки бледо и за момент на Натали ѝ се стори, че ще я удари. „А може би така трябва“ — помисли си тя. Мразеше се, задето е паднала до неговото ниво. Стенли не беше любимият син на Флетчър и всички в семейството го знаеха. И все пак, когато му го казваше някой, когото той презираше, беше направо удар под пояса. Това само можеше да засили омразата му към нея.

— Мислиш, че всичко е в твои ръце, нали? — попита той и се спусна към нея. Лицето му беше сгърчено в презрителна гримаса.

Натали се отдръпна назад, но все пак успя да подуши алкохола в дъха му. Трябваше да се досети, че му остава малко да се напие, ако вече не го бе направил.

— Махни се от пътя ми, Стенли. Влизам вътре.

Той я сграбчи за ръката и я завъртя рязко към себе си:

— Ако Флетчър ти направи предложение, най-добре е да го отхвърлиш.

Натали издърпа ръката си.

— Не зная за какво говориш.

— Ще разбереш, и най-добре направи, както ти казах.

— Това страшно ми прилича на заплаха.

Стенли се отдръпна назад, за да я изгледа в лицето. Неговото беше изкривено от злоба.

— Точно това е.

— Не можеш да ме уплашиш — каза тя уверено, макар сърцето ѝ да препускаше лудо.

Стенли прокара опакото на ръката си по едната ѝ буза и каза тихо:

— На твое място добре бих си помислил, скъпа сестричке.

Пред очите на Натали падна червена пелена и тя го мушна с пръст в гърдите.

— Дръпни се, Стенли! Освен това ми се струва, че е по-добре да махнеш гредата от твоето око, преди да забелязваш сламката в моето.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Предлагам ти да попиташ жена си и Дейв.

Устата му се задвижи, сякаш се задушаваше от нещо, заседнало в гърлото му.

— Ти, малка кучко...

— Спести си го, Стенли — процеди тя, обърна се и като се опитваше да не бяга, тръгна към къщата.

Първо Стоун, след това Стенли. Какво бе направила, за да заслужи такова наказание в един ден?

Стоун влезе в полицейския участък, сякаш беше негов собственик. Забеляза, че нищо не се е променило. Беше си все същото потискащо място, дори още повече, след като гневът и лошите спомени незабавно надигнаха грозните си глави. Изкушаваше се да се обърне и да се пръждоса отгук. Първо на първо, изобщо не биваше да идва.

Но откакто се беше обадил на Натали, се чувстваше замаян, както когато пиеше. Само че по време на разговора бе трезвен като съдия. Беше трезвен като съдия и сега, когато стоеше там, където се бе закълел никога повече да не стъпва. Знаеше защо е тук и то не беше нито необходимо, нито законно, но не даваше и пет пари за това.

Беше очаквал да се срещне с един от офицерите в Министерството на отбраната, занимавал се преди с разследването на „Тексас Аеро“, но когато срещата се провали, ядът му го подтикна да направи тази стъпка.

Още от завръщането му в Остин Рътджърс представляваше недовършено дело, на което трябваше да се обърне внимание.

— Макол, ти ли си?

— Здравей, Хигинс — каза Стоун на служителя зад рецепцията.
— Не съм те виждал от много време.

Зяпналата уста на мъжа се затвори рязко и той се ухили.

— Ей, човече, к'во направи, че така си изсмука сланините от шкембето?

— Много умно, Хигинс.

— Ами когато си замина от тука, приличаше на притоплена пикня.

— Точно затова престанах да пия, да пуша и да ям боклуци. Трябва някой път да опиташ.

Хигинс почервеня като рак и погледна надолу към въз дебелия си корем.

— Не знаех, че си се върнал в града.

— Сега вече знаеш.

— Какво те води насам? — попита подозрително Хигинс.

— Всъщност дойдох да видя капитана. Той тук ли е?

— Очаква ли те?

— Тц.

— Тогава не можеш...

Стоун се наведе към служителя на рецепцията.

— Хайде, Хигинс, ако не ме лъже паметта, дължиш ми една услуга.

Ал се изчерви, после пребледня.

— Не си се променил, ама никак, Макол — все си си същият кучи син и грубиян.

— Аха, точно така, Хигинс. Е, мога ли да видя капитана?

— Можеш да опиташ, ама не вярвам и да стигнеш до кабинета му.

Стоун козирува шеговито на Хигинс и тръгна към кабинетите на началниците, където като че ли никой не го забеляза, преди да стигне до този на Рътджърс. Точно тогава някой извика:

— Ей, ти, я почакай.

Стоун се спря, обърна се и се озова лице в лице с офицер Райли Бишъп, който първо примигна, а след това присви очи.

— Ей, да ме вземат мътните!

— Спести си го, Бишъп — рече рязко Стоун. — Дошъл съм да видя капитана.

— Той няма да иска да те види.

Без да му обърне внимание, Стоун вдигна ръка, за да почука на вратата с табелка „Капитан Уилям Рътджърс“.

— Ей, не можеш да направиш това! — извика Бишъп.

— Само гледай — каза Стоун, почука веднъж и отвори вратата.

Бил Рътджърс стоеше до прозореца. Когато чу вратата да се отваря, се обърна рязко. Стоун го наблюдаваше как зяпва и замръзва на място. Гостът се усмихна.

— Не ти се привижда, Рътджърс. Може да ти изглеждам като някой друг, само че не съм. Все още съм твоят най-лош кошмар.

Мускулите около долната челюст на капитана се свиха на възли.

— Как, по дяволите, се намъкна тук?

— Ами вървейки — сви рамене Стоун.

— Не ми се прави на много умен. Само да щракна с пръсти и ще ти изритат задника оттук.

— Само че няма да го направиш — каза провлечено Стоун, седна на един стол пред бюрото на Рътджърс и се втренчи в стария си шеф.

Капитанът не се беше променил, само дето коремът му бе надебелял, а косата — пооредяла. Иначе белегът на слепоочието му все още биеше на очи, а никотиновите петна около носа и по пръстите му все още си бяха там.

— Кажки каквото имаш да казваш и се пръждосвай.

Стоун кръстоса крак връз крак.

— Всъщност нямам кой знае какво наум. Просто си помислих, че мога да те уведомя за връщането си в града — Стоун го огледа още по-внимателно и забеляза тънката линия капчици пот по горната устна на капитана. — Но ти вече го знаеше, нали?

— Да.

— Ах, колко жалко, че някой ми е развалил изненадата!

Рътджърс отиде с две дълги крачки до бюрото си и впери гневен поглед в Стоун.

— Не знам за какво си дошъл, но кажки каквото имаш да казваш и се махай.

Стоун се изправи.

— Дойдох да докажа невинността си, Рътджърс.

— Ха, ама че майтап!

Капитанът измери Стоун от глава до пети, после върна очи на лицето му.

— Ти си мръсник, Макол. Винаги си бил и винаги ще бъдеш.

Стоун скочи от стола и преди Рътджърс да разбере какво става, застана точно пред лицето му. Всъщност беше толкова близо, че усещаше лошия дъх на бившия си шеф.

— Това също са глупости! Ти и Флетчър Уитмор подкопахте почвата под краката ми. И когато разбера, че си му мекере, ще те унищожа заедно с него.

— Ама ти... ти... — запелтечи Рътджърс и лицето му почервения от ярост.

За момент Стоун си помисли, че капитанът ще получи удар и усети угризение на съвестта. Но само за момент.

— Хвани се в ръце, капитане, излизам — Стоун отиде до вратата и там се спря. — Засега де — после му смигна. — Както вече ти казах, най-лошият ти кошмар се е върнал в града.

След като неканеният му гост си отиде, Рътджърс просто остана да седи в кабинета си, пушеше цигара след цигара и се чувстваше така, сякаш в главата му имаше циркуляр.

Дори не си направи труда да стане и сдъвче някого, задето е позволил на Стоун да влезе в сградата, още повече — в кабинета му. Но това щеше да дойде по-късно, когато си възвърнеше външното спокойствие.

— Майната му! — промърмори той и веднага затвори уста. Ако някой го чуеше да си говори сам, щеше да си помисли, че шефът го е загазил здравата. И може би беше точно така. Когато офицерът му беше казал, че Стоун се е завърнал в града, Рътджърс се бе молил да е сбъркал.

Но нямаше тоя шибан късмет.

Посегна към вече подгизналата си кърпа, попи отново потта от челото си и сложи ръка на слушалката на частния си телефон. Трябваше да се обади на Уитмор; дори вече трябваше да му се е обадил. Само като кажеше на стареца, че Стоун се е върнал... Е, сигурно щеше да го накара да се напикае в гащите.

Рътджърс забарабани с пръсти по бюрото. Макар и страшно да му се искаше той да е този, който ще каже на Уитмор, малко се колебаеше. Може би трябваше да остави Уитмор да научи сам, както бе направил и той.

„И без това старецът не постъпи добре с мен. Направих, каквото ме помоли, а когато го помолих да ми заеме няколко хиляди долара, даде ми само някаква си жалка хилядарка. Затова нека сега да си сърба, каквото си е надробил.“

При тази мисъл Рътджърс се усмихна. Надяваше се, преди всичко да свърши, Флетчър Уитмор да е този, който ще опере пешкира.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Да не си посмял да направиш нещо лошо на мама!

Мъжът я погледна злобно.

— Разкарай се оттук, хлапе, преди на теб да ти се е случило нещо лошо.

— Моля те, Нат, иди си в стаята. Аз ще се оправя — разширените от уплаха очи на Натали се местеха бързо от майка ѝ към мъжа и обратно.

— Не, мамо! — извика тя — той пак ще ти стори нещо лошо!

— Разкарай се оттук! — изрева мъжът, бръкна в джоба си и извади автоматичен нож.

— О... господи... О... господи! — проплака майка ѝ, сви се до стената и покри с ръце изпитото си лице.

Натали не беше планирала да прави това, но при вида на ножа нещо в нея се отключи. Тя се хвърли към мъжа и макар че той я удари отляво и я метна през стаята, това не я разколеба.

Този път се спусна като торпедо и скочи на гърба му. Той отново я изтърси от себе си, след това се обърна и насочи ножа право към нея.

— Не! — изпищя майка ѝ. — Не наранявай детето ми!

Натали стоеше като парализирана...

Натали се изправи в леглото като изплашена сърна, замръзнала в светлините на фаровете. Сърцето ѝ биеше толкова бясно, сякаш се канеше да строши ребрата ѝ. Тя потрепери и си пое няколко пъти дъх, но това не успя нито да забави пулса ѝ, нито да спре потта, която се лееше от нея.

„О, господи — изплака безгласно, — дали някога ще свърши този кошмар? Нима ще бъда измъчвана до края на живота си?“ След сватбата с Филип си беше мислила, че няма да има повече кошмари, и досега наистина не бе имала. Даже ѝ трагичната му смърт не бе променила положението.

Натали взе шепа хартиени носни кърпички от масичката до леглото, попи потта от лицето, шията и ръцете си и погледна

часовника. Показваше шест сутринта. Е, можеше да стане и да отиде по-рано на работа.

Тя си пое още веднъж дълбоко дъх и легна обратно в леглото. Само че не смееше да затвори очи. Твърде много се плашеше от мисълта отново да види тази ужасна картина. Сви се на кълбо и си каза, че всичко ще се оправи. Но когато облекчението не дойде, тя отметна завивките и скочи от леглото.

Минута по-късно беше в стаята на Кланси. Наведе се над нея и я целуна по бузата, като се наслаждаваше на невинността и спокойствието, които се излъчваха от детето ѝ.

После отиде до прозореца и се загледа в мастилената тъмнина. Слава богу, сега се чувстваше по-спокойна и можеше да мисли разумно. Вече бе в състояние да отдаде кошмара на изминалата трескава и напрегната седмица.

Ожесточеният разговор със Стенли се бе оказал началото на плъзгането и надолу. А и обаждането на Стоун не ѝ бе помогнало много. Потрепери, като се молеше огънят, който бе запалил в нея, да е изгаснал. Сексът никога не можеше да бъде заместител на доверието.

А предишния ден бе нараснало разочарованието от собствената ѝ неспособност да постигне напредък. Тогава тя прелисти няколко статии за смъртта на Филип, без да знае какво търси, докато едно определено име грабна вниманието ѝ.

Скот Тимпсън. Сети се, че това е журналистът, написал няколко статии за кампанията и смъртта на Филип, но и показал съпричастие в болката на семейството.

Какво означаваше това? Дали той знаеше нещо, с което да ѝ помогне? Реши, че може просто да опита. Обади се на журналиста и си определи среща с него за тази сутрин.

Натали усети как страхът ѝ се замества с вълнение и влезе под душа.

— Чух, че сте искали да подновите разследването — каза Скот Тимпсън малко след като се срещнаха в едно кафене близо до офиса ѝ.

Неспособна да скрие изненадата си, Натали попита:

— Откъде знаете?

— О, хайде, госпожо Уитмор — усмихна се той. — Знаете отговора. Аз съм журналист. Работата ми е да знам всичко.

Беше харесала журналиста от пръв поглед, той беше висок и върлинест, с грижливо подрязан прошарен мустак и остри сини очи, които сякаш виждаха през нея. Може би именно затова бе получил наградата „Пулицър“ — имаше изключителен усет, който му позволяваше да преследва онова, което му трябваше, и да го получи:

— Тогава сигурно знаете, че искам да подновя разследването за смъртта на съпруга ми, защото не мисля, че става дума за нещастен случай.

— Да, и това знам.

— Е, съгласен ли сте с мен?

— Преди да ви отговоря на този въпрос, кажете ми защо ме потърсихте.

— Заради статиите ви във вестника. Тонът в тях ми показва, че знаете за съпруга ми неща, които малцина други знаят.

— Ммм, това е интересно.

— Права съм, нали? — попита Натали и отпи от кафето си.

— Да, така е, но именно затова ми е любопитно защо ме потърсихте едва сега.

Стъписана от прямотата му, Натали отново остави чашата си в чинийката.

— Първо, дълго време не можех да събера сили да прочета някоя от тези статии, затова и не забелязах връзката. Второ, разследването на вероятно убийство не е по специалността ми, господин Тимпсън.

— Наричайте ме Скот.

— Добре, Скот. Както и да е, помислих си, че най-добрият начин да се справя с такова важно начинание е да позволя на някой друг да свърши работата, като например частен детектив. Проблемът е, че като че ли не мога да намеря подходящ.

— И реши да действаш сама?

— Да, и зная, че това звучи налудничаво. Но след като реших да се ровя за истината, да притисна закона да поднови следствието, почувствах, разбираш ли, някакво отчаяно нетърпение, което не мога да обясня.

Скот въздъхна, без да проговори.

— Е, знаеш ли нещо, с което да ми помогнеш?

— Може би да, може би не, макар че със съпруга ти бяхме доста добри приятели.

— Съжалявам, не знаех това.

— Филип беше добър човек, чийто живот бе прекъснат твърде рано. Зная, че той можеше да внесе промени в тази страна само ако...

— Скот млъкна и отмести поглед.

— Продължавай, моля те — каза Натали, без да се опитва да прикрива нетърпението в гласа си.

— Само ако нещо не го разкъсваше отвътре.

Натали постави ръце на масата, наведе се напред и го погледна пронизващо.

— Имаш ли идея какво може да е било това нещо?

Скот помълча малко, като си играеше с мустака си.

— Не, за съжаление.

Ентусиазмът на Натали спадна и тя прехапа долната си устна, за да спре треперенето ѝ.

— Аз също, и именно с това ми е трудно да свикна. Просто не настоях достатъчно да ми каже какво го разкъсва отвътре, както ти се изрази.

— Не се обвинявай за нещо, което не си могла да контролираш. Той беше човек, който очевидно пазеше личния си живот и смятам, че е имал причина да не ти каже — вероятно заради твоята безопасност.

Натали пребледня и едва не се изпусна, че е била заплашвана, но се сдържа в последния момент. Засега беше по-добре да не разкрива картите си.

— Има едно нещо, което знам и което наистина може да помогне. Нещо, което очевидно ти не знаеш.

— Какво?

— Филип смяташе да се оттегли от надпреварата.

Натали го погледна невярващо.

— Той ли ти го е казвал?

— Не с толкова много думи, но усетих намека, особено след като стана толкова тревожен.

Натали вдигна чашата си, но веднага я постави на място, тъй като ръцете ѝ трепереха ужасно.

— О, господи, каква каша! Питам се дали баща му е знаел.

— Няма начин.

— Значи щом е мислел да се оттегли, се е било случило нещо наистина ужасно.

— Предполагам, че нещо, което е представлявало опасност за него както физически, така и политически.

— Ами полицаят, който го е застрелял? — попита с мъка Натали.
— Мислиш ли, че е бил замесен по някакъв начин?

— Ето още една тайна, която така и не беше разкрита. Някои го мислеха за подкупен заради репутацията му на бунтар, докато други смятаха, че просто му е бил изигран номер — ъгълчетата на устните му увиснаха. — Трябва да кажа, че вторите бяха малцинство.

Натали сви устни.

— Е, тази тайнственост е към края си. Няма да се спра, докато не разбере истината.

— Браво на теб! Ако мога да ти помогна с още нещо, не се колебай да ми се обадиш.

Натали се изправи, после размисли:

— Мога ли да ти задам един доста пряк въпрос?

— Разбира се, защо не.

— В качеството си на приятел и любопитен репортер, защо ти не продължи да се ровиш в този случай? От това, което ми каза, ми се стори, че вероятно си усетил нещо гнило.

— Флетчър Уитмор ме убеди, че не бива да правя това.

Натали още веднъж го погледна невярващо. Мислите ѝ се въртяха в безпорядък.

— И ти го послуша?

— Той умее да бъде много убедителен — Скот сви рамене. — Има ли нужда да казвам нещо повече?

— Не — отвърна горчиво тя.

Сякаш внезапно се бе почувствал неудобно от посоката на разговора, Скот погледна часовника си, после вдигна очи към нея.

— Съжалявам, но трябва да бягам. Имам друга среща.

— Благодаря за това, че дойде — каза тя, без да го погледне.

Сякаш усетил колко е разстроена, той я потупа по ръката и каза:

— Ще направя някои проверки за ченгето. Ако намеря нещо, ще ти се обадя.

Няколко минути по-късно, когато се върна в кабинета си, Натали все още кипеше вътрешно. Флетчър имаше дълги и опасни пипала.

Съществуваше ли граница на желанието му да опази всемогъщото име Уитмор?

Как не го бе видяла досега? Може би защото си бе мислила, че той я обича така, както и Марта. А довечера трябваше да се изправи лице в лице с него и цялото семейство на барбекю.

Натали изгледа купчината книжа на бюрото, като се опитваше да потисне дълбоката си тъга.

Дворът изглеждаше прекрасен под последните отблясъци на деня. Макар и малко по-рано да беше валяло, до обяд слънцето се бе показало, а температурите се бяха повишили неимоверно. И все пак всички бяха доволни.

Натали, облечена в джинси и памучна блуза без ръкави, се върна на празненството, след като занесе вътре заспалата от изтощение Кланси.

— Сложи ли я в леглото? — попита усмихнато Марта и потупа пейката до себе си.

Натали седна.

— Всъщност беше малко неспокойна, но ѝ дадох детски аспирин.

— О, господи, дано не ни сервира нещо!

— Сигурна съм, че утре сутринта ще бъде добре.

— Мога да ти кажа какъв е проблемът ѝ — вметна Даниел от другата страна на масата. — Твърде много си пъха нослето навсякъде.

Натали направи заплашителен жест към него.

— Ако кажеш „като майка си“, ще хвърля нещо по теб.

Даниел се изсмя.

— И, как изобщо бих си помислил такова нещо?

— Ще просветлите ли останалите какво е толкова смешно? — попита Флетчър, който седеше начело на дългата маса за пикник върху подрязаната морава между високите дървета.

От едната страна на Флетчър седяха Стенли, Пола и Даниел, докато от другата бяха Бен Байърс, съпругата му Нели и Марта.

От дясната страна на масата имаше огромна черна скара за барбекю, която все още изпълваше въздуха с вкусна миризма, макар и

всички вече да бяха изяли своя дял от печена наденица, говежди гърди и свинско.

Натали се чувстваше толкова преяла, че бе разкопчала най-горното копче на джинсите си. За нейна най-голяма изненада, харесваше ѝ не само храната, но и веселбата. Всички се преструваха, че нищо не се е променило, че Натали не е кривнала от пътя на семейството.

„Ами нека така да мислят“ — каза си тя. Докато живееше под покрива на Флетчър, искаше да се запази мирът, колкото и крехък да беше.

— Хей, слушайте всички — каза Флетчър, стана и дрънна с ножа по чашата си. Когато се възцари мълчание, той продължи: — Имам да направя едно съобщение.

— Кажи нещо ново, татко — промърмори Даниел.

Всички се засмяха.

— Чух те, сине.

Даниел просто се ухили.

— Говоря сериозно — отвърна Флетчър. Очите му зашариха наоколо и се спряха на Натали.

„Ох, страхотно!“ — помисли си тя, като се стараеше да отвърне на погледа му, без да трепне.

— Натали, прехвърлям северната земя, която възлиза на хиляда акра, на Кланси, като ти ще бъдеш попечител. А сега искам всички да удостоят добрия късмет на Натали с един тост.

Натали беше толкова удивена, че не можеше да се помръдне, дори и да искаше.

Но Пола очевидно нямаше този проблем. Тя скочи на крака и извика:

— Не! Не можеш да направиш това!

Почервенял, Стенли я дръпна за крачола на панталона.

— Млъквай и сядай!

Пола го изгледа вбесена.

— Да те вземат мътните, ти знаеше ли за това?

Лицето на Стенли почервеня още повече, но той не каза нищо, а просто гледаше към баща си с неподправена омраза в очите.

— Седни, Пола — каза тихо и спокойно Флетчър.

Но Натали знаеше, че това спокойствие се държи на косъм. Виждаше стиснатите му зъби и знаеше, че е бесен, но и смутен от избухването на Пола.

Натали се чувстваше по същия начин, но не заради Пола. Какво, за бога, го беше прихванало, че да направи такова нещо? Знаеше, че мотив има и че този мотив трябва да донесе полза на Флетчър. Нямаше си идея какво се крие зад всичко това, но каквото и да беше, представляваше бомба със закъснител.

— Натали, какво трябва да кажеш?

Натали се изправи несигурно и усети как всички я гледат с неприкрито любопитство.

— Какво искаш да кажа, Флетчър?

— „Благодаря“ би било достатъчно.

— Зная, че тази земя беше обещана на Стенли — отвърна тя с подчертана кротост.

— По дяволите! — промърмори Даниел, сякаш усещайки, че ще се разрази буря.

Натали не му обърна внимание и зачака Флетчър да отговори.

— Е, ще компенсирам Стенли. Той няма да страда, обещавам ти.

— Защо го правиш? — попита Натали. — Какъв е смисълът?

— Ами смятах, че е очевидно — рече Флетчър. — Това е подкуп, миличка, чисто и просто подкуп. Земята и всичките богатства в нея в замяна на това да се откажеш от ровенето в смъртта на сина ми.

Марта нададе вик и сложи ръка на устата си. Пола отново скочи, изгледа гневно Флетчър и се затича към къщата.

Даниел изруга. Стенли продължи да гледа баща си с омраза. Бен Байърс и жена му се размърдаха неловко по местата си.

Натали поклати глава и каза:

— Съжалявам, Флетчър, никакви пари на света не могат да ме накарат да променя решението си. И колкото по-рано свикнеш с това, толкова по-добре за теб — изправи се, обърна се и прекрачи пейката. — Отивам да си легна. Лека нощ на всички.

— По Дяволите, момиче, не ми обръщай гръб! — изкрещя Флетчър. — И няма да позволя никакво неподчинение, чуваш ли?

Натали продължи да върви.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тримата мъже отново трябваше да се срещнат в луксозния Остински клуб, както бяха правили и преди.

— Сам ли сте тази вечер, господине? — попита облеченият в смокинг сервитьор мъжа, който седнаше на кръглата маса.

Клиентът дори не погледна сервитьора.

— Очевидно си нов тук.

— Да, господине.

— Къде е Уогнър?

— О, възложиха му друга стая, господине.

Студените очи се обърнаха към младия мъж, който се сви вътрешно.

— Иди да му кажеш, че сега му е възложено нещо друго — моята стая. Ясно?

Сервитьорът преглътна толкова мъчително, че адамовата му ябълка сякаш получи спазми.

— Тъъ, сбърках ли нещо, господине? Искам да кажа...

— По дяволите, разкарай се оттук и направи каквото ти казах. Веднага!

Младежът се завъртя на сто и осемдесет градуса толкова бързо, че едва не се препъна в собствения си крак. После възстанови равновесието си и изхвъркна от стаята.

Няколко минути по-късно в стаята влезе друг мъж и се усмихна.

— Съжалявам, господине, като че ли се е получило объркване. Не знаех, че ще идвате — без да прибави нищо повече, той постави пред госта чаша бърбън с кола.

Без да го погледне, мъжът кимна. Едва когато сервитьорът напусна стаята, той се обърна. Точно тогава мъжете, с които трябваше да се срещне, прекрачваха прага на стаята.

— Никога повече не закъснявайте.

Ралф погледна Луис, сякаш искаше да каже: „О, не, само не поредния трън в задника му!“

— Съжалявам, шефе — каза Луис. Изглеждаше така, сякаш всеки момент можеше да направи беля в гащите си.

— Е, аз пък не съжалявам — рече Ралф с неочаквана дързост. — И на нас може да ни се случи. Освен това не сме някакви улични песове, които можете да подритвате, когато ви хрумне. Акълът ни не е по-малко от вашия и можем да отидем навсякъде и да си намерим друга работа.

— Ей, Ралф — каза Луис, като очите му се местеха бързо от единия към другия. Той хвана голямата си лула и я пъкна между зъбите си. — Я се успокой. Шефът не искаше да каже нищо лошо.

Лицето на шефа беше лишено от всякакво изражение, но когато изгледа двамата от глава до пети, очите му изглеждаха изцъклени като на мъртвец.

— Ако някой от вас посмее да ми противоречи още веднъж, наистина ще съжалявате — той помълча, за да могат да възприемат думите му, и продължи с напълно различен тон: — А сега, ако бъдете така любезни да седнете, ще преминем към работата.

— Каква е работата този път, шефе? — попита Ралф. Гласът му беше станал мек като стопено масло.

— Същата като преди, господа. Натали Уитмор — той направи пауза. — А сега и онова проклето ченге — Стоун Макол. Душил е около стария склад и е задавал въпроси, което може да ни създаде още неприятности.

— Кажете ни какво да правим и ще го направим — каза ентусиазирано Луис.

Другият мъж се усмихна.

Натали нямаше търпение да вземе Кланси не само защото се тревожеше за новата гледачка, а и защото имаше нужда да прегърне детето си.

Макар и денят да не бе минал ужасно, не беше и страхотен. Тъкмо да продаде една къща, и младата двойка нещо се уплаши и се отказа. Също така не можеше да прогони от ума си барбекюто и подкупа на Флетчър. В един момент се чувстваше готова отново да му се противопостави, а в следващия не искаше да го вижда повече. Но тъй като знаеше, че второто не е възможно, приключи с тази мисъл.

Докато Марта е жива, Натали не можеше да държи Кланси далеч от фермата, което означаваше, че понякога ще се сблъсква със свекър си. Също и това, което ѝ беше казал Скот Тимпсън за плановете на Филип да се оттегли от кампанията, я преследваше денонощно и засилваше чувството ѝ за вина. Трябваше да разбере какво е накарало Филип да замисли такава драстична мярка. Политиката бе означавала за него повече, отколкото самата тя.

Само ако... Не! Не можеше повече да се самонаказва. Беше си чиста загуба на време — не можеше да върне времето назад. Единствената ѝ възможност бе да върви напред, което поне в едно отношение вече правеше.

Тази сутрин беше подписала документите за къщичка, която се намиреше близо до скромния дом на гледачката и до офиса. Смяташе, че ще се почувства по-добре, когато подпише договора, но това не стана. Имаше толкова работа за вършене, преди да стане възможно пренасянето, следователно с Кланси трябваше да останат още известно време във фермата.

— Чудесно — измърмори тя, измъчвана от пулсиращата болка в лявото слепоочие и лошото си настроение, докато не видя Кланси от вътрешната страна на стъклената входна врата, с допряно до стъклото носле. Когато детето забеляза майка си, заподскача и запляска с ръце.

Главоболието на Натали отлетя заедно с лошото ѝ настроение. Тя се втурна нагоре по пътеката и когато Марджи Чеиз, гледачката, отключи вратата, се наведе, взе дъщеря си на ръце и я прегърна здраво.

— Мама! — извика Кланси, усмихна се широко и ѝ показа всичките си зъбки.

След като я целуна по бузката, Натали се обърна към Марджи, която беше висока, тъмнокоса и привлекателна.

— Какво правите тук, госпожо Уитмор? — попита Марджи.

— Наричай ме Натали, ако искаш — отвърна тя и се засмя на Кланси, която се опитваше да свали обичата ѝ.

— Добре, Натали, но пак повтарям, че съм изненадана, задето те виждам тук.

Натали я погледна объркано.

— За какво говориш?

Този път Марджи изглеждаше обърквана, след това като че ли изпита неудобство.

— Ами просто не те очаквах, това е всичко.

— Марджи, изобщо не те разбирам. Естествено, че си ме очаквала, освен ако не си искала детето ми да преспи у вас, което не влиза в уговорката ни — Натали се усмихна.

Марджи поклати глава:

— Не, не ме разбираш. Някакъв мъж се обади и каза, че си му дала разрешение да вземе Кланси и че пристига след малко.

Натали се вцепени и по вените ѝ пропълзя хлад.

— Обадил се е някакъв мъж? — повтори тя задавено.

— Аха.

— И ти... Ти нямаше да му дадеш да вземе Кланси, нали?

— Не и докато не ти се обадох, за да проверя. Всъщност се канех да направя точно това, но ти пристигна в този момент. И все пак си мислех, че обаждането е напълно в реда на нещата, защото... — гласът ѝ секна, сякаш едва сега беше забелязала преbledнялото, слисано лице на Натали. — Искам да кажа, че ти... — и отново се спря по средата на изречението. Нейното лице също преbledня.

— Точно така. На никого не съм давала разрешение да взема детето ми.

— Тогава кой? Искам да кажа...

— Не зная — каза Натали и в гласа ѝ пролича нарастваща паника. — Но съм дяволски сигурна, че ще разбере.

Малко след това Натали спря в гаража на фермата и слезе, после изчака, тъй като Даниел тъкмо спираше до нея.

— Здравсти, сестричке — каза той, като слизаше от мерцедеса си с куфарче в ръка.

Натали нагласи спящата Кланси на единия си хълбок, облегна се на колата си и се втренчи в Даниел.

— Господи, какво има? Изглеждаш така, сякаш някой току-що е прерязал гърлото ти.

— Мисля, че точно такава е било намерението му.

— Но кой е той? За какво, по дяволите, говориш?

Натали се огледа наоколо, сякаш стените на гаража можеха да имат уши.

— Каж ми, Натали!

Тя си пое разтреперано дъх и му разказа какво се е случило. Когато свърши, неговото лице беше същото.

— Нима мислиш, че Кланси е мишената? — попита невярващо той.

— Не, просто мисля, че този луд иска да ме сплаши — Натали направи пауза. — Но ако открия, че всъщност не е така, ще направя всичко, за да предпазя детето си.

— Господи! — повтори Даниел.

Кланси се размърда. Натали я погали по гърба, докато я успокои.

— Кой мислиш, че стои зад всичко това и защо?

— Първата ми мисъл беше за Флетчър.

Даниел се намръщи.

— Същото каза и когато получи онази заплаха по телефона, която досега се оказа празна. Както и да е, не вярвам да е татко. Той не би позволил и косъм да падне от главата на Кланси.

— На Кланси не, но от моята.

— Не, грешиш — каза Даниел и потърка брадичка. — Виж, какво ще кажеш аз да се погрижа за всичко това? Ще видя какво мога да открия. Очевидно някой друг, освен татко не иска да се ровиш. Като те гледам, май не си в състояние да мислиш трезво, а какво остава за нещо друго — той нежно стисна рамото на Натали. — Обещавам, че нищо няма да се случи нито на теб, нито на Кланси.

— Виж, Дани, не мога да ти позволя все да ме отърваваш от неприятностите. А и това е моя битка.

— Можеш, защото е и моя битка.

Натали се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Никога не се променяй, Дани. Не мисля, че бих могла да го понеса.

Даниел не каза нищо, но Натали усети как погледът му я проследява по целия ѝ път към къщи.

Слава богу, Кланси все още спеше, когато стигнаха до техните стаи. Натали я сложи в леглото, после се съблече и влезе под душа.

Няколко минути по-късно тялото ѝ се чувстваше освежено, но в съзнанието ѝ продължаваше да цари бъркотия. Знаеше, че Даниел има добри намерения и че може да му довери живота си, но не биваше да стои ей така и нищо да не прави, особено когато не можеше да потисне страха, който нарастваше в нея.

„И какво трябва да направя сега? — запита се тя, докато влизаше в кухнята, за да сложи кафе. — Може би трябва да размисля. Не! Би

било чисто самоубийство да му позволя да се върне в живота ми.“

А може би не беше?

Дъхът ѝ внезапно секна и тя едва не се задави от глътката кафе, която току-що беше отпила. Ами ако Стоун се беше обадил на детегледачката? Но когато отново възстанови дишането си, сърцето ѝ отхвърли тази мисъл, след като си спомни случката с мравките в парка.

Въпреки че не вярваше той да стори нещо лошо на нея или Кланси, не можеше да си представи отново да се обърне към него. И все пак не можеше да довърши мисията си сама. Сега вече го осъзнаваше. Имаше нужда от професионална помощ, но мисълта да оголи душата си, пред който и да е от частните детективи, с които бе разговаряла досега, също ѝ се струваше непоносима.

Каквото и да бе казал, Даниел не можеше да ѝ помогне. Дълбоко в себе си Натали усещаше, че той също не искаше да се рови в смъртта на Филип, както и другите членове на семейството. Не желаше да настройва всички срещу Даниел. Нямаше да може да го понесе.

И така, можеше ли да работи заедно със Стоун? Поне да го държи под око и да го използва? Но имаше опасности, които не биваше да пренебрегва.

Ами силното привличане между тях? Можеше ли да се справи с тази най-голяма опасност? Но първо трябваше да си наложи да вдигне телефона и да му се обади.

Трябваше ли? Тя погледна телефона, като го оприличаваше на някакво зло. Господи, не знаеше. Но знаеше едно нещо — беше твърде изтощена, за да взима каквито и да било решения сега. Можеше да свърши това на другия ден.

На другия ден щеше да си купи и пистолет.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Моля, седнете. Господин Фенли ще дойде при вас след малко.

— Благодаря ви — каза Стоун на секретарката и седна.

— Да ви донеса ли чаша кафе? — попита тя безстрастно, но с приятен глас.

Стоун се усмихна разсеяно.

— Не, благодаря, всичко е наред.

Тя кимна и затвори вратата след себе си. Очите на Стоун обходиха стаята, която според него беше типична за Министерството на отбраната. Бюрото на Джейсън Фенли, направено от кленово дърво, бе твърде голямо за размерите на помещението. Трите стола, подредени в полукръг пред бюрото, засилваха чувството за липса на простор.

Стоун мразеше това чувство. На него по всяко време му трябваша открити пространства. Не знаеше как е издържал в онази кутийка в участъка толкова дълго. Може би защото влизаше там само когато трябваше да изготви документацията.

Стана и отиде до прозореца, като се опитваше да слее нетърпението и вълнението си в полезно оръжие. Беше се надявал на тази среща с агента от Министерството на отбраната, но когато предишната бе отменена, си бе помислил, че няма да успее. След това се беше обадил пак — и ето! Сега се намираще в столицата, където беше също толкова горещо и влажно, както в тексаските хълмисти земи.

Стоун погледна часовника си. Чакането не беше от силните страни на характера му. Тогава чу вратата зад него да се отваря.

Той се обърна и погледна в очите един човек с ангелско лице и гъста кафява коса, но около очите и устата му имаше дълбоки бръчки и забележим тик с лявото рамо. И двете подчертаваха годините и опита зад това усмихнато лице.

— Извинете, че ви накарах да чакате — каза Джейсън Фенли и протегна ръка.

— Няма проблем — Стоун се ръкува с него и отпуска ръката си.

— Добре — отвърна Фенли, заобиколи бюрото и седна на стола си. — Значи сте дошли да питате за „Тексас Аеро Индъстриз“.

— Да, но първо бих искал да ви благодаря, защото приехте да се срещнете с мен. Зная колко заети...

Фенли го прекъсна с махване на ръка.

— Окошарването на такива скапани задници е част от работата ми.

За момент остана слисан от думите на мъжа. Не изглеждаше голям куражлия. Стоун прикри усмивката си и каза:

— Е, все още съм ви задължен, като се има предвид, че съм бивше ченге — наблегна на „бивше“.

Когато Стоун уреждаше срещата, беше казал на секретарката накратко кой е и какво иска.

— Вашето минало си е ваша работа, господин Макол. Пак ви повтарям, че моята работа е да пипвам копелета, чиято алчност причинява вреда на други хора — той помълча. — Затова и сте тук, нали?

— Абсолютно.

— Тогава да пристъпваме към работата.

— Добре. Очевидно вашата агенция не е успяла да събере достатъчно доказателства срещу „Тексас Аеро“, за да може да ги пипне и отстрани от търговията.

— Това е така, съжалявам да го кажа.

— Защо?

— Защо ли? — усмихна се невесело Фенли. — Защото са полъзгави от лайно на кукумявка, ето защо.

Стоун се усмихна, но не и Фенли.

— Мразя да губя, господин Макол.

— Аз също. Затова се и върнах в Остин. Възнамерявам да се реабилитирам, но за да го направя, трябва да се позанимая с тази компания. Проблемът е, че не успявам да свържа всички свободни краища, за да се получи нещо смислено.

— Как мога да ви помогна?

— Като ми кажете точно какво знаете за тези хора и работата им.

— С удоволствие.

— Но преди да кажете каквото и да било, искам да знаете, че се срещнах с един механик в „Текс Еър“ в Далас, който ми каза, че купували повечето от частите си от „Тексас Аеро“, но веднага щом изтече срокът на договора им, щели да престанат.

— Умно — каза Фенли и месестите му устни се изопнаха в тънка линия. — Частите на „Тексас Аеро“ са купчина боклук. Именно затова се чувстваме отговорни за разбиването на два малки самолета.

Стоун подсвирна.

— Искате да кажете, че всъщност двете катастрофи са станали заради компанията?

— Нашето разследване силно навеждаше на тази мисъл. Стана ясно, че някои от частите са определено нестандартни, но са продавани като първо качество. Но има и още една трудност — флотата е сключила договор с тях, а устройствата за приземяване на някои от техните изтребители са се развалили при приземяването на самолетносачите.

— И как, по дяволите, все още работят?

— Ами както често се случва, още не сме успели да го докажем. Ако зависеше от мен, вратите щяха да бъдат заключени, а ключът — изхвърлен. За нещастие дойде известие от „високо“ да се отмени разследването.

Стоун отново подсвирна.

— Значи вие сте...

— ... спрели нашето разследване? — попита Фенли, довършвайки изречението на Стоун. — Не, но точно сега имаме други случаи, които са поне толкова неотложни, ако не и повече — той сви рамене. — И все пак, ако ми падне възможност да стегна примката около врата на компанията и да я дръпна, ще го направя. Повярвайте ми.

— О, разбира се, че ви вярвам. Мисля, че ще мога да ви помогна да дръпнете онази примка толкова силно, че да ги извадите не само от търговията, но и да ги пратите в ковчега.

Фенли повдигна вежди.

— Наистина ли? Знаете нещо, което ние не знаем?

— Вървя натам, стъпка по стъпка.

— По-добре бъдете внимателен. Както вече открих, тези хора имат достатъчно връзки, за да играят грубо.

— Това е моята игра. Всъщност това е единствената игра, която умея — Стоун се усмихна студено и се изправи.

Фенли го последва.

— Не би трябвало да правя това, но подобно на вас, наистина искам да обеся тези копелета. Ще кажа на секретарката си да ви преснима някои от нашите папки с разследвания. Вземете ги и ги разгледайте, а след това забравете откъде сте ги взели.

— Благодаря ви, господине.

— Късмет!

— Още веднъж ви благодаря — каза Стоун и протегна ръка. — Оказахте ми голяма помощ.

— Колкото повече парченца от мозайката имате, толкова по-добре.

— Точно така, а вие определено увеличихте броя им. Освен това приятно е да го чуеш от устата на федерален служител.

Фенли се засмя.

— Винаги съм считал вас, ченгетата, за нещо по-низше от плаващи водорасли.

— Аз съм бивше ченге, господин Фенли.

— А, да, точно така.

— Още веднъж ви благодаря за вашата помощ и времето, което ми отделихте. Ще ви държа в течение.

— Погрижете се да го направите, господин Макол. Погрижете се да го направите.

Стенли Уитмор седеше на верандата на дома си с изглед към земята до голямата къща и се опитваше да избърсва потта веднага щом тя излизаше от порите му.

— Тая жегата е като цирей на задника — каза той.

— Стига си хленчил за жегата, за бога — изсъска Пола. — Ако трябва да хленчиш, нека поне да е заради тоя твой баща, дето така ти заби нож в гърба.

— Не ми припомняй — рече горчиво Стенли.

— Да не ти припомням! Нима напълно си се отказал? Нали няма да седиш ей така на скапания си задник и да позволиш на Флетчър да го направи?

— Млъквай — промърмори Стенли.

— Няма да млъкна! Той ти обеща тая земя и трябва да я получиш. Не му ли каза, че се опитваме да имаме бебе?

— Ами това е добър въпрос. Единственият проблем е, че не знам чие ще е копелето.

Пола зяпна, после вирна предизвикателно брадичка.

— Не знам за какво говориш.

Стенли ѝ се ухили грозно.

— Разбира се, че знаеш, миличка. Натали също.

— Ах, тая кучка!

— Не, ти си кучката, и ако пак чуя, че си се шибала с онова копеле управителя, ще ти извия кльощавия врат, ясно?

— Ами ако имаше кураж, аз нямаше да...

— Интересен разговор.

И двамата се обърнаха рязко и видяха Даниел, който беше застанал на стъпалата. Без да сваля очи от девера си, Пола попита мъжа си:

— Какво прави той тук?

— Аз го поканих.

— Ти си го поканил? — рече пискливо Пола. — Защо, за бога?

— Защото се надявах да поговори с татко в моя защита.

— Ти какво ще кажеш, миличък Дани? Ще помогнеш ли на малкото си братле? — попита саркастично Пола.

Даниел погледна първо единия, после другия и на лицето му се изписа отвращение.

— Вие двамата сте жалка гледка, знаете ли? Хапете се и ръмжите за онова парче земя като гладни кучета.

Пола направи крачка към него и оголи зъби:

— Виж какво, гадно копеле, мога... можем да минем и без твоята помощ.

— Млъквай! — повтори Стенли, но този път с повече сила.

— И двамата млъкнете! — каза Даниел, влезе по-навътре във верандата и седна под чадъра. — Защо, по дяволите, седите навън в тази жега?

— Най-добре мисля навънка — изломоти Стенли.

Даниел се изправи.

— Е, аз пък не, така че ако искате да говорите с мен, по-добре ме последвайте вътре.

Няколко минути по-късно тримата седяха в дневната, където работеше климатичната инсталация. Само че нищо не можеше да охлади температурата на телата им.

— Ще поговориш ли с него, Даниел? — попита мазно Стенли накрая.

— Какво те кара да мислиш, че ще ме послуша?

— Със сигурност те слуша дяволски повече, отколкото мен. През половината от времето се отнася с мен като с някакъв идиот...

— Е, поне ти обръща внимание — каза Даниел с далечен глас, сякаш говореше на себе си.

— О, чудесно! — избухна Пола. — Сега и двамата се разподсмърчахте, а малката госпожичка Света вода ненапита влиза и ви измъква голямата награда изпод носовете.

— Натали беше също толкова шокирана, колкото и вие — рече Даниел.

— И какво от това, мамка й?

— Пола! Внимавай как говориш!

— Затваряй си човката, Стенли. Брат ти е голямо момче.

Чертите на Даниел се свиха от престорена болка.

— Нека я оставим да се позабавлява — гласът му се повиши с една октава. — Но само не забравяйте, че залогът е страхотно голям.

Пола го изгледа яростно, но не каза нищо.

— Знаеш защо татко прави това, нали, Даниел? — попита Стенли.

— Той ни каза защо — отвърна с тих и равен глас Даниел. — Опитва се да подкупи Натали.

— Тая кучка! — Стенли скочи от стола и удари с юмрук дланта на другата си ръка. — Иска ми се мама никога да не я беше довеждала във фермата!

— Как можеш да кажеш такова нещо, след като знаеш в какво състояние я е намерила? — попита Даниел и присви очи.

Пола се обърна към съпруга си със злобна усмивка.

— Губиш си времето да му говориш. Той винаги е бил неин верен роб и не виждам никаква промяна.

— Мамка ти, ако не млъкнеш веднага, ще... — започна Стенли.

Даниел се изправи.

— Няма нужда. Пола е права. Няма да предам Натали, макар и да чувствам, че татко не е прав. Мисля, че земята трябва да бъде твоя, но не решавам аз.

— Тя дори не ни е кръвна роднина, за бога! — проплака Стенли.

— Виж, ти я чу да казва, че няма да приеме. Какво повече искаш?

— И ти ѝ вярваш? — Стенли вдигна ръка и се изсмя. — Не ми отговаряй. Не е нужно. Разбира се, че ѝ вярваш, ама пък аз изобщо не, по дяволите!

Даниел го изгледа мрачно от глава до пети.

— Това си е твой проблем. При сегашното положение тя си има достатъчно проблеми и без ти и жена ти да ѝ добавяте още.

Пола отново се изсмя.

— Най-сетне е настъпила някого по мазола извън семейството, а? Тая мисъл ме кара да се чувствам по-добре. Всъщност дори ме прави щастлива.

Даниел отиде до вратата и там се поспря.

— Предлагам вие двамата да се отдръпнете и да я оставите на мира.

След като си отиде, Пола се обърна към Стенли и попита:

— Ще оставиш ли шибаните си брат и баща да ти казват какво да правиш?

Стенли я погледна с очи, безжизнени като студен мрамор.

— Върви по дяволите!

Стоун пристигна в жилището си около шест часа вечерта. Чувстваше се, сякаш е яздил и подгизнал от пот. Пътуването от Остин до Вашингтон и обратно в един и същи ден беше изнурително.

Но след като си взе душ и облече тениска и къси гащета, се почувства като нов човек. Жалко, че душевното му състояние не беше като физическото.

Направи си сандвич с наденица, но в момента, в който отхапа една хапка, направи гримаса. Имаше вкус на стърготини. Какво можеше да очаква, след като беше забравил да сложи зеленчуци?

— Майната му! — промърмори той и шляпна хляба обратно върху чинията.

За момент си помисли за дъщеря си и се усмихна.

„О, татко, как можеш дори да си помислиш. Да ядеш наденица? — попита тя така ясно, сякаш стоеше пред него. — Това е толкова скапано.“

Внезапно Стоун изпита желание да ѝ се обади да я попита дали не иска да дойде. Но после се отказа от тази идея. Колкото и да му се искаше да я види, трябваше да работи, да прегледа всичко, което беше научил досега, и след това да се опита да го осмисли. Трябваше да се съсредоточи сам.

Погледна още веднъж сандвича, измърмори ругатня и набута чинията под някакви вестници. Щом не я виждаше, значи беше извън ума му. Само че това не се отнасяше за Натали.

Той трепна болезнено. Дори и името ѝ предизвикваше този рефлекс, особено когато си помислеше за онзи проклет телефонен разговор. Не бе планирал да ѝ се обажда, просто го беше направил, както много други тъпотии в живота си. Но след като не можеше да я види, искаше да чуе гласа ѝ, което само беше влошило положението, тъй като сексуалното привличане помежду им не можеше да бъде нито забравено, нито пренебрегнато.

Планът му не бе успял. Като че ли вече не съществуваше за нея, и може би беше по-добре. Може би сега щеше да престане да мисли за нея.

Стоун се облегна назад, затвори очи и наложи на ума си да премине на работен режим.

„Тексас Аеро Индъстриз“ произвеждаше дефектни резервни части. Той го знаеше, но дали и Филип Уитмор го бе знаел? Дали това бяха „неприятностите“, за които бе намекнала Натали? Шестото чувство на Стоун му даваше положителен отговор — да, това бяха неприятностите, стрували накрая живота на Филип.

— Но защо? — прошепна Стоун с все още затворени очи.

Филип Уитмор би бил ценно преимущество за убиеца, който и да бе той, особено след като му беше в кърпа вързано място в сената на Съединените щати. И така, защо някой трябваше да го убива? Може би Филип се бе канел да излезе от тази работа и да „пропее“?

Този сценарий изглеждаше най-вероятното заключение. Филип сигурно се бе превърнал повече в недостатък, отколкото в преимущество, и е трябвало да бъде спрял.

Стоун отвори очи и потърка челото си, после и врата си. Имаше повече въпроси без отговор, отколкото с отговор.

Това, което знаеше със сигурност, беше, че смъртта и на двамата — на Филип и на човека от склада — беше свързана. Когато разбереше защо двамата са се оказали мишени и кой се е прицелил в тях, парченцата от мозайката щяха автоматично да се съединят и той щеше да бъде реабилитиран.

И първото нещо, което щеше да направи, бе да се изправи отново срещу Рътджърс, да го ритне в задника и да го гледа как се моли за милост.

Стоун беше толкова потънал в тази интригуваща мисъл, че не чу как звънецът звъни, сякаш някой се бе облегал на него. Все пак поседя намръщен още малко.

— Добре, добре. Хайде по-полека, а?

Той отиде до вратата и без дори да си прави труда да се замисли кой може да е този неканен посетител, я отвори рязко.

— Здравей, Стоун.

Той преглътна думите „ох, мамка му“ и вместо това се втренчи в лицето на Натали Уитмор, на което беше изписано неудобство.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Езикът му пресъхна като гипс, а кръвта във вените му се сгорещи и го загъделичка.

— Мога ли... да вляза? — попита тя, като избягваше погледа му.

— Разбира се.

Стоун се покашля, за да не звучи толкова дрезгаво гласът му, и ѝ направи път.

Боже господи, ако някой му беше казал, че ще стане такова нещо, щеше да го нарече глупак. Но бъркотията в душата му, създадена се от присъствието ѝ, се охлади бързо, след като Натали влезе в осветената дневна и той погледна лицето ѝ.

Беше бледа, макар и във всяко друго отношение да изглеждаше красива, както винаги. Знаеше, че я гледа като идиот, но очите му като че ли не можеха да спрат да се опиват от нея. Беше облечена в копринена блуза с цвят на праскови, панталони и шарени сандали. Косата ѝ, поразбъркана, сякаш току-що беше правила любов, засилваше сексуалното напрежение, което изпитваше.

— Господи!

— Няма ли да ме попиташ защо съм тук? — попита дрезгаво тя и нацупената и долна устна потрепери.

Стоун осъзна, че вратата зад него все още е отворена, затвори я, облегна се на нея и си пое дълбоко дъх.

— Добре, защо си тук?

Този път, тя не избегна очите му, а погледна право в тях.

— Размислих.

— И?

Стоун едва не се олюля при този внезапен обрат на събитията, но си наложи да действа предпазливо. Не искаше да я подплашва още на вратата.

— Мисля, че може би трябва да обявим примирие и да работим заедно.

— Може би? Не ми звучи като да си кой знае колко сигурна.

— Не съм — отвърна тя с внезапна и смела откровеност. Имаше силна воля, но дълбоко в себе си беше нежна. Стоун се възхищаваше от тези качества у една жена. По дяволите, той се възхищаваше от всичко в тази жена, и именно в това беше проблемът! За момент му се прииска тя да не е замесена в това разследване, още повече в сърцевината му. Но всъщност бе престанал да мечтае отдавна. За него никога не бе имало Дядо Коледа и не си бе представял, че някога ще има.

— Ами седни и да поговорим.

Той махна към канапето. Натали кимна и се подчини. Отправи се натам и седна на ръба, сякаш бе готова да избяга, ако положението го налагаше. Но поне досега не го беше направила, за което Стоун предполагаше, че трябва да е благодарен.

— Искаш ли кола или кафе?

Тя поклати глава и с този жест показва малка, съвършена обица с диамантче на винт на ухото си. За момент Стоун се изкуши от мисълта да я целуне...

Той отмести рязко погледа си от нея и преглътна една ругатня.

— Нещо не е наред ли? — попита Натали със свити вежди.

— Не, няма нищо — тонът му звучеше грубо, но не му пукаше. Когато тя беше на такова разстояние, нещата като нищо можеха да се оплескат.

Натали стана.

— Виж, може би трябва да...

— Не, не си отивай. Моля те. Ще ти донеса малко кафе. Става ли?

Натали се поколеба, но седна. Той въздъхна облекчено. Знаеше, че едва не е развалил всичко с резкия си тон. Сега тя изглеждаше много по-притеснена, отколкото когато беше дошла. Стоун трябваше, да си държи здраво юздите, за да не я прогони.

Почувства как очите ѝ го проследяват по пътя му към кухнята и всеки момент очакваше да чуе затварянето на входната врата. Докато се опитваше да напълни чашките с кафе, се чувстваше като с две леви ръце.

— Майната му! — извика той, когато изля половината от горещата течност върху ръката си.

Най-сетне влезе в дневната. Натали го гледаше с разширени очи — толкова дълбоки, че можеше да се загуби в тях.

Твърдо решен да сдържа треперенето на ръцете си, той се настани до нея и остави двете чаши на масичката за кафе. Натали посегна към своята, вдигна я и след като подуха малко течността, отпи. После я остави на чинийката и каза:

— У вас е хубаво.

Той усети как се изчервява. Питаше се дали тя е забелязала.

— По-разхвърляно е от обикновено — излъга той. За негова радост — лъжата мина.

— Сали ти е помогнала в обзавеждането?

— Как позна?

Лицето ѝ изгуби предпазливото си изражение и за момент на Стоун му се стори, че тя ще се усмихне. Той затаи дъх.

— Всъщност не знаех. Повече или по-малко налучках.

— Е, права си. Тя получи онова проклето двуетажно легло, което искаше.

Този път Натали се усмихна и той усети стягане в слабините си. В усилие да отмести очи от долната ѝ устна, посегна към кафето. Когато отново я погледна, усмивката ѝ беше изчезнала, а тялото ѝ беше сковано. Нима четеше мислите му?

— Виж, наистина не съм дошла тук за незначителни разговори.

— Няма нищо — каза безгрижно Стоун. — Можеш да го правиш. Никой не брои минутите.

— Не е там работата.

Той сви рамене.

— Добре, както кажеш.

— И просто, за да знаеш, нямам намерение да се извинявам.

Напрежението се превърна в мрачно мълчание, докато двамата се гледаха един друг.

— Не съм и очаквал — каза накрая Стоун.

— Също така настоявам за някои основни правила.

— Които са?

— Не искам да ме докосваш — тя помълча. — Ще можеш ли да се справиш?

— А ти?

Напрежението стана почти непоносимо, а очите им казваха неща за цяла книга.

— Да — каза предизвикателно тя. — И така, все още ли си заинтересован да слеем силите си, за да зная дали да говоря?

— Напълно — каза провлечено той, без да успее да прикрие сарказма в гласа си.

Тя го изгледа остро и продължи:

— Не зная откъде да започна — вдигна чашата си и я обхвана с две ръце. — Добре, първо на първо, искам да знаеш какво е мнението ми, т.е. че не съм си го променила отново... някои неща.

— Аз съм голямо момче. Мога да го преживея.

— Поддържах... мнението на семейството ми, че смъртта на Филип е била просто нещастен случай, че ти... — гласът ѝ секна и тя преглътна мъчително.

Стоун не каза нищо. Отказваше да ѝ помогне. Тя беше поставила основните правила и сега трябваше да сърба попарата си.

— Както и да е — продължи накрая Натали. — Те се задоволиха с това, че не си преценил добре, но все пак не си имал скрит мотив да застреляш Филип.

— Аха, точно така — гласът на Стоун беше твърд като погледа му. — Ако наистина го мислят, защо тогава Флетчър Уитмор е използвал влиянието си, за да накара Министерството на вътрешните работи да ме изрита? Но продължавай, това е друга история, към която ще се върнем по-късно.

Макар да изглеждаше притеснена, Натали продължи:

— Както вече ти казах, подозирах, че нещо се е случило, че Филип е имал някаква ужасна тайна — гласът ѝ натеза, но тя бързо възстанови самообладанието си. — И когато накрая се окопитих достатъчно, за да мога да говоря, трябваше да зная какви ужасни обстоятелства са го принудили да потърси съвет от адвоката си в онзи ден.

Тя замълча, като играеше с кичур от косата си. Стоун използва момента, за да каже:

— Нямах намерение да те питам, защото си казах, че това няма значение, но има. Защо промени решението си относно мен, относно нашата работа заедно? Очевидно си мислиш, че съм застрелял нарочно съпруга ти?

Тя не трепна, но и не отговори. Вместо това го погледна с дълбоките си тъжни очи.

Стоун също не каза нищо, макар да му се искаше да я сграбчи и да я принуди да каже, че вече не смята, че е застрелял нарочно съпруга ѝ. Но не го направи; какво щеше да промени с това?

Тя вече беше казала, че не смята да се извинява, задето го е нарекла подкупно ченге, тръгнало да си търси печалбата. Каквото и да кажеше или направеше в този момент, нямаше да я накара да мисли другояче. Но въпреки това беше тук, следователно може би имаше някакви съмнения. Или просто така му се искаше?

— Дойдох тук, защото ти имаш опита и връзките, които аз нямам.

Тихите ѝ неочаквани думи го върнаха рязко в реалността.

— Значи ще получиш каквото искаш и след това ще ме ритнеш в топките? Затова ли е всичко?

— Би трябвало да съм си изгубила ума, за да си помисля, че от съвместната ни работа може да се получи нещо — процеди отвратено тя и понечи да се изправи.

Господи, беше по тъп и от тухлена стена! Щеше ли някога да се научи да държи езика си зад зъбите?

— Виж, малко прекалих, разбираш ли? Няма да се повтори.

Натали се опита да се отпусне, макар че остана права и скована, а в стаята се възцари мълчание. След малко Стоун го наруши:

— Разкажи ми всичко, което се случи, преди Филип да отиде да се срещне с адвоката си. Всъщност станало ли е нещо, за което ти да знаеш?

Връхчето на езика ѝ се показва, за да навлажни долната ѝ устна. Стоун изстена вътрешно, но наложи на мисълта си да се върне към работата.

— Да, той имаше един тайнствен телефонен разговор и след това отиде да се срещне с някого в полунощ. И двата пъти в очите му личеше страх.

— Но ти не можа да го накараш да ти каже нищо?

— Нищо, освен че всичко щяло да се оправи, че той щял да се погрижи.

Стоун се почеса по брадичката.

— Нещо друго?

— Имало е вероятност да се откаже от кампанията.

— Да се откаже от кампанията? Кой, по дяволите, ти каза това?

Натали разказа за срещата си с журналиста. Стоун зарови пръсти в косата си.

— Права си, звучи така, сякаш съпругът ти наистина е потъвал в нещо като плаващи пясъци — той помисли малко и попита: — Какво стана, когато каза на свекър си за твоето разследване? Той получи ли удар?

— Да, също и останалите от семейството, но главно Флетчър, както ти се досети.

След това Натали му разказа за земята, която Флетчър искаше да ѝ предложи като подкуп.

— По дяволите, някой ден този човек ще... — Стоун млъкна, когато видя как по лицето ѝ преминава болка. Или може би гняв? Ставаше нещо, за което тя не му казваше, но сега моментът не му се стори подходящ да настоява. И без това примирието им стоеше на твърде несигурна почва.

— Е, имаше ли някой друг на този поучителен вечерен купон?

— Деловият управител и семейният адвокат.

— Следователно не е тайна какво си намислила да правиш?

— Не...

— Някакви други заплахи, освен онази по телефона?

— Получи се още едно фалшиво обаждане, този път у детегледачката.

Когато му обясни, Стоун изруга. Дали тя не си мислеше, че той има нещо общо и с това обаждане?

— Не, не си мисля.

— Значи четеш мислите ми?

— Не, чета по очите ти. И зная, че никога не би сторил нещо лошо на Кланси.

— Все пак ти благодаря за това доверие.

Настъпи дълго, неприятно мълчание, Натали потърка слепоочията си, сякаш имаше главоболие.

— Не съм сигурна, че това...

— Да, по дяволите, добра идея е, но е по-добре да знаеш, че няма да пипам с ръкавици или да стъпвам на пръсти около теб, тъй като съм невинен. Признавам, че невинаги съм действал по книга, че съм

разтягал правилата до крайност, но бях дяволски добро ченге, независимо какво ти, Рътджърс или който и да било друг си мислите — той млъкна и се опита да се овладее. — Като говорим за Рътджърс, обаждал ли ти се е след онзи ваш разговор?

Натали се намръщи.

— Не, и не съм очаквала.

— Но се обзалагам, че в момента, в който си излязла от кабинета му, е вдигнал слушалката и се е обадил на Флетчър Уитмор.

— Какво искаш да кажеш?

— Съвсем скоро ще разбереш.

Натали си пое дълбоко дъх и изправи рамене.

— Е, каква е твоята версия на историята? Да я чуем.

За момент очите им се срещнаха. В неговите не можеше да се прочете нищо, а в нейните личеше недоверие.

— Бях в банката да внеса пари, когато ви видях да влизате със съпруга ти. Също така видях двама мъже да влизат веднага след вас. Знаех, че са намислили нещо недобро. Така и стана — единият от тях извади пистолет и вместо да се прицели в касиерката, го насочи към Филип. Този с пистолета видя, че съм извадил моя, стреля към мен и ме улучи в ръката — той й показа белега. — Виж сама. Както и да е, този куршум ми попречи да се прицеля добре и застрелях съпруга ти.

— Ами банковият обир?

— Нагласена работа. Чисто и просто за да се доберат до съпруга ти.

— О, господи! — прошепна тя и се извърна настрана.

— Знам колко болезнено е това за теб.

— Не, не знаеш, но не съм дошла тук за съчувствие!

Той си пое дъх.

— Добре, щом така искаш.

— Така искам.

— Ами щом сме започнали да разголваме душите си — рече ниско и дрезгаво той, — не е лошо да знаеш, че макар съвсем случайно да се оказах онзи ден в банката, бях поставил един от тайните ни агенти в щаба на кампанията на Филип:

— Имаш предвид шпионин?

— Да, може и така да се нарече.

— Защо?

— Защото той се открояваше най-много от целия клан и очевидно управляваше бизнеса на семейството. И защото в един склад на другия край на града се случи нещо, поради което стана необходимо да се разследва семейната компания на Уитморови — и тъй като Натали гледаше така, сякаш не разбираше нищо, Стоун продължи: — На другия край на града има един склад, нает от компания на име „Тексас Аеро Индъстриз“. Това име говори ли ти нещо?

— Не.

— Е, за да съкратим историята, те произвеждат нискокачествени самолетни части и ги продават на търговския аерофлот като оригинални, което е довело до смъртта на невинни хора.

— И какво общо има това с нашия разговор?

— Един мъж беше застрелян там.

Тя сложи ръка на сърцето си.

— Съжалявам, но все още не разбирам какво общо има това с Филип.

— Ще разбереш.

Натали стисна устни и зачака.

— Един от хората ми беше пристигнал на мястото точно преди човекът да умре. Той се задушавал в собствената си кръв, но все пак се опитал да говори — после ѝ разказа как мъжът прошепнал името „Уитмор“, а след това намерили визитката в джоба му.

Натали ахна:

— Едва ли искаш да кажеш, че Филип или някой друг от моето семейство е замесен в това убийство или в каквото и да било друго, засягащо тази компания?

— Точно това искам да кажа.

Очите на Натали сякаш хвърлиха огън по него.

— Това е нелепо!

— Това е истината!

— Но смъртта на този човек може да е била свързана с нещо извън компанията.

— Проверих това, но макар и да е играл здраво комар, не...

— Виждаш ли, ето ти отговора — прекъсна го Натали с нисък и пресеков глас.

— Не съм съгласен.

Звучите на горещата нощ пулсираха около тях.

— Не давам и пет пари какво казваш — в очите ѝ се отразяваше цялото ѝ нещастие.

За момент му се прииска да отстъпи. Само че не можеше. Беше я предупредил, че няма да я пипа с ръкавици.

— Натали, помисли за това, което ти казах. Резултатът си остава все един и същ. Твоето семейство би могло да бъде замесено в убийство и отговорно за продължаващи загуби на живота на невинни хора.

— Не! Този път ти не само прекали, но и здравата прекрачи границата! — Натали скочи на крака. — Отказвам да слушам и дума повече от твоите психарски брътвежи!

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Не толкова заради думите ѝ, а заради начина, по който ги каза, Стоун се озъби. Той я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си.

— Психарски брътвежи, а? Така ли наричаш убийството?

— Пусни ме! — Натали започна да се бори, но ръката му не помръдваше. — Как смееш да обвиняваш семейството ми в убийство, когато ти самият още не си ме убедил, че не си истинският убиец?

— Не съм убиец и ти дяволски добре го знаеш! Иначе нямаше да бъдеш тук — Стоун усети как самообладанието му го напуска. Копнееше да я разтърси, но сладострастието, което предизвикваше нежното ухание на рози от парфюма ѝ, бе също толкова силно. Той пое дъх и добави: — И дълбоко в себе си знаеш, че би могъл и да е твоят съпруг, за когото е говорил умиращият човек.

Тя вдигна свободната си ръка и го зашлеви. Шамарът прозвуча като пистолетен изстрел.

Стоун трябваше да се досети какво ще стане, но не успя. Кръвта му закипя и той реагира едновременно с гняв и страст, като притисна яростно устни в нейните. Беше гневна, наказваща целувка, но той не даваше и пет пари. Сега имаше почти всичко, което можеше да получи от тялото и гърдите ѝ, притиснати в него.

Едва когато чу диво стенание, осъзна какво прави и се отдръпна.

— Никога повече не ме удрай!

Тя вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха изпълнени с удивление и страх.

— Аз... Аз не... — Натали млъкна и облиза долната си устна. — Просто съм... толкова объркана и изплашена. Не знам вече на какво да вярвам. Само да бях накарала Филип да... — гласът ѝ стана дрезгав и заглъхна.

Стоун се чувстваше като мерзавец.

— Хей, не се самообвинявай — помоли я той, докато гледаше как една самотна сълза започва да се търкаля надолу по бузата ѝ.

Отново инстинктите му взеха връх, наведе се към нея и облиза сълзата от бузата ѝ.

Чу как дъхът ѝ секва. Тя се скова и се извърна настрани.

— Натали — собственият му дрезгав глас я накара да се обърне отново към него. Лицето ѝ се обля в руменина под пламения му, изгарящ поглед. — Желая те. Желая те толкова много, че... — той млькна, неспособен да продължи. След малко промърмори: — Ох, по дяволите!

Знаеше, че този момент неизбежно ще дойде. Отново. Всеки път, когато бяха заедно, напрежението между тях се повишаваше до точката на кипене.

Устните му още веднъж жадно завладяха нейните. Но това, което преди малко беше наказание, сега бе страст. Тя отново изстена, но този път Стоун знаеше, че е от удоволствие.

— Искам да те докосвам — каза задъхано той. — Навсякъде — посегна към най-горното копче на блузата ѝ, поколеба се и я погледна. Макар и очите ѝ да бяха разширени, а лицето — изопнато, тя не се опита да го спре.

Без да отмести погледа си, Стоун измъкна блузата от панталоните ѝ и докосна кожата ѝ.

Тя отново изстена и затвори очи.

— О, господи! — промърмори той, като се наслаждаваше на нежната ѝ кожа. Но искаше нещо повече. Искаше да докосва онези гърди, които го подлудяваха не по-малко от нацупената ѝ долна устна. Наведе се към нея за още една целувка, после плъзна устни надолу по голата шия към гърдите ѝ, където пое в устата си едното зърно през сутиена.

— Стоун, не! — проплака тя. Беше се вкопчила в раменете му и се тресеше цялата.

Той вдигна поглед с лице, изкривено от страдание.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? — попита с надебелял глас.

— Не мога...

Пусна я толкова внезапно, че Натали щеше да падне, ако не я беше хванал за китката.

— Щом така смяташ, тогава чудесно — каза рязко той.

Само че „чудесно“ беше последното нещо, което можеше да се каже за това положение. Всеки път, когато я целунеше, имаше чувството, че ще експлодира. Сега, когато беше усетил вкуса на кожата ѝ, не знаеше дали ще може да продължи да работи.

Внезапно се върна рязко в реалността и страстта му стихна. Работа, по дяволите! Последният му неуспех вероятно я беше пресякъл, преди изобщо да е започнала.

Той изрази гласно мисълта си:

— Значи скапах сделката?

Тя го изгледа, както му се стори, безкрайно. Стоун задържа дъха си и усети как тялото му се облива в пот.

— Не — рече задавено тя. — Не си скапал сделката.

Трябваше да помисли повече. Не, всъщност изобщо не трябваше да мисли за това. Трябваше да пропъди идеята от самото начало, да наеме частен детектив и с това да се приключи. Но не, нужно ѝ беше да изфабрикува разумна причина да се види със Стоун.

При това дори беше подценила привличането и въздействието му върху нея. Можеше да извини себе си за първите два пъти, когато я беше целунал, защото тогава не знаеше кой е. Само че сега знаеше и беше направила същото, даже по-лошо. Не само че му бе позволила да я докосне, а и го беше насърчила. А след това се беше държала като възмутена девственица, което никак не ѝ помагаше да скрие бруталната истина.

Искаше да се люби с него, въпреки че той може би бе убил съпруга ѝ нарочно. Тази мисъл я плашеше и ужасяваше. Чувстваше се така, сякаш ѝ бяха пъхнали в ръцете запалена пръчка динамит и тя, вместо да я хвърли и да хукне презглава, бе стояла неподвижно и бе гледала как избухва.

След това, което ѝ бе казал Стоун, как бе могла да бъде толкова глупава? Толкова лекомислена? Та той направо беше обвинил семейството ѝ в убийство, за бога!

И все пак малко преди това, когато се беше събудила, мислите ѝ бяха за Стоун, за вкуса на устните му, за грапавите му ръце по тялото ѝ, за устата му върху гърдите ѝ. И отново я връхлетя онзи страх,

докато се чудеше дали някога пак ще бъде в състояние да владее мислите си.

Тя скочи от леглото, взе си душ и се облече. Това малко проясни главата ѝ. Не можеше да поправи стореното, нито пък да се отнася лековато към факта, че тялото ѝ може отново и по всяко време да я предаде.

Обвиненията започваха и свършваха в нея. Беше се мислила за по-силна, отколкото всъщност беше, че е осуетила тази гореща страна в техните отношения. Но се бе провалила и най-лошото беше, че не можеше да избяга.

Той знаеше за случая повече от всеки друг и Натали възнамеряваше да го използва така, както и той я използваше. Той ѝ нямаше повече доверие, отколкото тя на него.

Този студен факт не представляваше утеха за къркорещия ѝ стомах, който я накара да се отправи надолу към кухнята и към миризмата на пържен бекон.

Не бе имала намерение да влиза в кабинета на Флетчър, но когато видя вратата отворена, това просто се случи. Тя погледна към бюрото му, отрупано с книжа, и сърцето ѝ подскочи.

Дали не можеше да хвърли един поглед?

Знаеше, че не бива. Поколеба се, после заобиколи бюрото и застана до големия стол с висока облегалка. Не седна, а го избута настрани и заоглежда книжката на бюрото.

Духът ѝ се понижи, когато видя, че никой от тях не носи името на „Тексас Аеро Индъстриз“. Вероятно щеше да изпадне в шок, ако беше открила нещо. Макар и да нямаше съмнения, че семейството притежава склада, трябваше да е уверена, че не са замесени в самата компания. И все пак...

— Какво си мислиш, че правиш?

Натали замръзна външно, но сърцето и слезе в петите. Обърна се и отправи поглед към присвитите очи на свекър си.

— Аз... ъ-ъ... — тя млъкна и избърса влажни длани в панталоните си. Чувстваше се така, сякаш току-що е откраднала пакетче дъвки от магазина и са я хванали.

Флетчър влезе в стаята.

— Ако търсиш акта за онзи имот, тогава няма нищо.

Натали си пое бързо дъх.

— Всъщност аз...

— По дяволите, да излезем на верандата и да поговорим за това.

Осъзнавайки, че няма друг избор, Натали го последва. В ума ѝ цареше пълна бъркотия. Не знаеше какво да очаква. Беше си мислила, че познава този мъж добре, но накрая се бе оказало точно обратното.

Когато седнаха на плюшените кресла на верандата, Джоузи им донесе кафе с лед. Натали сграбчи чашата, сякаш беше спасително въже, и се огледа наоколо. Денят се очертаваше ясен и горещ, макар и сега да подухваше приятен ветрец. Тя се загледа в две сойки, които пляскаха щастливо в съда с вода, поставен за тях.

— Е, ще приемеш ли предложението ми? — попита Флетчър, като се облегна назад и я погледна изпод гъстите си бели вежди.

— Не искаш ли да кажеш „подкупа“?

Той сви рамене, очевидно незасегнат от нейната рязкост.

— Наречи го както искаш. Земята е твоя и на Кланси.

— Само ако сведа глава пред твоите желания.

— Това долу-горе изчерпва всичко.

— Не я искам, Флетчър.

— Разбира се, че я искам.

— Не, не я искам, но нямам намерение да споря с теб.

— Добре, защото и аз не искам да споря с теб. Ще накарам Бен да изготви документите, така че да бъдем готови за сделката. По дяволите, дори мога да я пиша всичката на името на Кланси, ако искаш.

— Все същото е.

— Кое е все същото?

И двамата се обърнаха и видяха Даниел, който излизаше от френските врати с чаша кафе в ръка.

— Добро утро — каза Натали, като изпита облекчение, задето вече не е сама на горещия стол срещу свекър си.

— Сядай тук, синко. Може би ти ще можеш да влееш малко здрав разум в главата на тази жена.

Даниел се усмихна, после намигна, сякаш се опитваше да намали напрежението, което беше по-задушаващо и от жегата.

— Е, какво е направила сега?

— Хванах я да тършува по бюрото ми.

Натали се изчерви и изскърца със зъби. Проклетият Флетчър! А сега се забавляваше, като я поставяше в неудобно положение. Но тя нямаше намерение да показва на никой от тях как се чувства. Лицето ѝ остана безизразно.

Само че Даниел нямаше такива резерви.

— Сериозно ли говориш? — попита той, като я гледаше с повдигнати вежди.

— Да, той говори сериозно — отвърна тихо Натали.

— Казах ѝ, че ако търси акта за оная земя, няма нищо. Но ако не е било това, тогава...

Флетчър остави думите си да замрат, но Натали усети прикритата заплаха. Все пак това не я възпря да попита:

— Какво общо има „Уитмор Ентърпрайзис“ с компания на име „Тексас Аеро Индъстриз“?

За момент никой не каза нищо. Само птиците и щурците вдигаха шум. Флетчър проговори пръв:

— Защо искаш да знаеш?

Даниел погледна загрижено първо единия, после другия.

— Имате ли нещо против да ми кажете какво, по дяволите, става тук?

— Ще трябва да попиташ Натали — каза Флетчър с нисък и равен глас.

Но Натали разбираше, че е уцелила болно място, защото един мускул по лицето му подскачаше. Не знаеше дали това я кара да се чувства по-добре или не. Страхуваше се, че е второто. Не искаше никой от тях да има нещо общо с компанията. Искаше да докаже, че Стоун греша.

— Не виждам нужда да повтарям въпроса си — каза тя, като този път погледът ѝ беше насочен към Даниел.

— Подкрепям татко. Защо изобщо задаваш такъв въпрос?

— Защото искам да знам отговора.

— Едва ли те засяга семейният бизнес.

Но Натали нямаше намерение да се отказва сега.

— Ако има нещо общо със смъртта на Филип, то тогава ме засяга.

— Глупости!

— Стига, татко, успокой се и да поговорим разумно.

— В склада е станало убийство — каза Натали. — Какво знаете за това?

— Боже господи! — изрева Флетчър и скочи на крака. — Кой, по дяволите, ти пълни главата с такива глупости? — спря се и погледна първо към Натали, после към Даниел. — По-добре налей малко ум в главата ѝ.

Макар и да не прибави „или ще трябва да го стори някой друг“, Натали усещаше какво иска да каже, особено когато я погледна яростно, преди да се отдалечи с тежки стъпки, без да каже нито дума повече.

След внезапното му оттегляне се възцари мълчание.

Накрая Даниел седна до Натали и я хвана за едната ръка.

— Натали, Натали, какво направи сега!

— Моля те, Дани, не се отнасяй покровителствено е мен — Натали издърпа ръката си от неговата. — Сега не съм в настроение.

— А аз не съм в настроение да те оставям да се правиш на глупачка, дори и само пред семейството.

Натали се облегна назад.

— Какво би трябвало да означава това? Не отричаш, че някой е бил убит в склада, нали?

— Не, не го отричам. Беше описано във вестниците и всички, дори и Господ, можеха да го прочетат. Но макар да притежаваме имота, дяволски сигурно е, че нямаме нищо общо с това, което става там.

— А Филип?

— Какво Филип?

— Той имал ли е нещо общо е „Тексас Аеро“? Все пак той е въртял семейния бизнес.

Даниел се засмя.

— Скъпа, някой ти е омаял главата, а както казва татко — всичко това са глупости. Затова, за бога, избий си го от ума.

— Истината ли ми казваш?

— Някога да съм те лъгал?

— Не.

— Тогава ето ти отговора.

— Но, Дани, ти нямаш толкова общо със семейния бизнес. Откъде би могъл да знаеш...

— Знам достатъчно, за да съм сигурен.

— Значи казваш, че трябва да го забравя?

— Ако имаш предвид убийството в склада, отговорът ми е „да“.

Натали въздъхна:

— Мога да се обзаложа, че Флетчър никога няма да забрави, че съм повдигнала този въпрос.

— О, ще го забрави.

— Не мисля.

— Виж, когато се убедиш веднъж завинаги, че смъртта на Филип е била трагичен нещастен случай, всичко ще се върне в нормалните си релси.

— Вече нищо не може да бъде нормално — каза безизразно Натали, като си мислеше за дълбоката омраза на Флетчър към нея.

— О, да, ще бъде, защото ти няма да откриеш нищо.

— Как можеш да кажеш такова нещо? Знаеш, че получавам заплахи. Знаеш, че нещо тревожеше Филип. Дори сам ми го каза.

Даниел се засмя снизходително.

— Миличка, и мен всеки ден ме тревожи по нещо, което не означава, че съм замесен в убийство. За бога, Натали, помисли си само какво казваш! Да пукна, но не може да ми дойде наум откъде ти е хрумнало всичко това!

Но Натали нямаше намерение да му казва.

— Прав си, нека просто го забравим, става ли?

Тя си припомни, че все пак Даниел е попаднал в средата на нещо, за което не знаеше нищо. Беше егоистично от нейна страна да го намесва.

Усмивката му стана по-широка и той взе чашата от ръката ѝ.

— Какво ще кажеш да отидем да огледаме новото ти жилище, преди да тръгнем на работа?

— Чудесно — каза тя и се изправи.

— Хей, недей да се вълнуваш толкова.

— Извинявай, просто...

— Моля те, сестричке, успокой се! Всичко ще се оправи. Това ще мине, ще видиш.

Натали знаеше, че няма да мине, но запази тази мисъл за себе си.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Значи искате да ми кажете, че тази земя не става за продаване?

Това не беше въпрос, а по-скоро равнодушно установяване на факта.

Рип Минъфи, землемерът, поклати оплешивяващата си глава и се опита да се усмихне. Не можеше изведнъж да изтръгне всичко от корен.

— Това горе-долу заключава всичко, госпожо Уитмор, поне по мое мнение.

Натали се опита да не обръща внимание на огромната тежест, която се беше стоварила с трясък на плещите ѝ. Нямаше ли най-сетне нещо да потръгне както трябва? После, вбесена от себе си, задето хленчи, се поизправи.

— Искан ми се да имах по-добри новини — казваше в този момент Минъфи, като я гледаше внимателно.

— И на мен ми се иска същото. Разчитах на тази сделка като на твърде доходна.

Той се усмихна иронично.

— Ами за... ъ-ъ... искам да кажа, за този приятел, който е отговорен за съсипването на земята, е била доходна.

Натали погледна огромния парцел, който тъкмо сега се почистваше за построяването на детска градина и множество жилища. Много от вероятните купувачи бяха готови да платят в брой.

Само че току-що ѝ бяха казали да го забрави, което направо я побеляваше, и то не само по една причина. Имаше нужда от тази сделка, беше работила по нея, откакто в „Чудните посредници“ бе решено да се прави списък на големи парцели земя, които да се предвидят както за търговски цели, така и за разширяване на предградията. Още повече разчиташе на комисионната, за да осигури жилището си.

А парите, които със сигурност щяха да останат, възнамеряваше да запази за бъдещето си — бъдеще, което включваше притежаването на собствена агенция за недвижими имоти.

А сега тази надежда за лесни пари вече беше отишла по дяволите, като поставяше както настоящите, така и бъдещите ѝ планове в опасност.

— Какво смятате, че трябва да направя, господин Минъфи?

Той отново почеса плешивата си глава.

— Мисля, че трябва да отидете в полицията. Замърсяването с токсични отпадъци е углавно престъпление.

— Зная.

— Собственикът някога поне да е намеквал, че тази земя е отровена?

— Нито веднъж.

— Аха, така си и помислих. Доста глупав въпрос, нали?

— Всъщност не, защото някои хора не умеят да лъжат, но Мак Гейтс очевидно е майстор в тази област. Успя да ме убеди, че тази сделка е сделката на живота и за двама ни.

— Така и щеше да бъде, ако не ме бяхте наели.

Натали протегна ръка.

— Винаги ще ви бъда задължена.

— Радвам се, че можах да ви помогна. Съжалявам само, че не можах да ви кажа нещо по-хубаво.

— И аз. Но ще ви държа в течение.

Този разговор се бе провел предишния ден и Натали все още се мъчеше да намери най-добрия начин да се оправи в тази деликатна и опасна ситуация. Още не беше казала на Люси, че сделката се е оказала въздух под налягане.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се облегна назад на стола и се загледа през прозореца на кабинета си. Беше едва осем сутринта, но слънцето вече печеше с дръзка сила през стъклото. Натали очакваше температурите да се покачат над сто градуса^[1], което щеше да опъне до крайност нервите на всички, особено нейните.

Но не можеше да обяснява нервността си с жегата. Проблемът ѝ беше много по-дълбок. Стоун не ѝ се беше обаждал от три дни. През това време се опитваше да не мисли за кратката случка между тях, но не можеше.

Факсът, който бе получила от Скот Тимпсън предишния ден, като че ли ѝ помагаше малко. Съдържанието му, макар и кратко, беше доста смущаващо. Нямаше нищо за личния живот на Стоун. Само стандартните неща за образование, което изобщо не я интересуваше. Обаче я интересуваше информацията, изровена с журналистическия нюх на Скот.

Стоун беше замесен в още една съмнителна престрелка, включваща заподозрян, който не бил въоръжен, но когото Стоун прострелял и убил. Както и да е, по-късно някакъв мъж бил арестуван по друг случай и за да си спаси кожата, признал, че знае кой е взел пистолета от мястото на убийството, след това Стоун бил реабилитиран.

И все пак Натали намираще този случай объркващ и разстройващ. Според него той изглеждаше човек, който стреля за щяло и нещяло. И макар този инцидент още повече да засилваше недоверието ѝ към него, знаеше, че Стоун, с неговия възбуждащ, груб глас, с любовта му към живота на ръба на бръснача си остава примамка, на която тя не можеше да устои.

Натали потрепери.

— Студено ли ти е, миличка?

Стресната от внезапното прекъсване на мислите ѝ, Натали вдигна рязко глава и сърцето ѝ се сви. Мак Гейтс беше последният човек, когото ѝ се искаше да види сега.

— Как влязохте тук, господин Гейтс.

— Казах ти да ми викаш Мак — намигна ѝ той: — Особено след като толкоз много ще работим заедно.

Натали се изправи зад бюрото си.

— Отново ви питам как влязохте тук?

— Хей, входната врата беше отворена.

— Не вярвам... — думите на Натали замряха в гърлото ѝ. Спомни си, че беше влязла в офиса с шише минерална вода в едната ръка и куфарче в другата. Беше затръшнала вратата с крак, като смяташе да я заключи по-късно. Само че не го бе направила.

Гейтс се изкикоти.

— Няма нищо де, всички правим грешки...

Натали не отговори на добродушния кикот. Това беше всичко, което можеше да направи, за да не го изгони от офиса. Никога не бе

харесвала този човек. До тази сутрин не бе успявала да открие защо. Сега вече знаеше. Той беше толкова нечестен, колкото и неприятен.

Имаше гарвановочерна коса и воднисти сини очи и можеше да бъде дори хубав, ако не беше възглавничката от тлъстини около кръста му. Изглеждаше така, сякаш някой е надул с маркуч талията му.

— Е, готово ли е проучването? — попита той, като седна без покана.

— Да.

Гейтс вдигна едната си вежда при острия ѝ тон.

— Нещо не е наред ли, госпожо Уитмор?

— Знаете дяволски добре, че нещо не е наред.

Нехармоничните му черти останаха безизразни като празна черна дъска.

— Не, страхувам се, че не знам такова нещо. Мислех си, че тази сделка върви право към целта си. Защо не вземеш да ми кажеш какво става?

— Ами става това, че сделката се отменя.

Той я погледна така, сякаш го бе цапардосала в изпъкналия корем — побледня, после лицето му стана пурпурночервено.

— Какъв, по дяволите, е тоя разговор?

— Истината, господин Гейтс.

— Е, миличка, може да си мислиш, че сделката е отменена, но трябва да ти кажа нещо. Вече не можеш да се откажеш.

— О, да, мога, особено след като сте извършили престъпление.

Той отметна глава назад и се засмя, което трябваше да разтърси корема му, но не стана така. Явно беше направен от чугун, както и съвестта му. Но той едва ли имаше такава.

— Не знам кой ти е напълнил хубавата главица с тия глупости, но греши. Ти грешиш.

— Много ми се иска да беше така, но не е — отвърна спокойно Натали. — Землемерът откри гадната ви малка тайна.

Гейтс се наведе към бюрото ѝ със свити устни. Едва тогава Натали видя капчиците пот на челото му. Не беше толкова хладнокръвен и невъзмутим, колкото изглеждаше, макар и Натали да трябваше да му признае, че дори не беше трепнал при хвърлянето на тази бомба.

— И каква точно е малката тайна?

— Земята е отровена с токсични отпадъци, което я прави опасна за здравето.

Гейтс отново не трепна.

— Това е купчина боклук.

— Да, точно това е, а вие смятахте да пробутате тази купчина боклук като първокласна земя, където щяха да живеят възрастни хора и семейства с деца — тя се наведе напред. — И смятахте да използвате мен и нашата компания, за да го направите — Натали се отдръпна назад, но гласът ѝ не се промени ни най-малко. — Не обичам да ме заблуждават, господин Гейтс.

— А аз не обичам да ме нападат неочаквано, госпожо Уитмор. Нито пък обичам да ме обвиняват в неща, които не са истина, независимо от това какво са ти казали — лицето му поомекна и той ѝ се усмихна заговорнически: — Затова защо просто не забравим този разговор и не се заемем с работа, както обикновено?

— Съжалявам, но не мога да направя това.

— Значи какво искаш да кажеш?

— Смятам да отида при властите.

Този път Гейтс трепна и зениците му се свиха стреснато.

— На твое място не бих го направил.

— Ако нямате какво да криете, тогава не бихте имали нищо против.

— И все пак не бих го направил.

— Не можете да направите нищо, за да ме спрете.

— Може би, но повярвай ми, мога да те накарам да съжаляваш. Никой, и със сигурност не лицемерна кучка като тебе, няма да обърка сделката на живота ми. Ясно?

В гърдите ѝ се надигна мигновена силна ярост.

— Махайте се, господин Гейтс. Веднага!

Десет минути по-късно Натали още трепереше от разочарование и ярост, но повече от ярост. Испитваше и известна гордост. Беше се изправила срещу него и го бе предизвикала. Колкото до заплахата му... е, засега не я приемаше сериозно.

Все пак той имаше регистрирана фирма и дори беше дякон в църквата си. Какво можеше да ѝ направи?

Телефонът до нея иззвъня и тя подскочи. На второто иззвъняване вдигна слушалката.

— „Чудните посредници“, говори Натали.

— Заета ли си?

Треперенето ѝ се засили, но този път по друга причина. Стоун...

— Е, кога можем да се срещнем? — попита той, когато Натали не каза нищо.

Мълчанието се задълбочи.

— Натали, там ли си?

— Да.

— Не си променила решението си, нали!

— Не.

— Добре. Научи ли нещо, откакто говорихме последния път?

„Говорихме“? Нима така наричаше горещата целувка, която си бяха разменили? Тя потисна въздишката си.

— Да, но... — Нарочно се държеше уклончиво. — Сега не ми се говори за това.

— Кога? — настоя Стоун.

— Виж, сега не е подходящ момент.

— Тогава да ти се обадя по-късно?

Натали усети яда в гласа му, но не можеше да му помогне.

— Така би било по-добре — каза тя.

— Чао.

Стоун затръшна вратата на колата и се упъти към квартирата си. Умът му беше в Натали. Той се наведе да вземе вестника, разгъна го и започна да чете, докато вървеше нагоре по стъпалата към вратата. Когато зарови из джобовете си за ключа, усети лека миризма, която беше подушвал много пъти като полицай, макар и обикновено през зимата.

Газ. Е, ако миришеше толкова силно на газ отвън, какво ли щеше да е вътре? И още по-лошо — на къщата му ѝ трябваше само нагревателят за топла вода да се включи, за да се превърне в бомба. Не, не беше толкова глупав, че да отваря вратата.

Беше неудобно, но трябваше да отиде до офиса на управителката и да докладва за това, а след това да се спре изтичането на газта, преди целият комплекс да е хвъркнал във въздуха.

Когато влезе в офиса, видя управителката да седи на бюрото си и да набира нещо на компютъра.

— Вал, имаме проблем.

— Какъв, Стоун?

— У дома има изтичане на газ, при това доста силно. Трябва незабавно да повикаш хората от газовата компания.

— Добре, ще го направя отгук — тя намери номера във въртящата се картотека на бюрото си и вдигна слушалката.

Половин час по-късно служителят на газовата компания пристигна. Стоун седеше на бордюра и си четеше вестника. Той подаде ключа на мъжа и отново насочи вниманието си към вестника, като търсеше нещо, което да си струва да се прочете.

Не след дълго кльощавият червенкос мъж отново се върна при него. Очите му бяха разширени и заекваше, докато говореше:

— Вие сте господин Макол, нали?

— Да — „Блестяща наблюдателност — помисли си Стоун. — Та нали аз му дадох ключа.“

— Да не сте работили нещо по отоплителната система вкъщи?

— През лятото ли? Не, защо?

— Тогава по-добре да повикаме полицията, защото някой е работил. Съединенията не са просто разхлабени, ами са развъртени всичките. Още малко и жилището ви щеше да експлодира, ако не бях дошъл.

— Сигурен ли сте, че знаете какво говорите? В тази къща не би могъл да влезе никой друг, освен мен.

— Ами не знам за това, но знам за съединенията, които са били развъртени.

— Значи искате да кажете, че не могат да се развъртят от само себе си?

— Не, не. Тъъ, по никакъв начин. Някой е бърникал в тях и точно затова искам да повикате ченгетата. Тая работа като нищо можеше да ви вдигне във въздуха!

Стоун още не беше готов за това.

— Успокой топката, малкия. Бил съм ченге доста години. Ако искам, ще ги повикам.

Но мозъкът му работеше с деветдесет мили в час. Очевидно в къщата му бе влизано с взлом. Че как иначе някой можеше да влезе вътре и да направи тази беля?

— Първо, наред ли е вече всичко? Мога ли да вляза?

— О, да, господине, всичко е поправено. Затегнах ония съединения и даже им сложих малко изолация за по-сигурно.

— Добре. И още веднъж, сигурен ли сте, че това не би могло да се случи, освен ако някой не си е играл с тях?

— Да, господине. Това е единственият начин. Трябва човек да ги отвърти с ключ! Тия работи не могат просто така да се разхлабят.

След като човекът си отиде, Стоун отвори всички прозорци и включи вентилаторите на таваните, после напръска стаите с освежител за въздух, който едва не го задави. Сигурно Сали го беше купувала. Смесен с миризмата на газ, караше стаите да миришат на гнили рози.

Отпусна се на едно от канапетата, за да помисли. По дяволите, нямаше начин да е нещо друго. Някой нарочно бе планирал да го вдигне във въздуха.

Но защо? Знаеше защо. Нечии топки бяха поставени на горещата плоча. Докато преди се бяха заяждали с Натали, сега насочваха вниманието си към него. Е, много умно. Щеше да се види дали могат да играят така, както очевидно се опитваха.

Огънят под горещата плоча се разгаряше и щеше да се чуе кой ще изквичи пръв.

---

[1] По Фаренхайт. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Мак Гейтс първо се оригна, после пръдна.

— Мамка му, Мак, ти си най-грубото копеле, което познавам!

Мак сви рамене и в същото време потърка корема си.

— Човещинка.

Партньорът му, Стю Роуч, го изгледа ядно.

— Освен че си грубиян, си и пълен некадърник. Ето как си седим двамата с теб тука, а оная кучка ни стяга топките с менгеме.

„Откъде този лош късмет да се изправям срещу Стю толкова рано сутринта?“, запита се Мак. Беше отишъл рано в офиса, за да прецени положението. След като направи кафе, седна зад бюрото си, но когато вдигна поглед, видя Стю да стои на вратата и да кърши ръце като скапан идиот. Щеше да бъде голяма грешка от страна на Мак да каже на пъзливия си партньор за оплесканата сделка със земята.

Но Стю като че ли усети, че нещо не е наред и продължи да хленчи, докато Мак не се изпусна, че тлъстата сделка е в опасност. Хленчът се превърна във вой, който не беше спрял, до този момент.

— Би ли се успокоил, за бога! — рече Мак. — Не съм убеден, че ще отиде, където и да било. Не забравяй, че бях там и видях лицето й, когато повече или по-малко я заплаших.

— Каква е тая глупост „повече или по-малко“?

— Добре де, „повече“ като че ли натежава на везните.

Гъстите черни вежди на Стю се събраха и лицето му се смръщи заплашително.

— Имаме нужда от тая сделка, иначе фирмата ни отива в кенефа. Освен това никак не ми се иска да ме тикнат в затвора.

— Добре де, да кажем, че отиде при властите — Мак потърка прекомерно големия си корем, отново се оригна и посегна към пакетчето таблетки за стомах, които постоянно носеше със себе си. — И какво от това, мътните я взели?

— Луд ли си, човече? Агенцията за опазване на околната среда направо ще ни погребее под затвора!

— Не и ако се закълнем, че когато сме купили земята, не сме знаели, че е токсична.

— Това няма да мине. И двамата знаехме, че старецът е складирали и продавал тонове акумулатори там, и то в продължение на години.

— Да, но това, което не сме знаели, е колко отровно е това всъщност. Пък и Чарлз е дяволски добър адвокат.

— Чарлз е въздух под налягане.

— Това е твоето мнение — рече ледено Мак. — Аз пък съвсем случайно му имам пълно доверие.

— Ти май не си разтревожен от това, което оная кучка може да ни направи?

— Повече вбесен, отколкото разтревожен. И все пак нямам намерение да оставя госпожичка Вирнати цици да се измъкне, ако мога да го избегна.

Стю се усмихна саркастично с пълните си устни.

— И какво смяташ да правиш, да опреш дуло в главата ѝ ли?

Мак не отговори веднага. Искаше му се пак да пръдне, но не смееше. Като че ли не беше особено разумно да ядосва повече партньора си. В момента Стю вече представляваше заредено оръдие и не се знаеше дали няма да пропее, за да отърве собствения си задник.

— Всъщност долу-горе това имах предвид.

Саркастичната физиономия на Стю се превърна в гримаса.

— И ти си същият въздух под налягане като Чарлз.

— На твое място не бих разчитал на това. Както вече сам каза, налага ни се да опазим не само фирмата, а и задниците си. И нямам намерение да позволя на Натали Уитмор да съсипе, което и да било от двете.

— Надявам се да знаеш какво правиш. Известно ти е, че Уитморови имат дълги и силни пипала в този град и в целия щат.

Воднистите сини очи на Мак просветнаха.

— Тя не е Уитмор — умрелият ѝ съпруг беше. Каква тежест би могло да има това?

— Вероятно не голяма — каза Стю и потърка брадичката си. — Но на твое място не бих я подценявал.

— Нямам и намерение. Но нека и тя не ме подценява.

Стю се изправи.

— Трябва да ида да се срещна с един клиент. Да се надявам, че ще успея да се съсредоточа. Дръж ме в течение. И, за бога, недей да вършиш глупости. Това се отнася и за Чарлз.

В момента, в който партньорът му излезе от стаята, Мак отново бръкна в джоба си и сложи две таблетки в устата си. Господи, ама тия негови стомашни сокове имаха вкус на престоял бълвоч.

Ако съпругата му разбереше, че е оплескал най-голямата сделка в кариерата си и че милионите долари, на които бе разчитала, няма да дойдат, щеше да побеснее.

От челото на Мак рукна пот и той се оригна, въпреки таблетките. Не можеше да загуби Луис. Тя беше от тези жени, за които мъжете мечтаеха в сънищата си. Но той не се самозалъгваше. Единствената причина, поради която се беше омъжила за него, бе банковата му сметка, на която беше помогнала да се стопи. Но Мак не бе имал и все още нямаше нищо против. Докато го яздеше и изсмукваше силите му всяка нощ, не му пукаше. Само че току-що беше открил, че му пука. В днешните времена затворът беше пълен е всякакви перверзници. Капките пот се затъркаляха по лицето му и започнаха да капят по корема му.

„Какво шибано начало на деня“ — помисли си той, докато гледаше през прозореца как от запад на небето се събират черни облаци. Както беше казал на партньора си, щеше да опре дулото в главата на Натали Уитмор. Нямаше друг избор. Единственият проблем беше, че трябваше да измисли как.

— Защо не мога да дойда да живея при теб, татко?

Стоун стисна слушалката толкова силно, че можеше като нищо да си строши пръстите.

— Знаеш защо, миличка.

— Не, не знам.

Той усети бунтарските нотки в гласа на Сали и направи всичко възможно да ги разпръсне, но не беше кой знае колко добър в тези неща. Но вече се усъвършенстваше и се гордееше с това. Двамата със Сали бяха станали много близки, особено след преместването му в новото жилище. И все пак, когато малката късаше сърцето му с молби да се премести при него, Стоун усещаше онази стара несигурност.

Искаше му се това да е възможно, но знаеше, че не е, поне не сега. А и бившата му жена никога нямаше да позволи на Сали да живее при него.

— Татко, още ли си там?

— Разбира се, скъпа. Виж, знаеш, че те обичам...

— Тате, моооля ти се, знам това. Че защо мислиш, че искам да живея при теб?

Той се усмихна на драматичния начин, по който дъщеря му използваше думата „моля“, докато се опитваше да намери остроумен отговор на нейната логика.

— Сали, не е толкова просто и ти го знаеш. Първо на първо, майка ти държи родителските права над теб.

— Е, и?

— Ей, хлапе, задръж си малко устата и слушай, ясно ли е?

Сали млъкна, но все пак се чу ядосаната ѝ въздишка в слушалката. Стоун си представяше много добре изражението на лицето ѝ. Усмивка докосна устните му. Ама че обучение в изкуството на манипулацията!

— Знаеш, че майка ти никога няма да разреши такова преместване.

— Може би ако поговориш с нея...

Стоун едва не се задави.

— Хайде, не ми се прави на наивна. Ще бъде съсипана дори само ако ѝ споменеш такова нещо.

— Вече го направих.

За момент Стоун беше толкова слиян, че изгуби дар слово.

— Преди да си говорила с мен?

— Ами просто реших да пробвам.

Стоун задържа дъха си.

— И?

— Почервеня като маймунски задник.

— Ей, хлапе, внимавай как се изразяваш! Не си толкова голяма, че да не мога да те накарам да си измиеш устата със сапун, нали знаеш?

— О, тате, моооля ти се. Всички в училище използват тоя израз.

— Не и моята дъщеря.

— Добре де — съгласи се тя. — Извинявай.

— Така е по-добре. А сега да се върнем на темата. Хайде за известно време да оставим местенето настрана. Знаеш, че много ми се иска да живееш при мен, но сега моментът не е подходящ. Все още имам да доказвам много на себе си и на теб — той помълча. — След това ще видим.

— А Натали?

Стоун видимо трепна. Наистина му се бе искало да сменят темата, но не и с Натали. Тази тема беше също толкова щекотлива, колкото и преместването на Сали при него.

— Какво за Натали? — попита предпазливо той.

— Още ли се срещаш с нея?

— Да се срещам с нея? Не разбирам за какво говориш. И повече не смей да казваш „моооля ти се“ по този противен начин.

Сали се изкикоти.

— Просто си помислих, че вие двамата сте гаджета, това е всичко.

Тийнейджъри! Винаги ли бяха толкова устати? Не, едва ли. Но като си помислеше, навремето той самият винаги се бе държал така, защото нямаше друг избор. Обърканият му семеен живот го бе направил такъв.

— Забрави това. Не сме гаджета. Тя ми е просто позната.

— Добре, татко, както кажеш.

— Точно това казвам, малка дяволице!

— Само те уведомявам, че я харесвах. И особено харесвах Кланси.

— Аз също. Но точно сега трябва да започвам да работя, иначе ще ме изхвърлят от новата ми работа. Тогава къде ще се озова?

— В голяма неприятност.

— Точно така, хлапе. Ще ти се обадя скоро.

— Тате, ти наистина искаш да дойда да живея при теб, нали?

Той усети несигурността в гласа на детето и сърцето му отново се сви.

— Разбира се, но не искам да храниш празни надежди. Хич не вярвам майка ти да позволи такова нещо.

— Ще видим — каза безгрижно Сали. — Ще поговорим по-късно.

Дълго след като остави слушалката Стоун остана седнал зад бюрото си в офиса на застрахователната компания и гледаше втренчено през прозореца, без да забелязва нищо от това, което ставаше долу на оживената улица.

Сали се възстановяваше чудесно и той беше благодарен за това. Само се надяваше тя да не упорства много за смяната на адреса си. Ако станеше така, щеше да му се наложи да се справи и с това, когато му дойдеше времето.

Сега имаше други неща в ума, като например случаят с измама, който Лари му беше хвърлил в скута предишния ден.

— Взимай и започвай — каза тогава Лари, като стовари папката по средата на бюрото му.

— Какво е това? — попита Стоун, като си мислеше, че изглежда като телефонен указател.

— Бижута, приятелю.

— Искаш да кажеш — ония неща дето блещукат?

Лари се ухили.

— А, схвана. Като например диаманти, рубини и така нататък.

— Ммм, винаги съм харесвал тия работи, само дето никога не съм можел да си ги позволя.

Лари се изсмя.

— Е, клюката там е, че собственикът на един от най-големите бижутерски магазини в града твърди, че е бил обран с взлом и били взети бижута за милиони долари.

— Звучи ми съвсем правдоподобно.

— Всичките звучат така. Отначало.

— Значи искаш да се направя на ченге и да проверя?

— Долу-горе това е, което правим при всички случаи. Но тук има нещо, което ме тревожи. Виж какво можеш да изкопчиш от собственика. Ако успееш да спестиш на задниците ни тия големи пари, ще получиш голяма премия.

Стоун се ухили.

— А така, най-сетне запя моята песен.

— И аз така си помислих. О, между другото, как върви твоето разследване?

— Бавно, но да се надяваме — сигурно. Отидох да се срещна с Рътджърс.

Месестите уши на Лари се помръднаха и очите му светнаха.

— И?

— Сигурен съм, че когато напусках кабинета му, вече си е пикаел в гащите.

— Значи си го пораздрусал малко?

— Бих казал — доста — доброто настроение на Стоун се изпари.

— Ако откроя, че е бил замесен в уволняването ми, хубаво ще го наглася.

— Каза ли му го?

— Аха.

— Господи, как ми се иска да бях видял това на стената!

Стоун сви рамене.

— Ще видим какво ще стане.

— Аха, мисля, че ще видим.

Този разговор с Лари се беше състоял два дни преди това, а Стоун едва беше поотворил папката. А сега, след неприятния разговор със Сали, умът му не ставаше за нищо. Само да не беше споменавала Натали! Господи, кого се опитваше да измами?

Натали не излизаше от ума му, особено след като беше говорил с нея по телефона. Дали наистина не бе променила решението си, както той я обвиняваше? Или може би се бе случило нещо друго? Стоун не знаеше, но знаеше, че трябва да я види отново.

Когато не беше с нея, се чувстваше нещастен. Когато беше с нея, също се чувстваше нещастен. Той удари с юмрук по бюрото си.

— По дяволите! Не беше ли това отвратително състояние?

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Благодаря, Мери, пак ще се свържа с теб.

Мери Емерсън кимна.

— И моля те, не се бави много. Умирам да започна работа по твоето жилище.

— Аз също, само че в момента стават много неща с живота ми. Това, което исках да направя тази вечер, беше да се уверя, че ще мога да те намеря.

— Ще можеш, повярвай ми. Онази къща има нужда от помощ.

Натали се усмихна.

— Зная, а аз съм посредник, не специалист по вътрешно обзавеждане.

— Именно затова ме потърси — усмихна се тя. — А и работя евтино.

— Ако не беше така, нямаше да съм тук.

Няколко минути по-късно Натали вървеше по тротоара на една от най-оживените улици на Остин. Често се чудеше защо Мери не премести офиса си от този квартал, който винаги беше толкова претоварен. После отхвърли тази мисъл. Бизнесът на Мери не беше нейна грижа.

„Но Мак Гейтс е“ — помисли си тя, когато мазното му лице изскочи в съзнанието ѝ. На следващата сутрин имаше среща с адвокатата си, който след това смяташе да се обади на местното управление на ФБР. В крайна сметка Агенцията за опазване на околната среда щеше да се намеси, а господин Гейтс — вероятно да свърши в затвора.

Тази перспектива повдигна духа ѝ, но след малко пак увехна, когато мисълта и се върна на Стоун. Не се бяха виждали, защото той не ѝ се беше обаждал. Вероятно ѝ се сърдеше, задето бе толкова разсеяна по телефона последния път.

На няколко пъти бе вдигала слушалката да му се обади, но след това веднага я поставяше на мястото, когато се изправеше лице в лице с истината. Искаше да го види, но не само по работа.

Искаше да почувства как ръцете му я прегръщат. Искаше да усети устните му върху своите. Искаше ѝ се да я докосва навсякъде... О, господи, защо не можеше да спре да мисли за него по този начин?

Натали потисна надигащата се паника и ускори крачка, докато стигна до кръстовището. Не беше като хлапетата от колежа, които вървяха по Движението, както се наричаше този район на Гуадалупе. Нямахме смелостта да изскочи на улицата и да криволичи между движещите се коли, за да стигне до другия тротоар. Предпочиташе светлината на светофара да се смени.

Тя се спря до бордюра между тълпа от студенти, които очевидно споделяха нейните възгледи за предизвикателствата на движещите се коли и камиони. Натали едва забелязваше хлапетата около себе си и задушавашата жегата, която се излъчваше от асфалта. Чакането изглеждаше безкрайно, защото движението беше все още оживено, макар да бе седем вечерта. В този момент усети удар в средата на гърба. Ръка. На мига запомни всички подробности от тази ръка — потната длан, дългите, разперени широко пръсти.

— Извинете ме — каза тя и се опита да обърне глава, за да види кое от хлапетата бе толкова грубо, че да я бута.

Разтворената длан отново я блъсна, този път по-силно, и Натали усети как излита на улицата, по средата на платното.

Съвсем близо прозвуча изнервящият писък на „възмутени“ гуми и Натали усети топлината от една кола, която направи див завой, за да я избегне. Друга кола мина само на сантиметри от главата ѝ и в гърлото ѝ се надигна горчилка. Чу се мъжки глас, който крещеше, за да надвика кънтри музиката на радиото в колата си:

— Побъркана кучка! Да не си откачила!

Тя застана на жълтата линия между двете платна, докато колите фучаха от двете ѝ страни. Сякаш в мъгла забеляза приближаването на хладилен камион, който се движеше по линията, сякаш шофьорът искаше да изпревари жълтата светлина.

Не можеше да се помръдне, не можеше да реагира; стоеше и сякаш чакаше камионът да я просне на асфалта. По някаква неизвестна причина името, изписано на камиона, остана запечатано в ума ѝ. Знаеше, че ще умре, мислейки за „Престижни меса Пиърсън“.

Всичко това сякаш продължаваше цяла вечност. Сега Натали беше приковала поглед в шофьора. Видя очите му в момента, в който

той ги откъсна от светофара и огледа пътя пред себе си. Видя ги как се разширяват, когато я зърна, после тя стисна силно своите и се вцепени в очакване на удара.

Чу писък на спирачки и свиващия сърцето звук на камиона, който се плъзгаше към нея. Гумите бяха загубили сцепление с асфалта и сега се движеха върху възглавница от разтопен каучук.

Камионът на „Престижни меса Пиърсън“ спря на няколко сантиметра от тялото ѝ. Натали можеше да протегне ръка и да пипне емблемата на форд върху решетката.

Шофьорът отвори рязко вратата на колата си и скочи на улицата.

— Господи, госпожо! Да не сте полудели?

Натали чуваше всяка негова дума, но не можеше да му отговори. Чувстваше се така, сякаш цялото ѝ тяло е зазидано в циментен блок.

Усети още една ръка на гърба си и се вцепени. Ръката се придвижи до лакътя ѝ и тя погледна загрижените очи на стария полицай от университета. Едва тогава почувства как кръвта във вените ѝ отново започва да тече.

— Ще се оправите, госпожо — каза той. — Просто се облегнете на мен. Точно така. А сега да излезем от улицата.

Веднага щом се настани на предната седалка на колата му, тя пое с пълни гърди от студения въздух, който духаше от климатичната инсталация.

— Госпожо, мислите ли, че ще припаднете?

Натали поклати глава. Повече се страхуваше да не повърне, отколкото да не припадне.

— Искате ли да отидете в болницата? Мога да ви откарам дотам за минутка, не е далеч.

— Не! — прошепна Натали, като отново поклати глава.

— Можете ли да ми кажете какво стана там?

Натали си наложи да отвори очи и да погледне полицаия. Облиза пресъхналата си като картон долна устна и обясни с тракащи зъби:

— Аз... почувствах ръка на гърба си, два пъти. И докато се усетя, се озовах на улицата.

— Значи мислите, че някой ви е блъснал?

— Сигурна съм.

— Случайно или нарочно?

— Не зная — рече Натали и очите и се напълниха със сълзи.

— Е, може би по-късно, когато се почувствате по-добре и имате време да помислите за случилото се, навярно ще ви дойде отговорът. Тогава ще трябва да се обадите в градската полиция. Аз съм от университета и технически погледнато, там не се случват такива неща.

Натали кимна.

— А междувременно не сте в състояние да шофирате.

— Но аз съм с колата си.

— Забравете това. Мога да ви закарам у вас, а вие ще си вземете колата утре.

Натали не се поколеба. По-късно не можеше да разбере защо е дала този адрес на полицаия. Но тогава просто го изстреля, отпусна глава на облегалката и затвори очи.

Сигурно беше задрямала, защото следващото нещо, което си спомняше, бяха думите на полицаия:

— Стигнахме, госпожо. Искате ли да сляза с вас?

— Не, благодаря... ще се оправя.

— Сигурна ли сте?

Натали не беше толкова сигурна, но все пак го каза:

— Ще се оправя. Благодаря ви за помощта.

Чувстваше погледа му върху себе си даже когато разтреперана натискаше звънеца.

Накрая вратата се отвори и тя се оказа срещу слисаното лице на Стоун:

— Боже господи, какво се е случило с теб?

Натали се опита да отговори, но през вцепенените ѝ устни не можеше да премине нито дума. Сега, когато стоеше срещу Стоун, чувствата, които я измъчваха, се смениха от страх в облекчение.

Очевидно той не бе очаквал компания. Косата му беше поразбъркана от обикновено, на лицето му бе набола тъмна брада и беше облечен само в спортни гащета, без риза. Даже и в това си объркано състояние Натали не можа да не забележи стегнатата му мускулатура и отличната му физическа форма.

Не ѝ се искаше да мисли как изглежда в неговите очи. В момента „рошава“ беше твърде меко казано. Но това нямаше значение; не беше дошла тук да го впечатлява, а от отчаяние.

Стоун я хвана за ръката и я отведе в дневната. Тя го погледна с изцъклени очи.

— Стоун...

— Шшшт, просто се отпусни за минутка, успокой се.

И преди да усети намеренията му, той я прегърна и я задържа така — не страстно, а сякаш да я защити, като че ли беше дете, което има нужда от утеха.

Натали се притисна и чувствайки силата му, се опита чрез него да избегне от съзнанието си преживяния ужас.

— Каквото и да е станало, ще се оправи — Стоун притисна лицето ѝ до рамото си. — Просто трябва да се съвземеш.

Не знаеше колко дълго я е държал в прегръдките си и ръката му е галила косите ѝ. Малко по малко усещаше как страхът ѝ се стопява и самообладанието ѝ се възвръща. Започна да се пита дали не е луда, задето е дошла тук. Старите съмнения и недоверие неочаквано надигнаха грозните си глави. Ами ако беше попаднала право в ръцете на врага?

Тя потрепери и се отдръпна. Стоун отпусна ръце. Натали знаеше, че се е махнала от прегръдките му за добро, но все пак за момент изпита чувство на загуба.

— Седни — каза рязко Стоун, — ще ти донеса нещо за пиене.

— Благодаря — прошепна тя и се отпусна на най-близкото канапе.

Без да я погледне повече, Стоун забърза към кухнята. Натали искаше да затвори очи, като си мислеше, че когато отново ги отвори, всичко вече ще е само лош сън. Но не беше толкова глупава. Знаеше, че ако ги затвори, отново ще преживее случилото се.

След малко Стоун се върна с две чаши чай с лед. След като ѝ подаде едната, постави своята на масичката за кафе и седна до нея. Натали забеляза, че си е облякъл тениска. Тя наведе глава и отпи от чая си.

— Готова ли си да ми кажеш какво се е случило?

Натали вдигна глава и видя слисаното изражение на лицето му, сякаш той се опитваше да проумее какво става. Тя скръсти ръцете си и погледна право в пронизващите му очи.

— Някой се опита да ме нарани.

— Да те нарани ли? — той се намръщи. — Как?

— Стоях на тротоара на едно оживено кръстовище и някой ме бутна пред прииждащите коли.

— Всемогъщи боже!

— Всъщност бях бутната два пъти.

Стоун отново прокара ръка през косата си, скочи от канапето и измърмори груба ругатня.

— Полицията, който ме докара дотук, случайно се оказа наблизно и стана свидетел на суматохата. Настоя да ми помогне, макар и да му казах, че съм добре.

— Е, в момента си всякак, но не и добре.

Беше прав. Изобщо не се чувстваше добре. Сега, когато му бе обрисувала подробно случилото се, се чувстваше обърквана и изплашена.

— Видял ли е някой наоколо кой те е бутнал?

— Не мисля. Всичко стана толкова бързо, а и наоколо беше страшна блъсканица.

— Някаква идея кой би ти направил такова нещо? — очите му се опитаха да проникнат още по-дълбоко в нея.

— Ами идват ми наум две случки, но...

— Забрави за „но“-то и просто ми кажи.

Тя отвърна на погледа му и ѝ хрумна глупавата мисъл, че той изглежда като животно, готово да скочи върху плячката си.

— Може и да е лудост, но имах работа с клиент, за когото мисля, че има няколко разхлабени болта.

— Какво искаш да кажеш?

Бавно и методично Натали му обясни за Мак Гейтс, но без да споменава имена.

— Ти още не си отишла при властите, нали?

— Не, но първото нещо, което смятам да направя утре сутринта, е да се срещна с адвоката си.

— Е, това копеле със сигурност е кандидат за решетките.

По тялото ѝ плъзна хлад.

— Признавам, че ме кара да потръпвам — тя се спря, после отвори уста, но отново я затвори.

— Продължавай — каза рязко той и Натали отново усети едва сдържания му гняв.

— И все пак, не знам защо, никога не съм го приемала на сериозно. О, знаех, че ще направи всичко, за да опази сделката за

земята, но у... — тя млъкна, неспособна да произнесе ужасяващата дума.

— Грещиш. Той е от оня тип копелета, дето убиват без всякакво разкаяние. Наблюдавал съм такива с години.

— Е, сделката е прекратена и той го знае.

— Така че не го подценявай, чуваш ли? Отчаяните хора предприемат отчаяни мерки.

Натали облиза с език пресъхналите си устни.

— Зная.

— А това прави случилото се с мен още по-важно.

Сърцето ѝ подскочи:

— За какво говориш?

— Някой скапаняк се е вмъкнал в жилището ми и е бърникал в отоплителната система.

— Не съм сигурна, че следвам мисълта ти.

— Беше изтекла газ в смъртоносни дози, които можеха да ме вдигнат във въздуха заедно с къщата ми при най-малката непредпазливост.

— О, господи! — прошепна Натали.

— Отначало не се стреснах чак толкова...

Очите ѝ пламнаха:

— Не се бил стреснал! Ама това е лудост! Можеше да бъдеш убит!

— Знам, но когато бях ченге, това беше част от ежедневието ми, а при такова положение не му мислиш много. Но сега очевидно сме изнервили някого толкова, че играта загрубява.

— И какво ще правим сега? — попита тя с изтънял глас, като си мислеше за пистолета, който бе възнамерявала да купи, но така и не го беше направила.

— Преди няколко минути спомена и за нещо друго. Да го чуем.

Искаше ѝ се да е премерила по-добре думите си. Сега вече беше твърде късно. Знаеше, че трябва да му каже за разговора си с Флетчър и Даниел, но изпитваше неохота. Страхуваше се той да не прочете в този разговор повече, отколкото бе безопасно.

От друга страна, не можеше да пренебрегне факта, че някой се е опитал да причини зло на нея и Стоун. А и знаеше, че той няма да я остави на мира, докато не му каже. Изглеждаше по-напрегнат и опасен,

отколкото някога го бе виждала. Никак не ѝ се искаше да е на мястото на престъпник, изпречил се на пътя му. Този мъж не обичаше да му се пречи.

— След като ми спомена „Тексас Аеро Индъстриз“, се озовах в кабинета на Флетчър. На бюрото му имаше разпръснати документи. Хвърлих им едно око.

— И?

— Бях хваната.

Той изруга.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Част от смелостта на Натали се възвърна.

— Виж, както знаеш, не съм много опитна в това.

— Хайде, успокой се! Не исках да кажа нищо.

— Да, искаше, но това няма значение.

— Права си. Всичко, което има значение, е какво си му казала.

Моля те, кажи ми, че си излъгала!

— Не мога, защото не го направих.

— И защо не, по дяволите?

— Недей да ми крещиш!

— Не ти крещя.

Натали вирна предизвикателно брадичка:

— Да, крещиш ми.

— Господи, жени! — след избухването на Стоун настъпи напрегнато мълчание, после той каза без дори следа от чувство: — И защо не излъга?

— Защото не виждах причина да го правя. Просто исках да проверя реакцията на Флетчър, когато чуе името „Тексас Аеро“.

— И каква беше реакцията му?

— Много бързо ми даде да разбере, че бизнесът на Уитморови не е моя работа.

— И ти не се обиди от това?

— Всъщност не, защото не вярвам, че Флетчър или Даниел...

— Даниел? Той пък как се намеси в това?

— Дойде, докато говорехме с Флетчър.

— Страхотно. Направо страхотно!

— Ако си мислиш, че Даниел има каквото и да било общо с всичко това, жестоко грешиш — гласът ѝ звучеше презрително — той е най-верният ми приятел и съюзник.

— Значи така, а? Тогава защо тази вечер не хукна да се оплакваш на малкия Дани?

Натали пребледня.

— Може би ще направя тъкмо това — каза троснато тя. Знаеше, че отново се е направила на глупачка с идването си тук. Господи, кога най-сетне щеше да поумнее?

— Извинявай — рече Стоун с потъмняло и навъсено лице. — Както винаги, зяпнах да изям повече, отколкото мога да изкарам от задника си.

Прямото му извинение я свари неподготвена и тя не намери какво да каже, особено, при положение че я гледаше така, сякаш искаше да я изгълта.

Сърцето ѝ прескочи един такт и тя отмести поглед.

Стоун се покашля и каза:

— Ами Стенли? Не забравяй, че той беше страхотно вбесен за онази сделка със земята.

— Също и жена му, Пола, която ми има зъб и за нещо друго.

— Какво искаш да кажеш?

— Хванах я в обора с управителя.

— И какво правеха, забавляваха се в сеното?

— Точно така.

— Та като се вземе предвид това и всичките други гадости — заплахата по телефона, случката при детегледачката, сделката със земята, залавянето ти в кабинета на Флетчър, — със сигурност би трябвало да усещаш, че или семейството ти, или някой много близък до тях е замесен.

Натали поклати глава и почувства как кръвното ѝ налягане отново се повишава.

— Но не и убийство. Отказвам да го повярвам.

Стоун сякаш я прониза с очи.

— Ако не го вярваш, защо тогава си се ровила в бюрото на Флетчър?

Стоун беше прав. Действията опровергаваха думите ѝ. В един момент защитаваше семейството си, а в следващия едва не го обвиняваше сама. Но Стоун бе виновен за това, тъй като беше посял в нея съмнението, което тя не можеше да пренебрегне или пропъди. Проклет да бъде!

— Не съм навредила с нищо — рече предизвикателно тя. — Все пак преди всичко бях любопитна.

— Исках, да бъдеш любопитна, но не исках да те хванат.

— Е, поне правя нещо — парира Натали.

— Аз също и аз душа наоколо. Единствената разлика е, че не говоря с никой заподозрян, освен може би...

— Кой? — настоя тя. Нямахме намерение да го оставя да стане от така нареченото горещо място.

— Рътджърс.

— А, значи си отишъл да го видиш?

— Да, предприех разходка по ръба на бръснача и реших да го пораздрусам малко.

— И получи ли се?

— Аха. Тоя кучи син ми струва много и ще го накарам да си плати. Искаш ли да знаеш и още нещо? Шестото чувство ми подсказва, че Флетчър Уитмор държи Рътджърс в ръцете си.

Натали трепна от яда в гласа му и неочаквано осъзна, че още нищо не е разрешено. В основата си двамата се намираха на различни страни на бойното поле. Още веднъж си каза, че е направила голяма грешка с идването си тук. Слава богу, че нищо не се бе случило.

Тя стана и си пое дълбоко дъх:

— Трябва да вървя.

— Защо?

— Защото така — рече неловко тя.

Стоун я погледна и каза с натежал глас:

— Защо дойде тук, при мен?

Натали си пое дъх и го задържа, когато очите им се срещнаха и останаха така. Напрежението отново се бе върнало в стаята, в лицето му, във всяка линия на изпънатото му тяло.

— Не зная.

Той пристъпи към нея.

— О, мисля, че много добре знаеш.

— Трябва да вървя — рече Натали и в гласа ѝ се промъкна отчаяние.

— Това ли искаш?

Гласът му звучеше рязко дори и когато топлият му дъх погали лицето ѝ. Сърцето ѝ заби по-бързо. Беше сигурна, че и той го чува. Отмести поглед.

— Натали?

— Да, точно това искам — промълви тя.

Той повдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— Не, не искаш. Дойде тук, защото ме желаеш толкова, колкото и аз теб.

Натали поклати глава.

— Не, това не е вярно.

— Тогава върви — каза внезапно той и отстъпи. — Няма да те спра.

Натали се поколеба, което се оказа нейното поражение. В очите му избухна пламък и той я сграбчи.

— Стоун, аз...

— Млъкни! — каза пресипнало. — Твърде много приказваш.

Тялото ѝ потръпна и Стоун се убеди, че тя го желае толкова, колкото и той нея. И все пак искаше да има доказателства.

— Натали, сладка Натали.

Той я прегърна още по-силно и почувства как устните ѝ, нежни и податливи, с вкус като най-сладките ягоди, потреперват под неговите.

Отдръпна се и я погледна с ням въпрос в очите. Не искаше да избързва. Не и този път. Искаше, когато проникне в нея, да има пълното ѝ и жадно съдействие.

— Да — отвърна тя на безмълвния му въпрос.

— Сигурна ли си? — гласът му излезе дрезгав, сякаш гърлото му беше възпалено.

— Да.

Мъничката дума като че идваше от дълбините на душата ѝ и Стоун знаеше, че е искрена. Коленете му едва не го предадоха. В миналото беше изпитвал желание към жени, но никога до такава степен. Наистина искаше да стане част от нея, да слее плътта си с нейната.

— Искам да те докосвам навсякъде.

Тези накъсани думи бяха изречени срещу устните ѝ, докато ръцете му се плъзгаха надолу по бедрата ѝ и я притиснаха още по-силно към него.

Разтреперан, чу стона ѝ и знаеше, че е усетила възбудата му.

Тя се размърда и този път той изстена, като се чувстваше така, сякаш е ударен от електрически ток.

Натали се отдръпна и го погледна с разширени очи. Стоун съзря в тях колебанието, от което толкова се бе страхувал. Но в тях имаше и

нещо друго — страст. Ако не беше видял това, не знаеше какво щеше да направи.

Трябваше да я има. Погледна я и проследи с върха на пръста си линията на устните ѝ, като се позабави на долната.

— Знам как се чувстваш. Ужасно трудно ми беше да те виждам и да знам, че не мога... че не бива да те имам. Струваше ми се, че в корема ми има наковалня, по която постоянно някой блъска.

— Стоун?

— Ш-ш-т, хайде да не говорим.

— Твърде късно е за думи, нали?

Дрезгавият ѝ разтреперан глас и топлата нежност на очите ѝ накараха стомаха му да се свие. Той наведе глава и притисна силно устните си в нейните.

Ръката ѝ се уви около врата му и го стисна здраво, докато устата му завладяваше нейната.

Неспособен да разчита повече на краката си, докато този всепоглъщащ огън вилнее в него, Стоун я поведе полека обратно към канапето. Когато свивките на коленете ѝ докоснаха възглавницата, той вдигна глава и без да сваля очи от нея, я сложи да легне.

— Стоун, какво...

Той спря несигурно изречените ѝ думи, като обходи устните ѝ с език. Не искаше да оскверняват момента с въпроси или взаимни обвинения. И двете щяха да дойдат по-късно; беше сигурен в това. Засега всичко, което имаше значение, бе да стане част от нея.

— Искам да видя гърдите ти, да ги докосна, да ги почувствам.

Единствената ѝ реакция бе да преглътне и кимне.

С бавни движения той откопча едно по едно копчетата на копринената ѝ блуза и откри ниско изрязания дантелен сутиен. Натали прехапа долната си устна, докато го наблюдаваше как откопчава кукичките в средата. Веднага след това гърдите ѝ, със зърна като розови пъпки, изпълниха погледа му.

От устата му се изтръгна стенание. Той се наведе, обви едното зърно с устни и го засмука. Натали издаде мъркащи гърлени звуци и заби пръсти в раменете му.

— Стоун, Стоун! — проплака тя, зарови глава във възглавничките, клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха.

Любиха се дълго и страстно. Накрая, отмалели, се отпуснаха в нещо подобно на дрямка.

— Стоун?

— М-м-м?

— Спиш ли?

— Едва ли — изхихика той.

— Какво означава това? — попита тя, като отпусна прегръдката си и се обърна с гръб към него.

— Означава, че за малко щеше да ме задушиш.

Тя се засмя, след това се сгуши в извивката на тялото му. Той изстена, уви ръка около талията ѝ и я притисна до себе си.

— Знаеш ли, бих могъл още веднъж да го направя, особено с това хубаво дупе, дето се гали в мен.

Натали въздъхна, но не помръдна.

След малко усети как цялото му тяло се вцепенява. Тя извърна глава, за да погледне лицето му. Беше преbledнял, а устните му бяха посивели.

— Какво има, Стоун?

Ако кажеше, че съжالياва, Натали нямаше да може да го понесе. Не искаше да мисли за това, което бяха направили, поне не сега. По-късно, но не сега.

— Откъде е този гаден белег на гърба ти? — попита той.

Докосна го, после го проследи с езика си. Но даже и при тази нежност Натали трепна болезнено и усети някогашната паника.

— Натали, някой те е ранил ли?

— Да.

— Кой?

— Предпочитам да не говоря за това.

— Натали, кой ти направи това?

— Един мъж. Той... поряза ме с нож.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стоун изруга и я изтърколи по гръб.

— Стоун, моля те — замоли се приглушено тя, като извърна главата си настрани.

— Какъв мъж?

Лампата в ъгъла на стаята ѝ позволяваше да види яростта в очите му. Гласът ѝ потрепери:

— Казах ти, предпочитам да не...

— Аз пък не.

— Защо искаш да знаеш?

— По дяволите, искам да знам всичко за теб!

Мълчание.

— Той... той беше един от приятелите на майка ми.

— После какво стана с тоя кучи син?

— Нищо.

— Искаш да кажеш, че майка ти не е подала иск в съда?

Натали се засмя горчиво.

— Не.

— Господи! Нима се е измъкнал след всичко това?

— Да — тя се обърна и го докосна по лицето. — Не се тревожи.

Вече всичко е наред.

Само че не беше и никога нямаше да бъде. Но трябваше да се преструва. Иначе нямаше да е оцеляла досега. Стоун изказа гласно мисълта ѝ:

— Не, има някои неща, които никога не се оправят.

— Какво щеше да направиш с него, ако ти беше паднал? — попита нехайно тя, като се надяваше да премахне яростното изражение от лицето му и намали напрежението, което сковаваше тялото му. Не ѝ харесваше посоката на разговора.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Тя се усмихна, но без искреност.

— Да.

— Щях да му откъсна топките и да му ги натъпча в гърлото.

— Стоун!

— Ами нали ти ме попита?

— Не ти вярвам.

Той се размърда и Натали видя смъртоносния блясък в очите му. Дишането ѝ секна и тя си напомни, че този човек играе по различни от нейните правила — негови собствени — и че има и опасна страна. Знаеше, че той би изпълнил заплахата си.

— Това разстройва ли те? — попита Стоун.

— Нещо такова.

Вместо отговор той я притегли към себе си и я подържа така известно време. Накрая попита:

— Ще ми разкажеш ли за това?

— Току-що го направих.

— Не, не си — противопостави се той с грубовата нежност. — Просто изложи фактите. Искам да знам как си попаднала в такава ситуация, че някакво си садистично копеле да ти направи такова нещо.

— Стоун, наистина миналото ми е нещо, за което не искам да си спомням, камо ли да говоря.

— Може би е време да направиш и двете.

— Откога си станал психоаналитик?

— Не съм станал. Пък и не е нужен някой от ония чудаци, за да се сетиш.

Тя се засмя, но отново без веселост.

— Какво е станало с баща ти?

— Избягал е след раждането ми. Не е искал да поема отговорността за една пискаща сополана, или поне така казваше мама. Оттогава е започнала да пие, след това се е пристрастила към наркотиците.

— Да се върнем на приятеля ѝ. Искам да знам какво се е случило.

— Грозна история е.

— Сигурен съм, че е така.

Господи, не можеше да повярва, че дори си мисли да му разкаже тъмните тайни от миналото си. Но този мъж притежаваше странен подход и получаваше от нея каквото поискаше, което едновременно я плашеше и възбуждаше приятно.

„Ти си луда“, каза си тя.

— Натали?

Нежният, но твърд начин, по който произнесе името ѝ, накара думи, не изричани досега, да се изплъзнат от устните ѝ:

— Майка ми беше проститутка, която ме влачеше със себе си от един бордей в друг. И навсякъде се сваляше с различни мъже.

Стоун измърмори любимата си ругатня.

— Някой от тях докосвал ли те е? Искам да кажа...

— Дали някой ме е изнасилвал? Това ли искаше да кажеш?

Стоун не отговори, само я погледна така, сякаш беше намушкана с нож в корема. Тя отново докосна лицето му.

— Никой не ме е изнасилвал, но на няколко пъти се разминах на косъм.

Облекчението на Стоун беше очевидно.

— И така, продължавай.

— Един от тези мъже, по-груб от останалите, искаше да намушка майка ми — устните ѝ потрепериха и очите ѝ се напълниха със сълзи, но само за момент. Тя изскърца със зъби и продължи: — Аз се хвърлих да му попреча и той... поряза мен.

Сякаш почувствал болката ѝ и твърдо решен да поеме поне малко от нея с тялото си, Стоун я притисна още повече до себе си и прошепна:

— Има ли още нещо?

— След това ме местеха от един дом за сираци в друг.

— А какво стана с майка ти?

— Три месеца преди десетия ми рожден ден почина от сифилис.

— Господи! Значи си живяла по домовете, докато Уитморови са те взели?

— Не, намирах се в един дом за малолетни престъпници към църквата. Бяха ме изпратили там, след като се забърках в една каша.

— Как?

— Бях в една кола, пълна с по-големи от мен младежи, когато на един завой автомобилът изскочи на тротоара, блъсна двама души и им нанесе тежки телесни повреди.

— Господи, чудно е как си оцеляла!

— Нямаше да оцелея, ако не беше Марта. На нея дължа живота, както и разсъдъка си.

Натали не можа да събере сили да спомене и Флетчър. Каквито и травми да бе имало в миналото ѝ, времето бе излекувало голяма част от болката, макар че щяха да останат някои белези до края на живота ѝ. Но предателството на Флетчър бе такъв шок и раната бе тъй прясна, че просто не можеше да говори за това.

А и ако го направеше, щеше да даде на Стоун повече основания да обвинява свекър ѝ в нещастията, които ѝ се случваха напоследък. Флетчър може и да беше вълк в овча кожа по отношение на нея, но със сигурност не беше убиец.

— Трябва да е била чудесна дама — отбеляза Стоун след продължително мълчание.

— И все още е. Домът към църквата беше любимият ѝ обект за благотворителност и когато се видяхме, почувствахме любов от пръв поглед.

— Не ми е трудно да го повярвам.

— И ми се къса сърцето, задето я нараних така с това разследване.

— От друга страна, трябва да бъдеш вярна на себе си.

— А трябва да мисля и за Кланси.

Той помълча малко, после каза:

— Сега се чувствам по-добре. Ти току-що, запълни една празнина в досието си.

Натали се отдръпна назад.

— Значи затова ме разпитва за миналото ми?

— Аха, и се обзалагам, че и ти правеше същото с мен.

— Нещо такова — каза тя и се изчерви.

— Нещо такова ами!

— Добре де, виновна съм колкото теб. Но не забравяй, че е честно да бъде танто за танто.

— А, значи е мой ред да седна на горещия стол?

— Точно така.

— Ами моето минало не е по-свастно от твоето. При мен майка ми умря, когато бях малък, и баща ми ме отгледа — Стоун помълча намръщено. — Ако може да се нарече така. Пиеше като смок и работеше само тогава, когато вкъщи нямаше нищо за ядене.

— Не мога да повярвам, че някои родители постъпват така с децата си.

— Както и да е, оцелях и даже завърших училище, защото си мечтаех да стана ченге. С тежък труд и след школата във Виетнам, накрая успях да получа образование и мечтата ми се сбъдна. Скоро след това си намерих работа в Остинския полицейски участък, ожених се и почти веднага се роди Сали.

— Защо се провали бракът ти?

— Един ден Кони и Сали се прибрали у дома и видели баща ми, облегнат на гумата на колата ми, с куршум в главата.

Дъхът на Натали секна.

— О, господи, колко ужасно!

— Най-ужасното беше, че куршумът беше предназначен за мен. И доста дълго след това ми се искаше наистина да съм бил аз.

— Защо са искали да те убият? — попита едва чуто тя.

— Един рецидивист, хвърлен зад решетките заради мои показания, бил освободен по-рано. Беше се заклел по време на процеса, че ще си разчисти сметките с мен. Но, по дяволите, толкова пъти бях чувал тази заплаха, че влизаше през едното ми ухо и излизаше през другото.

— Само че този мъж наистина е смятал да го направи.

— Да, така се оказа — отвърна горчиво Стоун.

— Предполагам, че жена ти не е могла да го приеме.

— Това се подразбира. Вече беше загубила всякакви илюзии относно брака ни. Тази трагедия й даде извинение да вземе Сали и да се махне. И направи точно това.

— А ти си обвинявал себе си — каза нежно Натали и сложи ръка на гърдите му.

Стоун я покри със своята.

— Обвинявах се и все още се обвинявам — отговори той.

— Какво стана с мъжа, застрелял баща ти?

— Копелето е още в пандиза, да се надяваме — до края на живота си. Гадна история, нали?

— Предполагам, че всеки си има такъв багаж. Някои успяват да го хвърлят, някои го носят със себе си.

— Е, аз пък със сигурност ще хвърля моя или ще умра, докато се опитвам.

При тази мисъл стомахът й се сви.

— Не искаше да кажеш точно това, нали?

— Разбира се, че искам, по дяволите! Искам си живота обратно — заради Сали, ако не заради друго.

— Това е добре, но трябва да бъде така, защото и ти го искаш.

— Искам го. Че защо мислиш, че се блъскам да разбера какво точно се е случило онзи ден в банката?

— Смятам да се махна от фермата — каза внезапно тя.

Веждите му се вдигнаха изненадано.

— Искаш да кажеш, че ще се преместиш да живееш другаде?

— Купих си къща в града, с което ще хвърля голяма част от онзи си багаж. Наистина е идеалното място, с три спални.

Ако не беше толкова заета да се самопотупва по гърба, може би щеше да забележи мълчанието му. Едва когато той заговори, Натали усети скритото неодобрение в гласа му:

— Значи наистина смяташ да се изнесеш?

— Да, но някак ми се струва, че не го одобряваш.

— Бих предпочел да останеш, поне засега.

— Защо? — попита напрегнато тя.

— Имам нужда от теб в онази къща. Ти си моят троянски кон и ако се преместиш оттам, никога повече няма да получа и капка информация от първа ръка за твоето семейство. И все пак, от друга страна, искам да се преместиш, защото мисля, че е разумно.

— Решила съм да се преместя, Стоун, и то не защото се чувствам заплашена от моето семейство или задължена да шпионирам за теб.

— Май ми се ядоса, а?

— И да, и не.

— Дявол да го вземе, ама наистина си твърдоглава!

— Ти също.

— Кога се изнасяш? — попита той с дълбока въздишка.

— Веднага щом къщата ми стане готова. Има много работа по нея. Всъщност прибирах се от офиса на вътрешната дизайнерка, когато се случи това.

— Значи няма да се местиш веднага?

— Не, но да не си посмял...

— Знам — прекъсна я той. — Искаш да ми кажеш да не се меся в семейството ти. За нещастие не мога.

Все пак, за нейно най-голямо облекчение, той смени темата:

— Между другото не ми каза името на оная отрепка, дето се е опитала да те изпързала с отравения имот.

— Защо искаш да знаеш?

— По дяволите, Натали, просто ми кажи, става ли? Тоя кучи син те е заплашил.

— Адвокатът ми ще се погрижи за този проблем.

— Какво има? Да не би да се страхуваш, че ще откъсна топките на онова копеле и ще му ги натъпча в гърлото?

— Да.

Стоун се засмя и я целуна по главата. Толкова рядко се смееше, че когато го правеше, сърцето ѝ започваше да тупти бясно и я принуждаваше да се пита — за кой ли път вече — как този мъж с толкова много лица има такова влияние над нея.

— Името, Натали — каза той с тон, който не търпеше възражения.

— Мак Гейтс.

— Благодаря. Е, не беше толкова трудно, нали?

— Да не би да мислиш, че той... че той ме е блъснал? — в гласа ѝ се прокрадна страх.

— Не знам. Точно това смятам да разбера. Несъмнено твоето душе е сложило прът в колелото му. Не след дълго ще открием какво, по дяволите, става. Междувременно бъди внимателна — той помълча. — Искане ми се...

— Какво ти се иска?

— Да можеш да те пазя.

— Не искаше да кажеш точно това, нали? — каза тя и гласът ѝ потрепери.

— Не...

Натали го зачака да продължи със свито сърце.

— Бих искал да се преместиш при мен.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Натали го погледна удивено. Не беше и подозирала такова нещо и когато го чу, беше шашардисана.

— Невъзможно.

— Знам — прозвуча със странна тъга гласът му. — Но нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие като това да заспивам, правейки любов с теб, и да се събуждам със същото. Признаваш, че си пасваме в леглото, нали?

— Никога... никога не ми се е случвало да ме докосват така. Филип никога...

— Искаш да кажеш, че с Филип никога не сте правили такава любов? Това ли се опитваше да кажеш?

— Да — отвърна тя със слаб глас и лицето ѝ поруменя.

— Някак ми е приятно да го чуя — очите му потъмняха, докато галеше гърдите ѝ, после я целуна с гореща страст. — Радвам се, че съм първият и в двете отношения — прошепна накрая той, после неочаквано добави: — Знам, че си правила секс, иначе нямаше да родиш Кланси.

Натали премести главата си така, че да може да го погледне в очите.

— Накъде биеш? Разбира се, че сме правили секс със съпруга ми.

— Но не и добър секс.

— Мислех, че е добър, докато... — гласът ѝ секна.

Той проследи извивката на гърдите ѝ с пръст.

— Докато какво?

— Досега. Начинът, по който ме... докосваш, ме кара да се чувствам... толкова е различно.

— Знам. И при мен е така — Стоун отново я целуна. Този път целувката беше гореща, почти гневна.

Тя му отвърна със същата жар, след това каза:

— Но сексът не е всичко.

— Какво означава това?

— Мисля, че знаеш.

— Да — изкриви устни Стоун. — Искаш да кажеш, че все още ми нямаш доверие, нали?

Двамата се втренчиха един в друг и сякаш в този момент се приземиха с трясък в реалността.

— Трябва да вървя. Става... късно.

— И семейството ще се чуди къде си.

— Точно така — вдигна тя предизвикателно брадичка, когато усети сарказма в гласа му. — Дъщеря ми също.

Намръщената физиономия на Стоун се посмекчи, но само за момент.

— Знаеш ли, не отговори на въпроса ми.

— Добре — прошепна тя с устни, на които все още усещаше целувките му. — Нямам ти доверие.

Натали разбърка кафето си, отпи и се усмихна на Кланси, която все още седеше на високия си стол до масата. Джоузи ѝ угаждаше всякак.

— Направо разглезваш това дете — каза ѝ Натали.

— Е, ами нали затова са децата — усмихна се широко Джоузи и погъделичка Кланси по петичката.

Кланси се засмя щастливо.

— Я да видим, май някой се забавлява.

Натали се обърна и видя Марта да влиза в стаята. Изглеждаше хубава, както винаги, ако не беше тъгата, която сякаш винаги витаеше в очите ѝ. Натали знаеше, че до известна степен е отговорна за тази тъга и това я натъжаваше. Но вече бе отишла твърде далеч, за да се отказва.

И все пак ѝ липсваше близостта на Марта и копнееше да я прегърне.

— Заради туй детенце е, госпожа Марта. Таз сутрин е много весело.

Марта се усмихна, отиде до Кланси и я целуна по изцапаната бузка.

— Как е моето момиче? — попита тя, като я гледаше така, сякаш искаше да я изяде.

— Нямам намерение да я държа далеч от теб.

Марта вдигна рязко глава и в стаята се възцари гробно мълчание. Джоузи го наруши:

— Защо не взема да изведе туй бебче, да го измия и да го приготвя за излизане?

— Благодаря, Джоузи — каза Натали, без да сваля очи от Марта. — Ей сега ще дойда.

Когато двете жени останаха сами, Натали видя, че долната устна на Марта трепери и за пръв път от толкова дълго време се спусна към нея и я прегърна.

— Разбирам, наистина разбирам — прошепна Марта и се отдръпна.

— Моля се това да е истина, защото за нищо на света не бих те наранила!

— Просто не искам да ви загубя.

— Това няма да стане, освен ако не го искаш.

— Не разбирам.

Натали отдавна спореше със себе си дали да каже на Марта, че е дочула разговора ѝ с Флетчър, но сега усети, че моментът е подходящ.

— Знам какво изпитва Флетчър към мен.

Лицето на Марта пребледня:

— Не зная за какво говориш.

— О, да, знаеш. Но все пак ще опресня паметта ти. Спомняш ли си онази сутрин, когато с Флетчър бяхте в стаята за закуска и говорехте за Кланси и мен?

Този път лицето на Марта почервения и тя очевидно се почувства неудобно.

— Да.

— Е, аз чух този разговор.

— О, господи!

— И аз това си помислих.

Марта изглеждаше ужасно разстроена.

— Трябва да разбереш, че Флетчър не искаше да каже това. Просто беше ядосан и обиден и се опитваше да си го изкара на някого. Той те обожава, трябва да го повярваш.

— Не, не е вярно, но няма нищо. Или поне вече няма значение. Най-сетне поемам в свои ръце живота си и този на Кланси и се чувствам страшно добре — лицето на Натали омекна. — Но това не означава, че не те обичам. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам. Това никога няма да се промени.

Марта я сграбчи и двете се притиснаха една в друга.

— Може би скоро ще трябва да хвърля един поглед на къщата ти в града — каза Марта, когато се освободи.

— Това би ми доставило голямо удоволствие.

Когато Натали пристигна в офиса два часа по-късно, се чувстваше потисната. Току-що идваше от адвокатата си.

— Не се тревожи за Мак Гейтс — беше й казал Пери Бел. — Ще се свържа с властите и ще започнем оттам.

Тогаваш Натали погледна Пери и се запита как ли издържа той на бесния си ритъм на живот; особено, при положение че изглеждаше така, сякаш вятърът може да го отвее с един малък порив. Бе дошъл в кабинета й като клиент и след като му продаде къща, тя го попита дали би я представлявал, ако някога има нужда от адвокат. Той се съгласи, което бе истинска Божия благословия, понеже тя се научи да му се доверява и да го уважава.

— До вчерашната случка не се тревожех, поне не за безопасността си — каза накрая Натали. — Бях сигурна, че не е нищо повече от въздух под налягане.

— Може и такъв да е, но на този етап не знаем.

— Но това, което зная, е, че сделката пропадна. И макар да съжалявам да го кажа, много разчитах на нея.

— Слава богу, че си открила това навреме.

— Така е — Натали направи гримаса. — Като си помисля, че онзи детски дом — всъщност, който и да било дом — можеше да бъде построен върху терен, замърсен от токсични отпадъци... Е, тази мисъл е просто ужасна.

— Съветвам те да продължиш да си гледаш работата, а аз ще те държа в течение. Но трябва да знаеш, че очаквам Гейтс да се бори със зъби и нокти.

— Искаш да кажеш, че нещата могат да загубеят още повече?

— Да — както в съдебната зала, така и извън нея.

— Тогава просто ще трябва да се справя с това. Между другото Гейтс е само един от дългата ми поредица от проблеми.

Сега, докато прелистваше планината от документи, за които трябваше да се погрижи, Натали откри, че умът ѝ броди в опасна територия. Стоун Макол.

Не беше го виждала, откакто се бяха любили, нито пък го бе чувала. И все пак всеки път, когато телефонът звъннеше, сърцето ѝ подскочаше. Едновременно искаше и не искаше да говори с него. Едновременно искаше и не искаше да се люби с него.

Първоначално мислеше, че ще може да преодолее ненормалното сексуално привличане, което чувстваше, тъй като нямаше доверие нито на него, нито на каузата му. Обаче беше открила у него нужда от любов, равна на нейната. Двамата сякаш ходеха с по една дълбока рана и именно затова страстта толкова лесно бе взела връх над здравия ѝ разум.

Това бе неизбежно. След онази първа целувка се бе страхувала от крайния изход на събитията. И все пак се опитваше да убеди себе си, че напрежението на момента я е накарало да действа неразумно.

Не, не беше толкова глупава, за да се заблуждава така. Вместо това бе признала слабостта си и ѝ се беше отдала. Несъмнено беше се любила с мъжа, отнел живота на съпруга ѝ. Но не можеше да се отърве от въпроса, който я бе измъчвал тогава и продължаваше да я измъчва.

Можеше ли отсега нататък да живее с тази мисъл?

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

За да запази мислите си далеч от Натали, Стоун работеше непрестанно. Даваше си сметка, че е оплескал всичко, като е спал с нея. Едно бе да я целуне няколко пъти, а съвсем друго — да се люби с нея.

Споделеното между тях, макар горещо и мимолетно, не беше просто секс. Стоун осъзнаваше това. Беше нещо много повече. Просто не беше готов да се изправи лице в лице с истината и да намери решение.

И все пак бе направил грешка. Беше нарушил неписаното правило, че ченгетата не бива да се забъркват със заподозрени. И макар вече да не носеше значката, мислеше като полицаи. Особено сега, когато работеше върху своя собствен случай. Но пак щеше да спи с нея — знаеше и това. Също така знаеше, че за съвместен живот с Натали извън разследването и дума не можеше да става.

В техния случай, независимо колко добър, колко горещ и задоволяващ беше сексът, ако нямаше доверие, а след това и любов...

Господи! Любовта не влизаше в тези сметки, дори и да му се искаше. Кого се опитваше да измами? Тя нямаше да се влюби в едно свършено, алкохолизирано ченге, дори и ако му имаше доверие, а тя му нямаше. Случилото се между тях бе просто едно физическо привличане, което накрая щеше да се пръсне на малки парченца. Само се надяваше да излезе от цялата работа с непокътнати тяло и душа.

Сега отказваше да мисли върху това. По дяволите, беше спал с нея. Не можеше да промени случилото се, а и нямаше да го направи, дори и да можеше. Това, което бяха споделили, бе един от най-хубавите моменти, без да се споменава и най-добрият секс, в живота му.

Но сега не можеше да размишлява и върху това. Трябваше да запази трезв разсъдък си.

„Ама че е горещо“ — помисли си той и осъзна, че седи в задушната кола като идиот. После запали двигателя и разхлаби

вратовръзката си.

— По дяволите! — измърмори и я свали.

Сега, след като беше говорил с бижутера за кражбата с взлом в магазина му, вече нямаше нужда от вратовръзка. А и след онзи примитивен живот в Ню Мексико направо беше забравил колко гадни и неудобни са стегнатите яки.

Стоун се вля в движението. Бе сигурен, че Лари ще остане доволен от работата му по кражбата на бижута. Не беше повярвал нито за минута на бижутера, особено след като бе погледнал на сцената през очите на ченге.

Можеше да се обзаложи, че малката невестулка Ейвъри Уинстън наистина е инсценирал влизането с взлом или по-вероятно е платил на някого да го направи. По улиците се скитаха десетки изпечени крадци, търсещи начин да спечелят бързо пари. Но не беше негова работа да доказва, че господин Уинстън е нарушил закона. За нещастие без това доказателство застрахователната компания щеше да бъде принудена да плати. Лари трябваше вече да е взел полицейския доклад и да го е оставил на бюрото му.

Но първо той имаше да направи две частни посещения.

Няколко минути по-късно Стоун стоеше пред една жена с черна коса и квадратно лице, която гледаше иззад бюрото си с приятна усмивка.

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Мак Гейтс свободен ли е?

— В момента не. Имате ли уговорена среща?

— Не, необходимо ли е?

— Всъщност не, господин...

— Макол.

Тя се усмихна.

— Добре, господин Макол. Ако обичате, седнете. Ще го уведомя, че сте тук.

Стоун кимна и се отправи към двата стола с масичка помежду им, като усещаше, че секретарката умира от желание да го попита защо иска да види Гейтс. Но не го направи. Може би заради държането му. Стоун се надяваше да е така. Надяваше се да не е загубил остротата си, с която незабавно сплашваше хората и ги караше да заемат отбранителна позиция.

Той седна, но не можа да изтърпи дълго. Беше твърде напрегнат и се чувстваше така, сякаш може да повали и мечка с един удар. Преди да дойде тук, се беше обадил на един свой приятел от полицията и го беше помолил да направи справка за Мак Гейтс.

Прочетеното не му бе харесало, но още повече не му харесваше това, което Гейтс бе казал на Натали. Просто искаше да подуши лично този човек, за да види дали не мирише на нещо гнило. Ако кучият син бе блъснал Натали пред онзи камион, то заслужаваше поправка на отношението и може би поправки на физиономията, но не от учтив пластичен хирург.

— Господин Макол, господин Гейтс ще ви приеме сега.

Стоун разтърси глава, сякаш за да я проясни, и каза:

— Благодаря.

Когато отвори вратата, видя мъж с наднормено тегло, който седеше зад масивно бюро и пушеше цигара с нещо, което приличаше на цигаре от слонова кост. Стоун едва не се засмя — Гейтс му напомняше на класически надут задник, който имаше нужда да му се посмачка фасонът.

— Вие сте господин Макол, така ли? — попита Гейтс и протегна ръка.

Стоун я пренебрегна и се втренчи с присвити очи в мъжа зад бюрото, докато по лицето на Гейтс плъзна ярка червенина.

— Точно така.

— Дошли сте тук, за да придобиете някаква земя?

— Тц.

Гейтс отново като че ли се сепна от нехайния, но враждебен тон на посетителя. Този път очите му се присвиха в тесни цепки.

— Та какво мога да направя за вас, господин Макол?

— Можеш да ми кажеш нещо за Натали Уитмор.

Стоун видя как адамовата ябълка на Гейтс подскочи конвулсивно и лицето му пребледня.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Да кажем, че съм взел интересите на госпожа Уитмор присърце.

— Полицай ли сте?

— Какво значение има? Мислиш, че един обикновен гражданин не може да те ритне по дебелия задник ли?

Цветът се върна на лицето на Гейтс. Стоун се приближи още повече до бюрото му.

— Вижте, нямам какво да ви кажа.

— Чудесно, но имаш страшно много да слушаш.

Гейтс се поизправи, което накара корема му да изпъкне още повече.

— Не знам кой сте, господине — ченге, частен детектив или каквото и да било, — но нямам време да ви слушам. Аз съм много зает човек.

Стоун не беше планирал следващото си движение, то просто се случи. Ченгето в него се събуди с рев — или поне това беше извинението, което използва по-късно. Но в момента яростта го накара да прехвърли границата.

Той протегна ръка през бюрото и сграбчи Гейтс за противната крещяща вратовръзка. Огромният корем на домакина се удари в бюрото и цигарето падна от устата му. Стоун го притегли така, че застанаха лице в лице.

— Можеш да слушаш наистина добре, когато от устата ти потече кръв. Затова млъкни и научи нещичко.

— Пуснете ме! — изквича Гейтс с разтреперана брадичка.

Стоун дръпна още по-силно вратовръзката, докато очите на Гейтс изхвъркнаха, после я залюля силно наляво-надясно, надолу-нагоре и въздухът на събеседника му започна да излиза като от спукана надуваема играчка.

— А сега, след като привлякох вниманието ти, да обсъдим инцидента с госпожа Уитмор.

— Не знам за какво говорите — успя да каже мъжът, макар и в дробовете му да не влизаше много въздух.

— Тази вероятност е всичко, което те спасява точно сега — каза Стоун с вледеняващо спокойствие. — Някой я е блъснал пред една кола, Гейтс, а ти си кучият син, който е заплашил живота ѝ.

Гейтс изглеждаше ужасен.

— Аз... Аз не... не знам нищо!

— Много добре тогава, това ще те запази здрав и читав. Но ти все пак си я заплашил.

— Не, не бих направил такова нещо.

— Лъжец.

— Добре, добре. Заплаших я, но не говорех сериозно. Просто бях вбесен, това е всичко.

Стоун пристегна още малко вратовръзката.

— А сега аз съм вбесен. Ето нещо, което трябва да разбереш и да се опиташ да го набиеш в главата си. Ако видя Натали Уитмор само с един косъм не на място или бримка на чорапогащника, ще дойда пак — помълча малко и гласът му стана още по-заплашителен: — И когато това стане, Гейтс, ще ти откъсна шибаната глава!

— Аз... не съм й сторил нищо лошо.

Стоун го разтърси малко за по-голям ефект и добави:

— А, значи най-сетне започна да схващаш, че благополучието на госпожа Уитмор е жизненоважно за начина ти на живот?

— Да, господине — прошепна дрезгаво Гейтс.

Отвратен и чувстващ се така, сякаш ръцете му са изцапани от допира с този мъж, Стоун го пусна така внезапно, както го беше и сграбчил. Неподготвен, Гейтс политна назад като прострелян кит, не успя да улучи стола си и се строполи с трясък на пода.

Стоун заобиколи бюрото и застана над него.

— И ако по-късно открия, че ти си я блъснал на улицата, ще ти покажа какво е да те сгази камион.

Горещото слънце печеше право в лицето му. Стоун направи гримаса, но не се забави нито секунда, докато вървеше обратно към колата си. Щом влезе вътре, запали двигателя и изпита наслада от хладния въздух на климатичната инсталация, който го блъсна със същата сила, както жегата малко преди това.

Не излезе веднага от паркинга, а остана да помисли. Шестото чувство му казваше, че Мак Гейтс не е отговорен за „случката“, която можеше да струва живота на Натали. Но пък шестото чувство можеше винаги да го излъже. Все пак не мислеше така. Гейтс изглеждаше напълно слиян при споменаването на инцидента, а едва ли беше добър актьор, особено когато някой го стискаше за гърлото. Но ако Гейтс не беше виновникът, тогава кой?

По дяволите, в момента заподозрените бяха твърде много и твърде разнообразни, за да се вместят в ума му. Но можеше да заложи всичките си пари, че е някой от семейство Уитмор или от „Тексас Аеро“, който можеше много да загуби, ако разследването напреднеше.

Не биваше да забравя и капитан Рътджърс. Този кучи син имаше кожа като тефлон, която можеше лесно да бъде надраскана.

Но точно сега Стоун се надяваше да се види с още един човек. Чрез новия си работодател, който за щастие разполагаше със списъка на работниците в „Тексас Аеро“, беше успял да намери един човек, ранен при работата си в склада, известно време получавал помощите си, а след това уволнен.

Често недоволните бивши работници представляваха добър източник на информация. Стоун се надяваше и в този случай да е така.

Тридесет минути след като излезе от офиса на Гейтс, той спря пред малка, порутена паянтова къща в район, който изглеждаше като убежище за наркопласьори. Беше виждал твърде много такива квартали, за да усети подмолното напрежение и зло, които витаеха там. Сподави една въздишка, слезе за пореден път от колата си и без да обръща внимание на потта, от която подгизна ризата му, се отправи по алеята.

Едва когато вдигна крак да стъпи на първото стъпало, чу глас:

— Спри на място, скапаняк!

Стоун се закова и се изруга наум, задето не е бил посъсредоточен. Ако бе така, щеше да забележи, че столът на верандата не е празен.

— К'во искаш?

Мъжът, някъде в началото на шестдесетте, имаше глас, който звучеше като шкурка. Вероятно уискито беше прояло гласните му струни. Лицето му също беше набръчкано и заплашително.

Това, което привлече вниманието на Стоун и прикова погледа му, бе кракът на мъжа, изпънат напред, подпрян на тенекия и покрит с възпалени рани. Върху тях пируваха две мухи. Стомахът на Стоун, който обикновено сякаш бе направен от чугун, се преобърна, както когато бе наблюдавал онзи пазач да си стиска пъпката. Той извърна поглед.

— Чу ли ме? — попита троснато мъжът.

Стоун сложи крак на стъпалото.

— Да, и бих искал...

— Казах ти вече. Стой там, където си!

Стоун свали крака си от стъпалото. По дяволите, този човек като нищо можеше да крие пистолет зад гърба си.

— Ей, няма проблеми. Просто искам да поговоря с теб. Ти ли си Трейвис Нортън?

— Зависи кой пита.

— Стоун Макол.

— Ти ли си т'ва?

— Да.

— К'во искаш от мене?

Стоун протегна ръце напред, за да му покаже, че са празни.

— Просто да си поговорим, това е всичко.

— За к'во?

— За склада, дето си работил.

— Че откъде знаеш т'ва, господинчо? — сега гласът на мъжа беше леден, а върху лицето му сякаш бе паднала дебела завеса.

— От регистъра на застрахователната компания.

Стоун се опита да потисне объркването си. Получаването на информация от този човек щеше да бъде, като да му вади зъб по зъб. Но се беше сблъсквал и с по-враждебно настроени свидетели, все пак трябваше да действа предпазливо.

— От полицията ли си?

Стоун видя как още една муха кацна на крака на мъжа и стомахът му отново се сви.

— Не, не съм ченге.

— Тогаз се разкарай от имота ми. Нямам к'во да ти кажа.

— Ей, Трейвис, какво става?

Стоун се обърна рязко и видя един жилест сивокос мъж, който излезе иззад ъгъла на къщата и се спря като закован.

— Не знаех, че имаш компания — каза той на Нортън.

— Не ми е компания, Клайд. Даже тъкмо си тръгваше.

Стоун се обърна към Клайд:

— Вие случайно да работите за „Тексас Аеро Индъстриз“, както вашият приятел тук?

— Аха, ама теб к'во те засяга?

Стоун погледна първо единия, после другия, бръкна в джоба си и извади няколко банкноти.

— Както ми се вижда, май че си струва да разберете.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ръцете му я омагьосваха. Натали ги гледаше втренчено и си мислеше колко силни изглеждат върху волана в сравнение с нежността им, когато докосваха тялото ѝ. Тя сбърчи нос, за да не въздъхне високо.

— Какво има? — попита Стоун и ѝ хвърли бърз поглед.

Тя отвърна с въпрос:

— Как разбра, че има нещо?

— Чух те да въздишаш.

— Не, не си — отговори нацупено тя.

Стоун се засмя доволно.

— Едно на нула за мен!

— Защо се смееш, тате? — попита Сали от задната седалка.

Натали погледна строго Стоун, като го предизвикваше да каже още една дума, след това премести поглед на Кланси, която спеше на своята седалка.

Бяха излезли на ранна вечеря в местната пицария и сега караха Сали към дома ѝ. Всички се бяха забавлявали чудесно.

Сали обожаваше Кланси — и обратното. Натали знаеше, че ако някой ги гледа отстрани, ще ги помисли за средностатистическо американско семейство. Гърлото ѝ се сви. Мразеше се, задето мисли такива неща. Това нямаше да се случи. Тя не го обичаше и той не я обичаше.

За бога, дори му нямаше доверие!

— За нищо, милинка — казваше Стоун на Сали, когато Натали си наложи да се откъсне от мислите си.

Сали дори не се престори, че сподавя въздишката си.

— Сигурно.

Стоун отново се изсмя и погледна Натали.

— Какво прави Кланси?

Натали надникна към изтощеното дете и се усмихна.

— Спи като пън.

— Прекарахме страхотно, нали, Нат? — попита Сали, разкопча предпазния си колан и се премести до ръба на седалката.

— Със сигурност — отговори Натали.

— Ето, миличка, пристигнахме — каза Стоун, като сви в алеята.

Тъглчетата на Салините уста увиснаха надолу.

— Уф, че ми се иска да дойда вкъщи с теб!

Натали погледна Стоун, чието лице като че ли побледня.

— Знам как се чувстваш, но сме говорили за това и преди. Може би някой от тези дни ще стане.

— Знам, знам.

Тонът на Сали беше раздразнителен. И все пак Натали не можа да не съжали момичето. Отново си спомни в колко много отношения то й напомня на самата нея и колко малко — в други. Сали поне имаше родители, които я обичаха, макар и да не бяха заедно.

— Надявам се да се видим скоро — каза Натали, като се усмихна.

— И аз — Сали слезе от колата. — И се дръж на положение, ясно?

Натали се засмя.

— Ще имам това предвид.

Стоун изчака, докато дъщеря му влезе в къщата, после седна зад волана.

— Имаш късмет, знаеш ли? — каза Натали, докато той палеше двигателя.

Очите му зашариха по нея.

— И двамата имаме късмет.

— Прав си, така е.

Усети лекото секване на гласа си и знаеше, че не реагира на това, което той казва, а на начина, по който я гледа с пронизващите си зелени очи, способни да накарат човек да се гърчи, да накарат нея да се гърчи.

Стоун не каза нищо, докато не стигнаха до къщата му, за което Натали му беше благодарна. Всеки път, когато бяха заедно, се чувстваше така, сякаш стои на ръба на ронлива скала. Никога не знаеше кога ще се подхлъзне смъртоносно, което, от една страна, я плашеше, а от друга я възбуждаше.

Малко по-късно Стоун спря колата си до нейната и се обърна към Натали.

— Ще влезеш вътре, нали?

— О, не...

— Моля те — очите му се впиха в нейните.

Натали извърна поглед. Знаеше, че ако влезе вътре, накрая ще се озоват в леглото.

— Виж, Стоун, не мисля...

— Няма да те пипна с пръст, ако не искаш.

Очите им се срещнаха и Натали усети слабост. Ако в момента не беше седнала, коленете ѝ щяха да се подгънат. Господи, когато я погледнеше така и ѝ заговореше с този дрезгав глас, не бе в състояние да мисли. Можеше само да чувства.

— Трябва да поговорим.

Тя облиза долната си устна.

— За какво?

— За разследването.

Пулсът ѝ се ускори.

— Открил си нещо ли?

— Нещо такова.

— Какво означава това?

— Влез и ще видиш.

— О, добре.

Той слезе от колата и когато отвори вратата от нейната страна, посегна към Кланси:

— Аз ще я взема.

Когато я взе на ръце, притисна малката ѝ главица до гърдите си и я целуна по темето. Неочаквано в главата на Натали изникнаха думите на капитан Рътджърс: „Не бива да му се доверявате.“ Наистина ли вярваше в това? Мъжът, който прегръщаше и целуваше детето ѝ, изглеждаше достоен за доверие, колкото и един баптистки пастор.

— Благодаря — промърмори тя и мислите ѝ се прехвърлиха от Стоун на Филип. Опита се да си представи Филип да прегръща Кланси до гърдите си, но образът нещо не идваше. Може би защото съпругът ѝ никога не бе давал израз на емоциите си до такава степен.

Преряза я чувство за вина и Натали си наложи да отмести поглед от Стоун. Как можеше да извършва такова предателство към мъртвия

си съпруг? Що за жена бе тя, за бога?

Отговори си сама — самотна и изплашена, и никога нищо в живота ѝ повече няма да се оправя.

С тази мисъл в главата последва Стоун в къщата и в стаята на Сали, където той постави Кланси по средата на долното легло. Двамата останаха за малко над нея, докато клепачите ѝ потрепваха и премляскваше с малките си розови устнички.

— Тя е просто съвършена — рече Стоун с тих и пресипнал глас.

— Същото ли мислеше за Сали, когато беше на тази възраст?

Той направи гримаса, сякаш бе улучила болното му място.

— Да, само че не се завъртах много около нея, за да го показвам. Постоянно работех, а по-късно постоянно пиех.

— Не бъди прекалено, строг със себе си. Поне сега се стараяш.

— Да, след като тя едва не умря.

— Никога не е късно.

Тихият ѝ отговор го накара да се обърне към нея и очите им отново се срещнаха. И двамата се обърнаха и тръгнаха към вратата. Едва когато стигнаха дневната и седнаха на канапето, Стоун проговори.

— Искаш ли нещо? — попита смръщено той.

— Не.

— По дяволите, аз пък искам.

Той протегна ръце към нея и впи устни в нейните, жаден и търсец. Натали откликна мигновено и жарко.

— Господи, виж колко те желая! — той се отдръпна назад, грабна ръката ѝ и я сложи върху ципа на панталоните си.

— Стоун, моля те...

— Какво ме молиш? — промърмори той срещу устните ѝ. — Да се любим или не?

Тя замръзна. Сякаш усетил, че тя вече не откликва, Стоун се отдръпна назад.

— Какво има?

— Всичко. Това... ние. Ти каза, че няма да ме докоснеш.

— Само ако не искаш. А ти знаеш, че искаш.

— Не, грешиш.

Той изруга. Натали не му обърна внимание.

— Каза, че имаш да ми казваш нещо ново по случая.

— Това може да почака, но ние... не можем — настоя той. — Ти ме желаяш. Аз те желая. Защо не искаш да го приемеш и да следваш чувствата си?

— Защото не мога.

Той потърка инстинктивно и объркано врата си.

— Все още ми нямаш доверие, нали?

Натали не отговори нищо.

— Какво трябва да направя, Натали? Може би трябва да ти дам пистолет и да ти позволя... — той млъкна и изруга.

Кръвта се дръпна от лицето ѝ и тя трепна, сякаш я беше зашлевил.

— Отивам си. Изобщо не биваше да влизам.

— Виж, съжалявам. Малко прекрачих границата, но това като че ли ми е навик, който не мога да преодоля.

— Няма да споря за това.

— Но, по дяволите, не знаеш колко много те желая! И което е най-лошото, знам, че никога няма да те имам!

През Натали отново премина топло чувство, но тя си наложи да не реагира. Ако се поддадеше сега, и двамата щяха да бъдат загубени. И да съжаляват. Това физическо привличане между тях трябваше да бъде прекратено.

— Аз...

Натали не можа да продължи. Телефонът иззвъня и Стоун изруга, докато посягаше към слушалката.

— Макол — промърмори рязко той.

Натали искаше да излезе от стаята и да вземе Кланси, но не го направи. Реакцията на Стоун от гласа в другия край на жицата ѝ подсказа, че става нещо — нещо, за което тя трябваше да знае.

Дали този разговор имаше нещо общо с това, което бе научил, но не ѝ бе казал? Тя стоеше неподвижно и то гледаше как поставя слушалката на мястото ѝ.

— Кой беше? — попита Натали с непоколебима прямота.

— Свързано е с това, което искам да обсъдя с теб.

— Е, кажи ми.

Стоун пхна ръка в джоба на джинсите си.

— Вчера отидох да се срещна с един човек, който сработил в „Тексас Аеро“, докато станал жертва на трудова злополука, а след това

го уволнили.

— Значи им има зъб?

— Точно това се надявах и аз, само че не стана.

— Защо?

— Защото един човек излезе иззад ъгъла на къщата. Той също работел във фабриката за части и едва ли не каза на приятеля си да си затваря устата.

— И той направи ли го?

— Аха, макар че извадих пачка банкноти и се опитах да ги примамя.

— Очевидно нямат нужда от пари.

— Не бих казал. Нортън — този, когото отидох да видя, имаше нужда от бърза медицинска помощ.

— Какво искаш да кажеш?

— Повярвай ми, по-добре да не знаеш.

— Толкова ли е лошо?

Стоун си пое дъх.

— По-лошо от лошо. Подозирам, че просто го е страх да каже каквото и да било.

— Е, и сега променил ли е решението си? — попита Натали, очевидно объркана.

— Аха. Трябва да се срещна с него недалеч оттук, в един бар.

— Познаваш ли това място?

— Не, но мога да го намеря.

— Идвам с теб!

— Не, няма да дойдеш.

— Да, ще дойда!

— Ами Кланси?

— Ще я оставим у Люси.

— Ами ако Люси не си е вкъщи?

— Вкъщи си е. Днес е вечерта ѝ за пране.

— Страхотно — промърмори Стоун.

Натали почти се усмихна.

— Когато си готов, тръгваме.

Той само я погледна остро в отговор.

— По дяволите!

— И аз се чувствам по същия начин — каза Натали.

Нейното разочарование също нарастваше, след като седяха вече час на паркинга и чакаха мъжа да се покаже. Стоун беше влизал да види дали не е дошъл, но човека го нямаше.

— Защо не опитаме да отидем в къщата му?

— Забрави.

— Защо?

— Защото си с мен.

— Какво значение има?

— По дяволите, има голямо значение! Никога не знаеш какво може да направи един откачен, особено когато от самото начало е напласен до смърт.

Очите ѝ се разшириха.

— Мислиш, че някой е знаел, че си отишъл да се срещнеш с него?

— Така изглежда.

— Това става все по-тревожно с всяка изминала минута.

— Напълно съм съгласен с теб.

Натали скръсти ръце пред гърдите си, сякаш за да се поуспокои.

— Тогава какво предлагаш?

— Предлагам да оставим това, да отидем някъде, да изпием по чаша чай с лед, да планираме следващите си действия и да вземем Кланси от Люси.

Тя не възрази, макар че последното нещо, което ѝ се искаше, бе да спира някъде да пие чай. Но когато погледна лицето му, усети, че в момента е на къс фитил и е по-добре да не го запалва.

Когато седнаха в едно кафене с две изпотени чаши пред тях, Натали попита:

— Е, какво ще правим сега?

— Надявах се, че ти ще кажеш...

Натали пое дълбоко дъх и той млъкна. После изчака малко и попита:

— Какво има? Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

— Още по-лошо.

Стоун понечи да се обърне.

— Не, недей!

— Защо не, по дяволите?

— Защото братята ми, Даниел и Стенли, са до бара и тъкмо излизат.

— Майка му стара! Видяха ли те?

— Още не — секунди след като изрече тези думи, стомахът на Натали се преобърна.

— Натали?

— Току-що ме видяха.

— И?

— Отправиха се насам.

— По дяволите! Пригответи се, надушвам приближаването на истинска лайняна буря.

Натали не можеше да се помръдне. Не можеше и да диша, нито пък да намери слюнка, за да каже и дума. Чувстваше се като животно, хванато в жесток капан.

Даниел стигна пръв до масата. Натали погледна лицето му и разбра какво си мисли, макар и да не знае кой е Стоун. Но независимо с кого бе тя, на това щеше да се погледне като на предателство към Филип. Тя си спомни онзи път, когато Даниел я беше въртял на шиш за онзи „клиент“.

— Натали, какво... — Даниел неочаквано млъкна и премести погледа си на мъжа срещу нея.

Стоун се изправи.

— Познавам ли ви? — попита сковано Даниел.

— Може би — каза привлечено Стоун.

— Изглежда ми познат — вметна Стенли и ръгна брат си в ребрата. — Напомня ми на онова...

— Млъквай, Стенли! — процеди Даниел през стиснатите си зъби. — Аз ще се оправя с това.

Стоун си остана заплашителен като студен гранитен блок. Въпреки това на устните му се появи механична усмивка.

— Защо не ни представиш, Натали? — попита Даниел.

Натали се почувства така, сякаш всеки момент ще се пръсне на хиляди парченца, особено след като видя очите на Даниел да потъмняват от ярост, докато продължаваха да гледат Стоун.

— Името му е... Стоун Макол — каза безизразно Натали.

— Господи! — процеди Даниел. — Ти си ченгето, което застреля брат ми!

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Натали се мъчеше да изглежда възможно най-добре. Лилавият ленен костюм беше строг, но стилиен. Имаше нужда от повдигане на духа, когато тази сутрин слезеше долу. Флетчър щеше да я чака, вероятно и Даниел. Но тя не се тревожеше за Даниел, макар и да знаеше, че и той ѝ се сърди.

Премишната вечер бе бесен и враждебността му към Стоун бе почти осезаема. И все пак, дори и в най-тежките си моменти знаеше, че може да се опира на Даниел. Нямаше да я предаде и сега.

Когато я бе видял със Стоун, бе преживял голям шок. Натали го разбираше. Именно затова изпитваше неохота да съобщи на някой от семейството, че работи заедно със Стоун по разследването. Но в своя защита можеше да каже, че в началото е познавала Стоун под фалшиво име и е хлътнала по него, преди да разбере кой е.

„Каква каша“, каза си Натали, хвърли последен поглед в огледалото, отиде до стаята на Кланси и целуна спящата си дъщеря за довиждане.

Не след дълго щяха да се преместят в новата къща. Дизайнерката по вътрешно обзавеждане и дърводелците вече бяха започнали да работят. Но Натали не бе в състояние да направи всичко, което искаше, защото не ѝ достигаха пари. Само онази сделка със земята да не беше пропаднала!

Мисълта за Мак Гейтс в момента ѝ се струваше непоносима. Натали незабавно я прогони от ума си и напусна стаята.

Може би все пак нямаше да налети на Флетчър. Може би той бе излязъл да поязди на пасищата. Но само така ѝ се искаше. Той щеше да бъде долу и да пие кафе и ако не се измъкнеше през задния вход на апартамента си, нямаше да може да избегне срещата с него. Помисли си да направи точно това, но само за момент. Не се боеше нито от Флетчър, нито от когото и да било друг от семейството, независимо какво си мислеше Стоун. Освен Стенли и Пола... Не. Излишно беше сега да разсъждава по този начин.

Предпочиташе да мисли, че заплахите срещу нея и Стоун идват от някой от „Тексас Аеро“, който можеше много да загуби с дефектните си боклуци.

Преди да стигне до подножието на стълбите, миризмата на кафе я удари в носа. Тя се поспря, изправи рамене и влезе в кухнята, Флетчър стоеше до прозореца и гледаше навън, с гръб към нея.

Сякаш усетил, че вече не е сам, той обърна глава и я погледна през рамо. Когато видя кой е влязъл, се обърна изцяло.

И двамата не пророниха и дума. Натали беше стъписана от откритата ярост, изписана на лицето му. Тя струеше от очите и изкривяваше физиономията му. Знаеше, че ще е сърдит, но това, което виждаше, надминаваше всичките ѝ очаквания.

Тя се подготви, като си пое дълбоко дъх. Беше сигурна, че ѝ предстои тежка битка, Флетчър също не пожела да си губи времето.

— Как можа?

— Флетчър, зная какво ще кажеш.

— Не, не знаеш — прекъсна я той. — Нямах и най-смътната идея, по дяволите!

Натали отиде до чайника с кафе и си наля една чаша, но когато забеляза, че ръцете ѝ треперят, я остави. Не искаше Флетчър да разбере, че вече е разклатил самообладанието ѝ.

— Как, дявол да го вземе, можа да направиш такова нещо?

Натали преброи до десет и се обърна.

— Флетчър, ако за малко се успокоиш...

— Не ми казвай да се успокоя! — кресна ѝ той. — Ти си тази, която е в един лагер с врага!

— Това си е твое мнение — каза Натали с толкова спокойствие, колкото позволяваше ситуацията.

— И имам право. Той застреля моя син и твоя съпруг, за бога! Но очевидно ти си забравила това — прибави саркастично. — Или пък не ти пука. Кое от двете е?

Натали отказа да пада до нивото му, като отговори на въпроса. Но въпреки всичко почувства мушването, което се връза дълбоко в и без това живата ѝ рана. Но отново отказа да води битка в окопите.

— Винаги си отстоявал тезата, че смъртта на Филип е била нещастен случай — предизвика го тя.

Свекърът ѝ я погледна с такъв гняв, че веждите и мустаците му сякаш щръкнаха.

— И все още го вярвам, но това не променя чистата реалност — че това копеле уби сина ми!

Думите му отново се врязаха в сърцето ѝ.

— Зная това, Флетчър. И това е трагедия, с която и двамата трябва да се научим да живеем. Ето защо не бива да пренебрегваш Стоун Макол и ролята, която е изиграл в тази трагедия.

— Има си хас да го пренебрегна!

— Е, ти направи, каквото трябва, и аз ще правя това, което трябва, а именно — каквото е необходимо и с когото е необходимо, за да разбере какво наистина се е случило с Филип.

— По дяволите, просто се е оказал на лошо място в лошо време! Ето това се е случило.

— Нима, Флетчър? Ако наистина го вярваш, защо тогава реагираш като откачен само защото работя със Стоун? Още повече — защо накара да го уволнят?

— Не съм накарал да го уволнят. Той сам си го направи с неговите джонуейновски похвати.

— Той не смята така.

Флетчър се изсмя грубо:

— О, така ли? Ами щом не го вярва, предполагам, че това променя нещата.

Натали не обърна внимание на парещия му сарказъм.

— Той смята, че е надушил нещо и именно по тази причина е бил уволнен.

— И очевидно мисли, че това „нещо“ е свързано с Филип.

— Да.

— Това са глупости и ти го знаеш.

— Не, не го зная. Зная само, че макар да мислиш, че не е застрелял нарочно Филип, все пак си пожелал да го накажат.

— Точно така, защото не биваше да се измъкне невредим след това, което направи.

Устата на Натали беше мъчително пресъхнала.

— С теб не може да се разбере човек, така ли?

— Не, по дяволите, не и когато става дума за Макол и за тия твои откачени идеи!

За момент Натали не можа да отговори, само гледаше втренчено в тавана, без да вижда нищо. Но Флетчър нямаше този проблем. Тъкмо беше набрал инерция.

— Нека за минутка просто предположим, че си права и Филип не е бил застрелян случайно.

Натали се обърна ужасена към свекър си.

— Като го казваш, не ти ли е минавало през ум, че може би Макол е имал какво да спечели, като убие Филип? А? Задавала ли си си някога този въпрос? А задавала ли си на него този въпрос?

— И копелето е отрекло, за да си отърве задника! Убедил те е, че Филип е бил замесен в нещо лошо и затова е убит. Е, това също са глупости и на мен не ми минават!

— Виж, Флетчър — каза уморено Натали. — Не можем да стоим тук цяла сутрин и да водим словесна престрелка. Това няма да промени нищо.

— Е, кажи ми, спиш ли с него?

Макар сърцето ѝ да се качи в гърлото, тя отвърна на удара със същата сила:

— Това не е твоя работа!

— Има си хас да не е! Всичко, което се отнася до жената и детето на Филип, е моя работа и не го забравяй!

— Какво става тук?

— И аз искам да попитам същото.

Двамата се обърнаха рязко при неочакваните гласове. Марта и Даниел стояха на вратата със загрижени лица.

Натали почувства, че и става лошо, но не можеше да направи нищо друго, освен да отстоява позициите си. Беше отишла твърде далеч и вече не можеше да се откаже. И все пак мисълта, че е сама срещу цялото семейство, беше горчив хап.

— Току-що попитах Натали дали спи със Стоун Макол — рече Флетчър с обикновения си тон, сякаш беше казал, че днес е слънчево.

Но не можа да заблуди никого. Марта изглеждаше объркана. Очите ѝ се местеха бързо от Флетчър към Натали и обратно и накрая се спряха на Натали.

— За какво говори той?

— Снощи Натали вечеря с полицаия, който застреля Филип — каза тихо Даниел.

Очите на Марта се изпълниха с болка.

— Вярно ли е това, Натали?

— Да, вярно е.

— О, не! — проплака Марта и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Защо... искам да кажа... Не разбирам. Как можа? И да спиш с него... — тя сложи ръка на гърдите си, сякаш беше получила сърдечен пристъп.

— Успокой се, мамо — каза Даниел и уви ръка около треперещите ѝ рамене. — Разбира се, че не спи с него — макар и изражението му да беше малко остро, все пак гласът му звучеше спокойно. — Всичко това е част от плана на Натали да открие какво се е случило с Филип. Нали така?

Натали се усмихна благодарно на Даниел, макар и да усещаше, че и на него му се иска да я удуши. След това се обърна към Марта, което ѝ беше много трудно, тъй като чувстваше обвинението зад сълзите ѝ.

— Така е — каза тихо тя. — Работим заедно по разследването — поне част от това, което казваше, не беше лъжа.

Флетчър изсумтя презрително:

— Разследване, как пък не!

— Успокой се, татко — каза Даниел.

Натали хвърли на девер си още един признателен поглед.

— Благодаря ти, Дани, но това е моя битка.

— Аха, и цялата за нищо! — Флетчър дишаше шумно и тежко. — Това, което не мога да разбера, е как можеш да стоиш в една стая с Макол, още повече да го защитаваш. Би ли ми отговорила на това?

„Защото го обичам“, едва не изтърси Натали, но се спря навреме. Лицето ѝ пламна и тя отговори спокойно, за да прикрие паниката си:

— Когато се запознах с него, не знаех кой е. После, когато научих, той ме убеди, че трябва да работим заедно.

Флетчър отметна глава назад и се изсмя високо и грубо:

— Това е най-голямата глупост, която някога съм чувал!

— Флетчър, моля те — потрепери гласът на Марта. — Не мога да понеса да ви гледам с Натали как се чепкате.

— Ами тогава Натали да се вземе в ръце и да престане с тия глупости.

— Няма да се откажа! — прошепна напрегнато Натали. В стаята се възцари тишина.

— Тогава значи ще направиш избора си — каза Флетчър и я погледна с присвити очи.

— И какъв е той? — попита тя със свито сърце.

— О, мисля, че знаеш, но ще ти го кажа. Или Макол, или това семейство.

— Не, Флетчър! — извика Марта.

— Татко — каза Даниел. — Едва ли искаш да кажеш точно това.

— Има си хас да не искам! — заплашителните поза и очи на Флетчър не трепнаха. — Е, кое избираш, Натали?

Натали не каза нищо. Вместо това се обърна и излезе от стаята.

Флетчър оглеждаше империята си. Господи, обичаше всеки сантиметър от тази земя и беше вложил всичко от себе си, за да я направи това, което бе днес. Но потта и бърхането му се бяха отплатили. Сега имаше повече земя, отколкото можеше да обхване погледът му, и повече пари, отколкото някога би могъл да похарчи.

Беше на седемдесет, което трябваше да бъде най-хубавата му възраст, да се радва пълноценно на живота си. Вместо това не се бе чувствал по-нещастен през целия си живот. За голяма част от нещастията си обвиняваше Натали. По дяволите, синът, когото се бе надявал да види президент на Съединените щати, беше мъртъв и нищо нямаше да го върне обратно. Но и нищо нямаше да опетни името му!

Флетчър пришпори коня си в галоп. Когато стигна до сянката на дървото в подножието на хълма, се беше запъхтял, колкото и животното. Той се наведе, погали гривата на коня и слезе. За момент помисли, че краката му ще го предадат.

Измърмори някаква ругатня, после отиде до дървото и се облегна на него. Бутна шапката си назад и обърса чело с опакото на ръката си. Но не жегата го тревожеше, отдавна беше свикнал с нея. Всъщност дори му идваше добре, смяташе я за нещо, което изсмуква отровата от организма му.

Отново изруга и точно в този момент до ушите му стигна бръмчене на двигател. Той се изправи, вгледа се в далечината и видя един червеникавокафяв камион да подскача по покрития с буци път

към него. Добре, точно навреме. Но всъщност той не беше толкова глупав, че да закъснява.

Шофьорът спря до дървото и изключи двигателя. Докато Флетчър стигне до него, той вече бе скочил на земята.

— Искали сте да ме видите.

— Да, исках.

Мъжът се почеса по главата.

— Надявам се, че не е станало нищо лошо. Опитах се да направя всичко възможно ония...

— Не става дума за работа. Поне не за този вид работа.

Мъжът още по-усърдно почеса главата си.

— Е, какво е станало?

— Имам една специална задача за теб.

Мъжът се ухили.

— Дявол да го вземе, че не са ли всичките специални?

— Само защото си алчно копеле.

— Ама винаги съм свършвал работата, нали?

— Аха.

— Добре, какво искате да направя?

Флетчър му каза. После, когато мъжът понечи да се качи в камиона, подхвърли:

— О, между другото, Дейв, ако чуя, че пак си шибал жената на сина ми, ще ти откъсна топките.

Дейв преглътна мъчително.

— Да, господине.

Стоун беше убеден, че в момента може да се изправи срещу професионален боксьор и да го просне на земята, но тъй като наоколо не се намираше такъв, трябваше да се задоволи и с някой от „Тексас Аеро“. Разбира се, нямаше намерение да го просва на земята, освен ако не се наложеше. Сега не му беше времето да губи самообладание, особено след като все още се ровеше за информация от едната страна, а врагът му — от другата.

Смяташе, че врагът му е човек от склада, в съдружие с някой от живеещите под покрива на Уитмор. Само дето не знаеше кой. След оня цирк в ресторанта чувстваше, че не след дълго отрепката ще се издаде.

Жалко само, че Натали беше по средата. Може би тази сутрин бе успяла да избегне куршума. Може би бе успяла да се спаси от гнева на стария Уитмор. Стоун се съмняваше в това, но човек винаги можеше да се надява.

Той остави Натали настрана за момент и влезе в административната част на склада. Нямаше предварителен план. Беше дошъл тук напосоки, главно за да ги пораздруса, да види дали има на дървото някоя гнила ябълка.

— Бих искал да се срещна с господин Шенкъл — каза той на раздърпаната портиерка зад очуканото бюро.

Лари му беше дал името на човека, който движеше застраховките, а може би и компанията. Но Стоун не мислеше така. Ралф Шенкъл беше просто лакей, но това нямаше значение. Слуховете се разпространяваха бързо.

— Име? — попита намусено портиерката.

— Стоун Макол.

— Ще видя дали е тук.

Малко по-късно му каза:

— Можете да влезете вътре.

„Прекалено лесно“ — помисли си Стоун, отвори вратата и влезе уверено, сякаш знаеше точно какво прави. Ралф Шенкъл се изправи зад бюрото си със студено лице.

— Какво, по дяволите, искаш?

Стоун се пообърка, но не го показа.

— А, значи знаеш кой съм?

— Не си добре дошъл тук, Макол.

Ммм, значи компанията поне беше почувствала, че ябълковото дърво се тресе. Добре.

— Не избързваш ли малко?

Той погледна втренчено Шенкъл, но му се прииска да се извърне. Не толкова заради нашареното му от сипаница лице, а заради погледа му. Този мъж беше зъл и нямаше съвест. Стоун си бе имал работа с такива отрепки, които работеха в офиси, достойни за генерален директор на Тексако, но пак си оставаха измет.

— Не, въобще не мисля, че избързвам. Виж, и пет пари не давам защо си тук.

— Тогава защо ме прие?

— Просто исках да знаеш, че компанията се е заела с теб.

Стоун се почеса по брадичката.

— Ммм, това е интересно. Ако нямате какво да криете, тогава няма проблем.

Ралф се изсмя.

— О, ние нямаме какво да крием. Но очевидно ти имаш проблем. Ако паметта не ми изневерява, ти беше този, който загуби работата си в полицейския участък.

Стоун пренебрегна този нарочен удар. Пък и имаше свой собствен.

— Първата ви голяма грешка беше убийството на онзи ваш служител.

— Вън, Макол! И си дръж носа далеч от нашия бизнес!

Стоун се ухили злорадо.

— Не ме плашиш, Шенкъл, нито пък шефът ти. Просвал съм и по-жилави от вас. И ако си мислиш, че повече няма да ме видиш, горчиво се лъжеш — спря се на вратата, обърна се и се усмихна: — Кажи на шефа си, който и да е той, че се надявам довечера да спи добре, защото дюшеците в затвора не са толкова дебели.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Натали се чувстваше като изцедена. Битката ѝ с Флетчър се бе оказала лошо начало на деня. Всъщност трябваше да потисне порива си да вземе най-необходимите неща в една чанта, да грабне Кланси, да напусне къщата и да отиде в мотел. Но после си беше помислила за ефекта върху Марта, бе охладила гнева и преглътнала гордостта си.

А и когато напуснеше фермата, щеше да върви спокойно, а не да бяга, сякаш е съгрешила с нещо.

Наложи си да пренасочи ума си от инцидента към работата и потърка чело. Беше се срещнала с адвоката си, със земемера и служителя от Агенцията за опазване на околната среда. Господин Мак Гейтс го беше загазил, но оставаше да се види колко здраво. Натали също се чувстваше отговорна. Трябваше да усети по-рано, че нещо не е наред, че никой не получава нещо за нищо, особено от едноклетъчно като Гейтс.

Сега, когато се приготвяше да напусне офиса, се опита да прогони мрачното си настроение, но не можа. Стоун играеше огромна роля в неспособността ѝ да понесе удара. Натали почувства огромна нужда да го види, да усети ръцете му около себе си и как част от силата му се влива в тялото ѝ. Представи си дланите му навсякъде по нея, устните му, горещи и разтворени, срещу нейните...

— Престани! — извика гласно тя, после се запита защо го прави. Само ако...

Телефонът на бюрото ѝ извънтя. Тя подскочи, но си наложи да успокои дишането си, преди да вдигне слушалката.

— „Чудните посредници“, Натали.

— Здравсти.

Този път почти престана да диша.

— Здравсти.

— Какво има? — попита Стоун.

— Откъде разбра, че има нещо?

— Ами познавам те.

Тя остави тези интимно изречени думи да отминат.

— Е, прав си, имах лош ден.

— Карахте ли се с Флетчър?

— О, да.

— По дяволите, иска ми се да бях там!

— Не, не ти се иска.

— Виж, искам да те видя.

Подмолните течения, значението, скрито зад тези думи, бяха безпогрешни. Ниско долу в корема ѝ се надигна топлина.

— Искаш ли да вземеш Кланси и да наминеш у дома? — попита той, когато не получи отговор.

— Не е нужно да взимам Кланси днес. Ще остане да преспи у детегледачката. Прави тържество в чест на племенницата си и иска Кланси да остане.

— Тогава ти намини.

Нуждата да го види отново се превърна в треска, която я блъскаше напред. Все пак Натали се поколеба.

— Ами...

— Ще се видим след двадесет минути.

Той затвори и я остави да държи слушалката, от която се чуваше само сигналът „свободно“.

Едва влезе през вратата, когато Стоун я затръшна зад гърба ѝ и я сграбчи.

— Ако не мога да те имам отново — прошепна той с натезжал глас, — ще се пръсна!

През вените ѝ премина вълна от бушуващ огън.

— И аз се чувствам така — успя да каже тя.

С припрени, но несигурни пръсти Стоун свали блузата и сутиена ѝ и я заведе в спалнята. Натали го наблюдаваше, докато сваля дрехите си. Когато и последната падна на пода, очите ѝ останаха приковани в голото му тяло.

— Харесва ли ти това, което виждаш? — попита дрезгаво той.

— Да.

Стоун се наведе над нея с жадни и поглъщащи очи.

— И на мен ми харесва това, което виждам — каза той. Започна да целува устните и гърдите ѝ. Тя изстена от надигащото се желание.

— О, да, да!

— Какво „о, да“? Кажи ми какво искаш.

— Теб! Искам теб!

Задъхваше се. Притискаше се в него. Получаваше, Даваше.

— Обичам те, Натали — прошепна дрезгаво той. — Усещаш ли колко много те обичам?

— Да! И аз те обичам! — отвърна тя и впи зъби в рамото му. Просто не можеше да му се насити.

След това бяха твърде изтощени, за да се движат или говорят. Или може би не им се искаше да говорят за това, че са споменали любов. Поне Натали знаеше, че не иска — не че не беше искрена. Беше и чувстваше, че и с него е същото. Виновници за мълчанието им бяха страхът и несигурността. Любовта им беше крехка като стъкло и можеше всеки момент да се строши.

— Натали?

— Ммм?

— Добре ли си?

— Разбира се, защо?

— Не исках да те заболи. Бях малко прибързан и груб.

Тя го целуна и друго уверение не му трябваше.

— Трябва да знам какво ти е казал Флетчър — рече той, след като полежаха мълчаливо в прегръдките си.

Натали се обърна към него и му предаде накратко разговора.

— Представям си изражението му, когато е чул моята версия за убийството.

— Сцената направо беше отвратителна. Той... ми каза да избира между теб и семейството.

— И ти съгласна ли си? Искам да кажа...

— Дали ще престана да се виждам с теб?

Устните му се изкривиха от болка.

— Аха, предполагам, че това исках да кажа.

Мълчанието продължи дълго.

— Кой, мислиш, се крие зад всичко това, което ни се случва? — попита накрая Натали. Устните я боляха от яростните му, отчаяни целувки.

— Искаш да ти прочета целия списък?

— Да.

— Непубликуваният списък?

— Да — каза тя с изтънял глас.

— Добре тогава, да почваме. На първо място, струва ми се, е някой от „Тексас Аеро“. Но все пак не изключвам Флетчър, Стенли или някой друг от твоето семейство, включително еърва ти и оня управител. Всички те имат своите причини да ти сторят нещо лошо, физически или духовно.

— Ами Даниел?

— Не, не, не мисля. Малкият Дани като че ли няма кураж за насилие.

— Е, поне в това отношение сме съгласни един с друг.

— Но не и за другите, нали?

— Продължавам да твърдя, че никой от семейството ми не е отговорен. Не ме е грижа какво е казал онзи пазач преди смъртта си.

— Е, ако си права, макар да не казвам такова нещо — поправи се бързо Стоун, — тогава нашият човек определено е от „Тексас Аеро“, чиято верига току-що пораздрънках между другото.

— Ходил си там?

— Аха — отвърна той и ѝ разказа за разговора си.

Натали помисли малко и каза:

— Жалко, че не можем да прибавим Мак Гейтс към списъка.

— Е, дяволски сигурно е, че не можем и да го изключим, що се отнася за така наречения ти инцидент. Но както и да е... — Стоун се спря.

— Какво „както и да е“?

— Погрижих се за господин Гейтс.

Натали присви подозрително очи:

— Какво направи?

— Накарах го да промени отношението си.

— Как?

— Заплаших го, че ще му скъсам задника от бой, ако някога пак се приближи до теб.

— Майтапиш ли се?

— Никога не се майтапя за такива неща — каза безизразно той.

— Вече трябваше да си го разбрала.

Мозъкът ѝ работеше с бясна скорост.

— И какво ще правим сега?

— Ще вървим с главата напред. Казах си, че няма да спра да друсам дървото, докато не падне гнилата ябълка.

Натали се усмихна на аналогията.

— И ще чакаш?

— Правилно си схванала. И жалко за горкото копеле.

Натали се взря в дълбоките му зелени очи, студени като лед, и още веднъж се изплаши от това, което видя. Но когато Стоун заговори, ледът се стопи от топлината на гласа му:

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. Сега, когато те открия, няма да позволя на нищо и на никого да ни раздели — той ѝ се усмихна унило.

Малко по-късно Стоун я целуна пред вратата.

— Никак не ми се иска да тръгвам.

— Тогава недей.

Тя го докосна по устните.

— И двамата имаме работа за вършене.

— Знам — каза той, хвана пръстите ѝ и ги целуна. — Обади ми се, когато стигнеш във фермата, става ли?

— Добре.

Натали чувстваше погледа му върху себе си, докато отиде до колата и потегли.

Автомобилът, паркиран на една пресечка разстояние, пое по улицата след нея и по лицето на шофьора се разля доволна усмивка.

— Това изобщо не ми харесва!

Мъжът престана да крачи и изгледа сърдито партньора си.

— Казах ти, че ще се погрижа за всичко.

Ралф, който беше обръснал брадата си и излагаше на показ сипаничавото си лице, се потърка по брадичката.

— Само че не сте.

— Ралф е прав — забеляза Луис, спокойно натъпка тютюна в голямото огнище на лулата си и я запали. — Ако се съди по събитията, цялата операция представлява провал след провал.

— И какво предлагаш? — попита мъжът. — Да не би да се опитваш да завземеш мястото ми?

Ралф и Луис се спогледаха, преди отново да насочат вниманието си към шефа. Ралф се обади:

— Не и ако покриете нещата, особено що се отнася до Макол. Той е истинска заплаха.

— Макол не ме плаши — каза мъжът.

— Но пък мен дяволски ме плаши — рече Луис, като всмукваше силно и бързо от лулата си.

— Аха, и мен — прибави Ралф — той е откачено копеле! Знаете това. Едва ли сте забравили, че ни пипна със застрахователната компания, когато говори с пазача в стария склад.

— Това отдавна е свършило — каза мъжът.

— Точно сега не там е шибаният въпрос. Казвам ви, че Макол се приближава дяволски много, което би трябвало да осъзнавате и да се погрижите за него.

— Бях зает — каза с леден глас мъжът.

— Ние също, опитвахме се да направим така, че компанията да не се обърне с краката нагоре и да не влезем в затвора.

— Никой няма да ходи в затвора.

Ралф се ухили цинично.

— Ако не стиснете ония работи на Макол и на мадамата Уитмор, със сигурност всички ще идем там. Ако забелязахте, казах „ние“.

Мъжът присви очи.

— Заплашваш ли ме?

— Ох, дявол да го вземе! — рече Луис. — Тоя разговор няма да ни отведе доникъде.

Мъжът не му обърна внимание.

— Защото ако това е така — продължи той, без да сваля очи от Ралф, — правиш голяма грешка.

— Сега кой кого заплашва?

Мъжът продължи:

— Мога отново да ти ритна задника под оная скала, изпод която те измъкнах.

Ралф скръсти ръце. Гласът му беше толкова заплашителен, колкото и изразът на лицето му:

— Може би, но кой може да се обзаложи, че няма да ви повлечем с нас?

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Стоун седеше в колата си на паркинга на склада на „Тексас Аеро“ и чакаше. Вероятно не трябваше да бъде там, но след като вече беше раздрусал веднъж това дърво, предполагаше, че отново може да го направи. Вървеше напред, като дразнеше тези, които трябваше. Беше почувствал това от първия си разговор с Ралф Шенкъл.

Беше усетил, че Ралф е затынал до коленете в оная гадост със самолетните части, макар и да не мислеше, че е мозъкът на операцията. Именно затова беше решил да се върне. Притиснатият в ъгъла плъх винаги започваше да писка.

Стоун забарабани с пръсти по волана, докато наблюдаваше излизането на смяната на няколко ярда пред него. Чакаше тук от около тридесет минути и през цялото време му се бе налагало да пропъжда мислите за Натали.

Все още не можеше да повярва, че ѝ е признал любовта си. По дяволите, дори не можеше да повярва, че наистина я обича. Но беше вярно. Не можеше повече да го отрича. Също така смяташе, че и тя го обича и накрая е започнала да му има доверие, макар и да не я беше питал за това. Колкото до бъдеще с нея... е, това оставаше да се обмисли по-нататък. И двамата имаха мисия и докато тя не бъдеше завършена, нищо не можеше да бъде уредено.

А междуременно имаше намерение да се наслаждава не само на сочните удоволствия от тялото ѝ, но и на острия ѝ ум. Освен Сали, тя беше най-доброто нещо, което някога му се бе случвало. И бе отчаяно решен да го запази.

Не обърна внимание на линкълна, който сви в паркинга на склада, докато шофьорът му не излезе. Стоун се изправи рязко на седалката и сърцето му заби по-бързо. Господи!

Погледа как Ралф Шенкъл слиза от луксозното си возило, след това слезе от своето. Именно колата на Шенкъл накара кръвта му да закипи — кола, платена с живота на много хора. Може и правителството да не бе в състояние да докаже това, но Стоун бе

убеден, че Шенкъл и шефът му са потенциални убийци, като произвеждаха лошокачествени самолетни части и ги продаваха като стандартни.

Мисълта, че може би този кучи син или някой, свързан с тази незаконна операция, заплашваше него и Натали, накара кипящата ярост във вените му да запулсира още по-силно. Той ускори крачка и настигна Шенкъл, преди онзи да влезе в сградата. Стоун се огледа и изпита облекчение, като видя, че наблизо няма никой.

— Шенкъл.

Набитият мъж се обърна. Когато видя Стоун, очите му се присвиха, но гласът му беше изненадващо приятен:

— А, Макол, значи отново се срещаме?

Стоун веднага застана нащрек. След начина, по който мъжът бе реагирал на посещението му преди няколко дни, му нямаше доверие, докато не го тръшнеше на земята, което не беше далеч да се случи.

— Аха, така изглежда.

— Какъв е проблемът ти този път?

— Същият като преди. Истината.

— Виж, Макол, какво е нужно, за да престанеш да ме преследваш?

В гласа на Ралф отново имаше раздразнение и Стоун го забеляза, но прикри усмивката си. Може би плъхът даваше първите признаци, че ще запищи.

Стоун сви нехайно рамене.

— Вече ти казах, Шенкъл — истината. Съвсем просто е.

— И каква според теб е тя?

Стоун копнееше да натъпче самодоволната усмивка в гърлото му, но запази самообладание.

— Можеш да започнеш, като ми кажеш защо един от бившите ви служители е убит и защо е прошепнал името Уитмор, преди да умре.

Ралф примигна, но преди това Стоун забеляза как в очите му пропълзва страх.

— А какво те кара да мислиш, че ще ти кажа нещо повече от това, което ти казах последния път, когато нахълта в моя кабинет? Всъщност бих могъл да накарам хората си да те изхвърлят от този имот без много усилия.

— Не мисля.

Може би не точно това, което Стоун каза, а начинът, по който го каза, накара лицето на Ралф да пребледнее мъртвешки, при което белезите на лицето му изпъкнаха.

— Добре, Макол, разбрах те.

— Бих бил много изненадан, ако е така, но те слушам.

— И аз така си помислих. Е, хайде да престанем да се будалкаме и да дойдем на въпроса защо всъщност си тук.

Ралф бръкна в джоба, извади портфейл, отвори го и измъкна оттам пачка банкноти.

— Това за какво е? — настръхна Стоун.

Ралф протегна пълната си с пари ръка към него.

— О, хайде сега, и двамата знаем, че си подкупен като всички нас. Тогава защо не вземеш парите и...

Ралф така и не успя да довърши. Стоун го сграбчи и го вдигна от земята толкова бързо, че Ралф като че ли не разбра какво става, докато Стоун не го блъсна в стената на сградата няколко пъти.

— Защо...

— Затваряй си плювалника — рече Стоун, — преди да ти разкрася още повече физиономията.

Ралф висеше във въздуха с лице, приличащо на презряла диня, готова всеки момент да се пръсне. Той отвори уста да каже нещо, но ръката на Стоун беше стиснала гърлото му и му пречеше да говори. В момента Ралф приличаше на шаран, който отваряше и затваряше уста.

— Който досега ме е нарекъл подкупно ченге, не му се е разминало! — Стоун още веднъж го блъсна в стената. — И не приемам подкупи! — Ралф нададе слаб вик, когато главата му се разлюля. — Никога не съм взимал и няма да взема! Ясно?

Очите на мъжа се изцъклиха и той отново нададе слаб вик.

— Изглежда не схващаш бързо, Ралфи, но може би с твоя шеф не е така.

Стоун го пусна така внезапно, както го беше и сграбчил. Коленете на Ралф се подгънаха и той се строполи на земята. Стоун се изкуши да го зарита, докато го смачка, но се овладя, когато образът на Натали изникна пред очите му. Не искаше да пропилява шанса си, като отива твърде далеч, което бе негов постоянен проблем в миналото.

— Кажете на приятелчетата си, че е въпрос на време, докато открия достатъчно доказателства, за да затворя това място и да

изхвърля всички вас, отрепки, от бизнеса.

След тези думи се обърна и отиде до колата си. Не си направи труда да погледне втори път към Ралф Шенкъл. Дявол да го вземе, надяваше се скапанякът в момента да си повръща червата.

От другата страна на улицата един мъж се усмихна, докато се качваше в червеникавокафявия си пикап. Нямаше търпение да покаже на стареца до какво се е докопал. На Макол щяха да му бъдат подръпнати топките, а на оная кучка, Натали, щяха да ѝ зашият човката.

Той захихика злобно. Искаше да види как Натали си получава възмездие. Да се научи да не дърдори излишно.

Натали бе говорила със Стоун само веднъж, откакто бяха признали любовта си, но този разговор в голямата си част беше свързан с работата. Беше ѝ съобщил, че отива в склада да види дали ще може да открие нещо. Тогава тя му каза да внимава, а той отвърна:

— Не се тревожи. Сега вече имам за какво да живея.

Тя отново си припомни тези думи и по вените ѝ се разля топлина. Не знаеше как ще свърши цялата тази каша, но знаеше, че доверието ѝ към Стоун укрепва с всеки изминал ден, което говореше добре за едно бъдеще с него.

Но сега не искаше да мисли за това. Умът ѝ беше зает с Филип. По някаква причина чувстваше нужда да проследи отново събитията, да си припомни всичко, което бе казал и направил преди смъртта си.

След усилена работа върху една сделка със земя, за която се надяваше да излезе също толкова доходна, колкото и пропадналата, тя си взе почивен ден. Беше уморена и имаше нужда да прекара малко време с Кланси. Слава богу, че Флетчър я избягваше, както и Стенли и Пола. Само Марта и Даниел се отнасяха с нея прилично и с любов.

Беше прекарала сутринта с Кланси на басейна. Сега, когато слагаше дъщеря си да поспи, Натали продължаваше да търси в паметта си нещо, което може би е пропуснала.

Но нищо не ѝ идваше наум. Объркана, тя си взе душ и се преоблече. Имаше нужда да се махне от фермата. Това беше още един проблем, който не търпеше отлагане. Всъщност отдавна вече трябваше да се е преместила, със или без пари. Но любовта и верността на Марта и Даниел я бяха задържали тук — грешка, за която сега съжаляваше.

Присъствието ѝ продължаваше да разделя семейството на два лагера. А и Флетчър ѝ беше дал ясно да разбере, че ако продължава да се вижда със Стоун, не я желае там. Беше изненадана, че още не ѝ е наредил да напусне.

Натали пропъди тази неприятна мисъл и отвори една стара кутия за бижута, за да потърси чифт обици, които подхождаха на дрехите ѝ. Вътре имаше малко ключе.

— Чудя се откъде ли е това? — заразмишлява тя на глас.

Стисна ключето в дланта си, а умът ѝ заработи бясно. След като го разгледа внимателно, разбра, че е от банков сейф. Притисна го до гърдите си като спасително въже. След като не беше нейно, значи беше на Филип, което означаваше, че го е оставил тук на съхранение. Натали не знаеше защо, но имаше намерение да разбере. Веднага.

Тя сложи ключето в страничния джоб на чантата си, където държеше кърпичките. След това, без дори да се погледне повече в огледалото, слезе долу в кухнята. Джоузи беше там.

— Божке, чедо, какво има? Изглеждаш, кат'че ли не ти е останала душа!

— Така е, но няма значение. Джоузи, Кланси спи. Ще бъдеш ли така любезна да я наглеждаш?

— Да де. Ама къде отиваш тъй под пара?

— В града. Няма да се бавя — отвърна Натали, целуна Джоузи по бузата и се отправи към входната врата.

— Нат.

Натали вече беше сложила ръка на бравата, когато чу Даниел да изрича името ѝ. Тя се извърна рязко и се усмихна.

— Здравсти.

Той не отвърна на усмивката ѝ.

— Да не би да излизаш?

— Да, всъщност да. Защо?

— Имаш ли нещо против да дойдеш при нас в дневната?

Устните на Натали потрепнаха насмешливо.

— Защо толкова официално, скъпи братко?

— Хайде, Нат — каза Даниел и пристъпи към нея. — Говоря сериозно.

— Виждам.

Той протегна ръка, с който жест искаше да я покани да върви пред него. Натали въздъхна.

— Добре, но само за секунда. Имам да свърша една работа — Натали влезе в стаята и се стъписа. Целият клан Уитмор беше там. Най-откаченото нещо бе, че сега беше средата на следобед. Но враждебността беше толкова осезаема, че ѝ напомняше на ранна утринна мъгла — сива и мрачна.

Тя се наежи.

— Какво става?

— На какво ти прилича? — попита Флетчър и излезе от сянката с мрачно лице.

Натали се огледа и сърцето ѝ се сви.

— Изглежда така, сякаш ще бъда осъдена без съдебен процес.

— Абсолютно права си — рече студено свекър ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Натали изгледа възрастния мъж и направи безпомощен жест с ръце.

— Какъв ти е проблемът този път?

— Аз нямам проблем — парира Флетчър. — Ти имаш. Изисквам от теб да се осъзнаеш и да започнеш да се държиш като Уитмор.

— Не зная за какво говориш — рече Натали и очите ѝ обходиха стаята в търсене на поне едно дружелюбно лице. Когато погледна Даниел, дори и той изглеждаше плах. — Няма да позволя да се отнасяте с мен така. Вие не ме притежавате. Нито пък притежавате Кланси.

— Има си хас да не я притежавам!

— Флетчър, Моля те, успокой се. Обеща да не се горещиш.

Флетчър обърна на Марта толкова внимание, колкото и ако беше парче дърво.

— Мама е права, татко. Това трябва да бъде обсъдено цивилизовано.

— Не се меси, Даниел! Както обикновено, това не е твоя работа. Тя разкъсва това семейство и аз няма да го търпя, нито пък ще търпя да се съюзява с врага.

Натали щеше да се изсмее на думите му, ако положението не беше толкова трагично сериозно.

— Това ли мислиш, че нравя?

— По дяволите, знам, че го правиш!

— И как по-точно го разбра?

— Имам доказателство, че снощи не си се прибрала у дома.

В гърдите ѝ се надигна ярост, която едва не я задуши.

— Да не би да си ме шпионирал?

— Дяволски права си, особено след като разбрах, че се виждаш с онова ченге-убиец.

— Виж, Флетчър, вече говорихме за това и нямам намерение да разравям отново въглените. Уморена съм.

— Аз също! — възкликна Флетчър. — И ми се повръща, като си помисля, че ти, жената на Филип, си спала с Макол, после си се измъкнала от къщата му като крадец посред нощ.

— Този път отиде твърде далеч, Флетчър.

— Не мисля — каза провлечено и грозно той. — Но както и да е, веднъж го унищожих, мога да го направя и пак.

Натали реагира така, сякаш я бяха ритнали в стомаха.

— Значи Стоун е бил прав. Ти си упражнил натиск над Рътджърс и управлението да го уволнят.

— Дяволски права си, направих го.

— Ти ме излъга! — извика Натали.

— И пак бих го направил, ако се наложи. Но ти нямаш право да ми се правиш на света вода ненапита. Излъга ме за връзката си с него.

Очите на Натали проблеснаха гневно.

— Бъди проклет, Флетчър!

— По-добре кажи той да бъде проклет. По мое мнение Макол си получи заслуженото, особено когато се направи на светец за сметка на сина ми — млъкна и изтри потта от челото си. — И не само това, копелето е ренегат, играе по свои собствени правила. Е, когато застреля сина ми, направи най-голямата грешка в живота си и аз го накарах да си плати.

— Точно както и мен ме караш да си плащам, виновна или не.

— За бога, Натали! Погледни фактите!

— Това, което виждам сега, е колко ниско си паднал, колко презрян си станал!

— Може и така да е, но ти си виновна за това. Беше хваната на местопрестъплението — да се измъкваш от къщата му посреднощ. Мога да понеса да подновиш следствието, защото няма какво да се открие — нито конспирация, нито нищо. Но няма да търпя да спиш с мъжа, застрелял сина ми.

— Аз съм с теб, татко! — вметна Стенли и погледна злорадо Натали, сякаш за да ѝ каже: „Получи си заслуженото.“

— Моят личен живот си е моя работа! — извика Натали.

— Как можеш да кажеш такава неща след всичко, което сме направили за теб? — попита Флетчър — Ами Марта ти спаси живота. И как ѝ се отплащаш — като предаваш любовта ѝ...

— Достатъчно, татко — каза отново Даниел, но този път в гласа му се промъкнаха стоманени нотки.

Флетчър му хвърли още един сърдит поглед, но за пръв път като че ли се заслуша.

— Виж, скъпа — каза Даниел, като насочи вниманието си към Натали, с нежен и придумващ глас, — татко не искаше да каже...

— Има си хас да не съм искал! — прекъснато Флетчър.

Даниел продължи, без да му обръща внимание:

— Това, за което всички сме загрижени, е, че ти, а може би и Стоун Макол очевидно смятате, че някой от това семейство е замесен в нещо незаконно, че ние имаме нещо общо с производството на дефектни самолетни части, което просто не е така — той помълча. — Ако е имало или все още има нещо скрито-покрито в склада на фабриката, то тогава Стоун е този, който е виновен, който е замесен. И още веднъж повтарям: всичко, което татко е направил, е да им даде сградата под наем. Твоят любовник е взимал рушвети.

Натали стисна здраво юмруци.

— Не вярвам!

— Тогава може би ще повярваш на това — Флетчър се наведе, взе един пакет от масичката за кафе и ѝ го подаде победоносно. После, когато Натали се поколеба, каза: — Хайде де, отвори го. Виж сама.

Макар по тялото ѝ да плъзна хлад и да ѝ се наложи да прехапе долната си устна, за да не затракат зъбите ѝ, Натали се подчини. В плика имаше цветна снимка на Стоун и един мъж, когото не разпозна. Непознатият имаше пачка пари в ръката си, която протягаше към Стоун.

Тя вдигна очи. Главата ѝ бръмчеше от объркване.

— Не разбирам.

— Със сигурност разбираш — рече Флетчър. — Но все пак ще ти обясня. Това момче, дете дава пари на Макол, е директор в „Тексас Аеро“. Казва се Ралф Шенкъл и управлява фабриката. Очевидно е, че плаща на Макол.

Натали пусна снимката и залитна назад.

— Как се добра до това?

— Че как мислиш? Поръчах да следят и Макол.

Лицето на Натали почервения и тя потисна вика си, вече неспособна да се справя с положението. Искаше ѝ се да запуши уши,

да спре барабаненето в тях, да избяга от стаята и да се престори, че е сънувала всичко това. Но не можеше да се преструва, не и когато грозната истина току-що я бе зашлевила през лицето.

— Виждаш ли, скъпа? — казваше в този момент Даниел. — Очевидно Макол те е използвал, за да се опита да опетни името на семейството ни заради това, което му се е случило. И отново ти казвам, че ако в онази компания има нещо незаконно, то тогава полицията ще го открие. И ако Макол е замесен, както си мисля, че е, и то до ушите, тогава и той ще бъде пипнат.

Натали поклати глава.

— Не, не мисля...

— Ах, по дяволите! — изсъска Флетчър. — Наумила си е, че любовникът ѝ не може да е грешен, а това ми показва, че вече е направила избора си.

— Но мъжът е казал „Уитмор“, преди да умре! — възрази отчаяно Натали.

— Ех, да — рече Флетчър и махна нехайно с ръка. — Кой знае какво е имал наум той приятел тогава. Както и да е, полицията свърза смъртта му с големия му дълг на комар — погледът му беше корав. — Но съм сигурен, че ти и твоят любовник вече знаете това.

Натали искаше да отрече всичко, което Флетчър беше запратил срещу нея, но не можеше. О, господи, дали наистина Стоун я беше използвал, както казваше свекър ѝ? Тя се помъчи да подреди в ума си обвиненията на Флетчър и обясненията на Даниел, но не успя. Никога нямаше да може да погребее напълно старото семенце на недоверие към Стоун. Сега то отново изплуваше на повърхността.

— Ние те обичаме, Нат — каза Даниел. — А ти все още си част от нашето семейство. Не захвърляй това на боклука.

— Със сигурност досега сме ти доказали любовта и верността си — прибави Марта по своя мил, но убедителен начин. — Не позволявай на този човек да съсипва живота на всички ни.

Очите на Натали се напълниха със сълзи, когато думите на Марта стигнаха до съзнанието ѝ. Сърцето ѝ се сви. Но сега не можеше да се тревожи за Марта. Мислите ѝ бяха заети със Стоун. Отново се питаше дали Стоун я е излъгал, дали я е използвал за собствените си цели. Ако беше така, тогава значи не я обичаше, никога не я бе обичал.

Мили боже, искаше да повярва в невинността му, но снимката беше съкрушителна. Никога не я беше убедил или доказал, че някой от семейството ѝ, включително Филип, някога е бил замесен в каквото и да било незаконно действие.

И какво означаваше това? Нима щеше да допусне, че Стоун наистина е враг? Съмнението пропълзя като гореща жлъч в гърлото ѝ, а с него дойде и заслепяващият, раздиращ душата ѝ гняв от възможността да я е направил на глупачка, и то неведнъж, а два пъти.

— Натали, кажи нещо — рече Даниел, като се приближи и уви ръка около раменете ѝ. — Моля те.

Тялото ѝ беше вцепенено, но все пак намери сили да се обърне и излезе от стаята.

— Остави я!

Грубият вик на Флетчър достигна до ушите ѝ и тя ускори крачка.

— Чук, чук.

Звук на глас вместо действително почукване на вратата накара Натали да вдигне рязко глава. Скот Тимпсън, журналистът, стоеше на вратата на кабинета ѝ. Слабото му лице беше намръщено.

— Хей, съжалявам. Не исках да те стресна.

— Не си — каза Натали, като се мъчеше да възвърне самообладанието си.

— Нещо не ти личи, като те гледам.

— Моля те, влез и седни — усмихна се унило тя. — Но разполагам със съвсем малко време.

— Това ме устройва. Минавах наблизко и си помислих, че мога да дойда и да попитам как вървят нещата.

— Зле.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна повече.

— Помогна ми страшно много, само че още нещата не са се събрали в мозайка и се съмнявам, че това някога ще стане.

— Ами Макол? Реши ли как се вмести той в мозайката?

Натали извърна поглед, защото се страхуваше той да не види разбитото ѝ сърце.

— И да, и не.

Не искаше да му казва, че се кани да излезе от офиса и да се изправи срещу Стоун. Беше искала да направи това предишната вечер, но не бе имала силата или смелостта. Но тази сутрин вече ги бе придобила.

— Е, имам още малко информация за него, ако те интересува.

Натали отново обърна глава към журналиста:

— Каква е тя?

— Малко след като са го повишили, е бил обвинен във взимане на подкуп, който вероятно е използвал, за да си плати дълговете и непокрытите чекове, които алчната му жена сеела навсякъде.

Преплетените пръсти на Натали се закръшиха напред-назад. Това бе нещо, което не ѝ се искаше да чува в момента — не сега. Не и когато доверието ѝ в Стоун вече беше получило смъртоносен удар. Не и когато се страхуваше за своя живот и този на Кланси. И все пак си оставаше убедена, че Стоун никога не би сторил нещо лошо и на двете. Но всъщност може би се самозаблуждаваше, защото все още го обичаше, каквато си беше глупачка. Както и да е, имаше нещо по-важно наум.

— Как намери тази информация за Стоун? — попита тя и очите ѝ се стрелнаха към часовника.

Скот сви рамене:

— Просто продължих да се ровя, това е всичко.

— Какво е станало с това обвинение?

— Нищо, макар и Министерството на вътрешните работи да се е занимало със случая. Или обвинението е било фалшиво, или Макол е успял да ги надхитри.

— Благодаря ти, че ми каза, Скот — каза Натали и се изправи.

Той я последва.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Не, не съм сигурна в нищо, но трябва да вървя.

— Няма проблеми. Ще повървя с теб.

Тя му се усмихна още веднъж унило.

— Много ще ти бъда задължена.

Натали си нямаше идея какво ще каже. Знаеше само, че ако сега не се изправи срещу Стоун, няма да може да се понася. Осъзнаваше, че

снимката сама по себе си не е доказателство, че е направил нещо лошо. И ако тя някога бе преодоляла напълно недоверието си към него, сега нямаше да бъде тук. Но снимката, в комбинация с информацията на Скот, бе изиграла ролята на катализатор, който отново съживи онези съмнения.

Тя натисна звънеца и зачака.

След малко Стоун отвори вратата, облечен в стара тениска и изтъркани джинси. Косата му беше разбъркана, както обикновено, а на лицето му беше набола няколкодневна брада. Физически никога не бе изглеждал по-добре и отново я връхлетя мисълта какво силно привличане изпитва към този мъж, макар и да знаеше, че е отнел живота на съпруга ѝ. Господи, що за жена беше?

— Здравсти, миличка — каза той и очите му грейнаха. — Тъкмо се канех да ти се обадя... — млъкна и лицето му помръкна. — Ей, какво има? Изглеждаш...

— Зле. Това ли искаше да кажеш?

Той се намръщи, когато Натали се шмугна покрай него и не спря, докато не стигна до средата на дневната.

— Да, и така може да се каже — Стоун се намръщи още повече. Объркването му беше очевидно. — Какво става?

— Защо ме излъга?

— Да съм те излъгал? За какво, по дяволите, говориш?

— Ето за какво говоря! — тя измъкна бързо снимката от чантичката си и я метна към него. Парчето хартия се завъртя във въздуха и се приземи на пода с лицето нагоре.

Стоун присви очи, после се наведе и я вдигна. Натали го наблюдаваше, за да види реакцията му.

— Откъде взе това? — попита той, като се изправи.

— От Флетчър.

— Разбирам.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

— Ти вярваш в това, което наемква снимката — той не зададе въпрос, а просто грубо установи фактите.

— Действията говорят повече от думите — гласът ѝ, дрезгав и измъчен, сякаш идваше от нечие друго гърло. — Съжалявам да го кажа, но има и още. Един мой приятел журналист днес дойде да ме види.

Когато Стоун отговори само с враждебно мълчание, тя му предаде накратко разговора. Той се изсмя дрезгаво.

— Как, по дяволите, бих могъл да се защита?

— Би могъл да опиташ.

— Защо? Ти вече си решила.

Макар и гласът ѝ да прозвуча по-меко, обвинението в него продължаваше да съдържа режеща сила.

— Ами защитавай се. Слушам те.

— Добре тогава.

У него се чувстваше такава болка и поражение, че Натали усети непреодолимо желание да протегне ръка. След това обаче си наложи да не проявява никакво състрадание.

— Няма да отричам, че отидох до склада — казваше в този момент Стоун, — или пък че съм имал сблъсък с един директор на име Ралф Шенкъл, който всъщност ми предложи подкуп, за да се откажа, както личи на снимката. Но шпионинът на Флетчър е пропуснал да запечата на филм какво стана след това.

— И какво точно беше то?

— Показах на тоя приятел какво точно може да прави с парите си.

— Което означава?

— Че не взех шибания му подкуп! Това, което взех или поне заплаших, че ще взема, беше парче от задника на тоя скапаняк.

— Защо тогава това не личи на снимката?

На лицето му се изписа презрение:

— Ами сети се де!

— Значи искаш да кажеш, че който и да е направил тази снимка, нарочно не е запечатал факта, че си отказал подкупа.

— Точно това исках да кажа.

Думите му имаха смисъл. Смееше ли да му повярва? Отново? Страшно ѝ се искаше. О, господи, искаше ѝ се повече от всичко друго на света! Но все пак вярваше и на Даниел.

— Обичам те, Натали. Трябва да повярваш, че никога не бих ти сторил нищо лошо.

— Иска ми се да го вярвам — прошепна тя.

— Само че не го вярваш, нали?

Стоун сякаш се сви. Очите му загубиха цвета си, а ъгълчетата на устните му увиснаха надолу.

— Аз... — думите замръзнаха в гърлото ѝ, докато сърцето ѝ се пълнеше с лед, а съзнанието ѝ със самопрезрение. Копнееше да му повярва, само че...

Когато не получи отговор, той трепна болезнено.

— Ти каза, че ме обичаш.

Натали не каза нищо. Той ѝ се усмихна студено и подигравателно.

— Може и да имаш проблем с любовта си към мен, но и двамата знаем, че нямаше никакъв проблем да се намъкнеш в леглото ми, дявол да го вземе.

Кръвта се дръпна от лицето на Натали.

— Няма нужда да бъдеш груб.

— Така ли? А какъв трябва да бъда сега, можеш ли да ми кажеш?

Натали направи безпомощен жест с ръце.

— Това не води доникъде.

— Дяволски права си. Затова защо просто не се разкараш оттук?

Натали подскочи, сякаш я беше шибнал камшик.

— Какво?

— Чу ме добре. Махай се, по дяволите! Любов без доверие не съществува дълго. А е очевидно, че семейството ти е спечелило твоето доверие, а аз съм го загубил — той ѝ обърна гръб и остана мълчалив сякаш цяла вечност, преди накрая да прибави: — Заклучи вратата след себе си.

Натали излезе с механични движения като робот. Чувстваше, че ще се задуши от неизречените думи.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Натали сякаш не можеше да се измъкне от депресията си. Макар и да знаеше, че е постъпила правилно, искайки обяснение от Стоун, не можеше да потисне битката, която бушуваше в нея.

Рядко позволяваше на съзнанието си да се плъзва към интимната страна на отношенията им. Болката беше непоносима. В добавка на това, че беше загубила Стоун, бе нанесла удар на решителността си да разкрие тайната за смъртта на Филип, което я принуждаваше още веднъж да преразгледа мотивите си.

Ами ако тревогата на Филип бе дошла единствено от кампанията и от нищо друго, както семейството вярваше? Трябваше ли да се откаже? Трябваше ли да остави миналото погребано, раните да заздравеят и да продължи с живота си?

Въпроси без отговори.

Устоите на живота ѝ бяха понесли жесток удар, не можеше да пренебрегне това. В крайна сметка се питаше дали си заслужаваше болката.

През седмицата, след като беше излязла от жилището на Стоун, бе зависила предимно от Кланси, работата си и Люси, за да преминат дългите ѝ дни. Но нощите бяха непоносими. През много от тях тя крачеше из стаята си или на балкона, гледаше звездите. Веднъж дори премести Кланси в леглото си.

На сутринта след последната ѝ среща със Стоун Люси бе поискала да знае какво става.

— Боже, боже, дете мое, да не би снощи някой да те е бил под очите?

— Толкова ли зле изглеждам? — отвърна механично Натали, макар да не я беше грижа за външния ѝ вид.

— Още по-лошо.

Натали се усмихна безчувствено.

— Със сигурност знаеш как да накараш човек да се чувства по-добре.

— О, хайде, не исках да прозвучи така. Просто, отдавна не съм те виждала такава, сякаш някой те е изпразнил от съдържание.

Натали се извърна настрани, като си мислеше колко съвършено е определението на Люси.

— Стоун е, нали?

Натали кимна.

— Откъде разбра?

— Само един мъж може да накара жената да се чувства по-долна от патешко лайно.

Този път Натали се засмя.

— Ти си единственият освежител, от който имах нужда. Благодаря ти.

— Също така имам доста здраво рамо.

Натали се изкуши да изтърси всичко, което ѝ тежеше на душата, но не го направи. Някои неща бяха просто твърде лични, за да бъдат споделени. А и преди да разголи душата си, трябваше първо да подреди нещата за себе си. Чувствата и намеренията ѝ все още бяха твърде объркани.

— Знам, Люс, и съм ти задължена. Повярвай ми. Но точно сега...

— Няма да ти се обиждам — рече Люси. — Предполагам, че и разследването не върви добре. Можеш ли да ми кажеш какво става там?

Очите на Натали проблеснаха.

— Зная, че съм... че сме близо, но още нищо не сме открили.

— Говори ли с Даниел?

— Малко.

— Струва ми се, че трябва се разтовариш пред него. Ако някой може да ти помогне и да ти даде съвет, това е той.

— Може би си права.

— Поне ще успее да изтрие това болезнено изражение от лицето ти.

— Ще видим.

— Между другото — смени темата Люси, — исках да обсъдя нещо с теб.

— Звучи ми сериозно.

— Такова е — отвърна Люси, след това млъкна.

— Е?

— Искам да продам фирмата.

Натали примигна изненадано.

— Моля?

— Знаех, че ще се шашнеш. Аз също — на себе си. И все пак размишлявам над това вече месеци и съм взела твърдо решение.

— Но защо? Искам да кажа...

Люси се изправи, отиде до прозореца и за момент остана с гръб към Натали. После изведнъж се обърна.

— Отегчение и безпокойство — тя сви рамене. — Знаеш ли, откакто бракът ми пропадна, не съм искала да имам нищо общо с мъже. Но след интензивното лечение при психолог отново съм готова да заплющя с крила.

Натали се усмихна, стана и я прегърна.

— Слава богу!

— Е, както и да е, имам една приятелка в Колорадо, която иска да отида да живея там. Каза ми, че имала страхотен здравеняк, вече избран за мен — Люси отново сви рамене. — И край на историята.

Само че за Натали това не беше край, а възможност за ново начало. Тя едва сдържаше вълнението си. Именно за това си беше мечтала — за възможност да си има собствена агенция.

— Е, какво мислиш? — попита Люси. — Луда ли съм или не?

— Не, не си луда или каквото и да било друго. Мисля, че идеята ти е прекрасна, макар че не мога да понеса мисълта да загубя най-добрата си приятелка.

— О, няма да ме загубиш. Както и да е, нямам намерение веднага да скачам в дълбоката вода, така че не се притеснявай. Смятам да не бързам и да избера най-подходящия купувач.

— Може би имам един предвид.

— О, наистина ли? Кой?

— Ще ти кажа по-късно, става ли?

Неочаквано Натали отдръпна мислите си от този разговор. Колкото и да ѝ се искаше да размишлява върху вълнуващата възможност да купи агенцията, сега не беше време за такова разтакаване, особено след като погледна срещите, записани в тефтерчето ѝ за този следобед.

Имаше да покаже две къщи и много работа по сделката със земята. Ако тя излезеше успешна, щеше да има достатъчно пари, за да

плати агенцията в брой. Предпочиташе да не казва на Люси, защото в момента не можеше да направи нищо. Не и когато личният ѝ живот беше такава бъркотия.

Телефонът издрънча. Натали се сепна и устата ѝ пресъхна. Стоун? Само ако... Не, не можеше да стори това на себе си.

Тя вдигна слушалката.

— „Чудните посредници“, говори Натали.

Мълчание.

— Ало? — попита тя с агресивни нотки в гласа си, от които се срамуваше, но не можеше да сдържи.

— Ако цениш живота си и този на хлапето ти — каза един приглушен глас, — ще се откажеш от разследването. Веднага!

Щрак.

За секунди тялото на Натали от пламнало стана ледено. Чувстваше се потресена, напълно вцепенена. О, господи, не можеше да повярва, че някой е в състояние да стори нещо лошо на едно невинно дете! Потърка слепоочието си и се опита да овладее страха, който беше стиснал здраво сърцето и затрудняваше дишането ѝ.

Стоун? Дали той не се беше обадил? Не. Шестото чувство отново ѝ подсказа, че той никога не би сторил нищо лошо на Кланси. Но на нея? Не. Кой тогава беше този зъл човек, който продължаваше да я тормози?

Сега това нямаше значение. Трябваше да вземе Кланси. Тя беше най-важното нещо в живота ѝ.

Четиридесет и пет минути по-късно Натали пъкна мечето в ръцете на Кланси, наведе се и я целуна по бузката. Седеше до леглото ѝ повече от час и мислите ѝ не бяха престанали да се въртят като вихър.

Почукването на вратата я стресна. Обърна се и видя Марта, която изглеждаше жалка с несигурността си.

— Здравсти, влизай — рече Натали и за свое удивление усети как гласът ѝ се прекъсва.

— Надявам се да не преча. Просто, ъ-ъ... исках да видя Кланси за мъничко.

Натали се усмихна през неканените сълзи. После, сърдита на себе си, взе чантичката, отвори я и измъкна оттам пакетче носни кърпички. Тогава видя ключа. „О, не!“, изстена вътрешно тя. Прииска

й се да се ритне. Потънала в самосъжаление за Стоун, беше забравила да отиде в банката и да види дали ключът наистина е на някой сейф, и ако да — от какво значение бе това.

— Натали?

Натали осъзна, че може би изглежда като идиотка.

— Добре съм, Марта. Виж, би ли наглеждала Кланси за малко? Трябва да отида бързо в града.

Марта засия:

— С най-голямо удоволствие.

— Благодаря ти — Натали я стисна по рамото.

Марта я хвана за ръката и я погледна с насълзени очи.

— Обичам те.

— Аз също — отвърна Натали и излезе, преди да се е разревала като бебе.

— Благодаря ви, господин Кейн.

— Винаги на вашите услуги, госпожо Уитмор — каза носово той. — Все пак семейство Уитмор са нашите най-важни клиенти.

Натали не беше сигурна дали това е така, особено след като й се наложи да премине през много формалности, преди да й позволят да отвори сейфа. Но сега той вече беше пред нея. Тя седна и вдигна металния капак. Не знаеше какво очаква да намери, но в никакъв случай не бяха книга с името „Тексас Аеро Индъстриз“, отпечатано в горната им част.

Почувства гъделичкане по врата, после се обля в студена пот. Какво означаваше това? Дали сега нямаше да открие отговора за смъртта на Филип? Ръцете и трепереха толкова силно, че й беше трудно да махне книгата от кутията. Когато ги разстла на масата и ги прегледа, вълнението й поспадна. Бяха просто скачени заедно фактури. Но след това, когато ги огледа по-добре, я връхлетя ужасната истина.

Бяха подписани от Филип.

— О, не, господи, моля ти се, не! — изстена тя.

Беше се случило възможно най-лошото. Вдигна глава. Съчетанието от гняв и страх заплашваше да я задуши, Филип наистина представляваше част от „Тексас Аеро“, и то, както изглеждаше, жизненоважна част.

„Проклет да бъде!“, прииска ѝ се да изкрещи. Но най-вече ѝ се искаше да пропълзи в някоя дупка и никога повече да не излезе оттам. Как беше попаднала в този жесток капан? Сърцето отново заблъска в гърдите ѝ, този път по-силно.

Освен ако не бе знаел, че работата на предприятието е незаконна. Беше ли възможно това или само така ѝ се искаше? Натали си наложи отново да прелисти фактурите. Нищо не изскочи пред погледа ѝ, освен голата истина, че Филип наистина е бил замесен. „Все пак тук може да има нещо, което да докаже невинността му — каза си тя с трескаво напрежение. Или вината му“ — поправи се после, но не ѝ се искаше да поглежда тъмната страна на медала.

Отначало реши да занесе фактурите на Стоун, но веднага след това се върна с трясък в реалността. Не можеше да отиде при него. Нито сега, нито когато и да било. Беше сама и болката ѝ бе толкова силна, че почти ѝ се искаше да умре. После пред очите и изникна невинното лице на Кланси. Натали стана и изправи рамене.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Влизай, Дани.

Натали не се обърна, но усети присъствието му зад гърба си още преди да бе поставил ръце на раменете ѝ.

— Какво ти е? Зле ли си?

Тя го погледна с измъчено лице.

— И да, и не. Трябва да е станало по телепатия, защото тъкмо смятах да проверя дали си си вкъщи.

— Какво има? — попита разтревожено Даниел и я прегърна още по-здраво. — Не съм те виждал да плачеш, откакто...

— Не плача.

— Е, поне си на косъм от това.

Натали беше твърде изморена, за да спори. Тя примигна, стана, отиде до леглото, целуна отново Кланси и направи знак на Даниел да я последва.

Когато излязоха от стаята, той каза:

— Хайде да излезем на верандата. Може и да не ти се вярва, но има ветрец.

— Къде са Марта и Флетчър?

— Отидоха у Стенли на вечеря — той ѝ се усмихна унило. — Пола е сготвила вечеря.

— Пола да готви?

— Аха. Но това е просто поредният опит да се подмажат на стария. И подозирам, че тя се опитва също да събере разпокъсаните останки от брака си.

— Твърде поетичен начин да се каже, но не ми е жал за нито един от двамата.

— На мен също.

— Значи сега сме сами в къщата? — попита Натали.

— Ако не се смята Джоузи, която вече приготви вечерята и се оттегли в апартамента си — Даниел я поведе към френските врати,

които водеха навън. Когато се настаниха, я попита: — Искаш ли да ти донеса малко чай с лед?

— Не, благодаря.

— Каква искаш тогава?

— Отговори, Дани, но ти вече знаеш това.

— Жалко, защото няма повече отговори на въпросите, които задаваш.

— Днес ми се случиха две ужасни неща.

— Господи, съжалявам, сестричке.

— Получих още една заплаха по телефона.

Даниел зяпна.

— Да се скъсам, не мога да разбера какво става.

Натали помълча и погледът ѝ се зарея по градината, осеяна с едногодишни растения. Обикновено цветята я караха да се чувства по-добре, но не и сега.

— Продължаваш да твърдиш, заедно с Флетчър, че смъртта на Филип е била нещастен случай и че семейството няма нищо общо с „Тексас Аеро“ и убийството там, и все пак нас двете с Кланси продължават да ни заплашват, защото съм поставила под въпрос това, на което никой не е отговорил — тя погледна остро Даниел. — Има ли смисъл това? Разбира се, че няма, и ще ти кажа защо.

— Слушам те.

— Всички вие грешите за Филип.

Даниел потърка брадичката си.

— Как така?

— Той е бил замесен в „Тексас Аеро“. Имам доказателства за това.

— О, хайде, не може да бъде. Виж...

Тя вдигна ръка.

— Недей, Дани.

— Добре, Нат, нека да бъде твоето. И какво искаш от мен?

— Съвет и помощ. Не само потупване по главата и снизходителни учтивости, а честна до крайност. Помощ да открия с кого всъщност е работил Филип. Когато разбера това, ще разбера и кой се крие зад заплахите.

Даниел направи гримаса.

— Съжалявам, но ми е много трудно да преглътна, че брат ми е бил замесен в тази компания. И все пак не мога да отрека, че може би си поразтърсила някого от „Тексас Аеро“, или може би Макол... — той присви очи към нея.

— Какво Макол? — настоя тя и зачака отговора със страх, тъй като знаеше какво ще последва.

Късният следобед се размърда от нежен ветрец, който погали бузата и раздвижи косата ѝ, но не успя да я охлади нито отвън, нито отвътре.

— Още ли се срещаш с него?

Натали дълго мълча.

— Не.

Даниел вдигна вежди.

— Истината ли ми казваш?

— Да.

— Значи снимките са изиграли ролята си?

— Ролята ли?

Той се изчерви.

— Е, знаеш какво имам предвид. Със сигурност знаеш произхода им. Само мисълта, че това копеле те докосва...

Натали вдигна ръка.

— Недей, Дани. Не казвай нищо повече, може ли?

— Извинявай.

— Просто ми помогни да открия какво става. И ми повярвай, че съм права.

— Как бих могъл да ти помогна? Не съм частен детектив. По дяволите, аз съм просто един учител!

— Зная, но би могъл да поговориш с Флетчър, да му кажеш за Филип. Също можеш да го убедиш, че някой представлява заплаха за Кланси, което ще го пришпори да действа.

— На твоє място не бих разчитал на това. Той по-скоро би намерил разумно обяснение на всичко, както направи и преди.

— Все пак му кажи — рече упорито Натали.

— Добре, добре, само не се наежвай към мен.

— Благодаря ти — рече мрачно Натали. — Но трябва да ти кажа, че се чувствам по-отчаяна от всякога.

Даниел взе ръцете ѝ в своите.

— Никога не съм те разочаровал, нали?

— Не.

— Е, и сега няма да го направя. Има ли нещо, което трябва да знам и още не си ми казала?

— Едно нещо.

— Какво е то?

— Веднага се връщам.

— Къде...

Думите му бяха изречени напразно, тъй като Натали се втурна веднага към спалнята си. Минута по-късно слезе с тропот по стълбите и се появи на верандата.

— Натали, държиш се като луда.

Гласът на Даниел звучеше ядосано, но тя не го обвиняваше. Смяташе, че е по-лесно да му покаже, отколкото да му каже. Тя пъкна папката в ръцете му.

Той сведе поглед към нея, после вдигна очи отново към Натали.

— Какво има тук?

— Фактури.

— Фактури ли? — повтори той.

Натали кимна.

— Това е доказателството, което ти казах, че имам. Просто искам да ги прегледаш и да ми кажеш дали виждаш нещо важно, освен подписите на Филип.

— Откъде ги взе?

— От един банков сейф.

— Не разбирам.

— Нито пък аз, но очевидно Филип ги е смятал за важни. Скрил е ключа в една моя стара кутия за бижута. Намерих го съвсем случайно.

— Виждал ли ги е някой друг? — попита Даниел.

— Не, смятах да ги покажа на Стоун вечерта, когато видях снимките.

— Добре, ще ги прегледам, но не разчитай изведнъж да ми дойде някакво чудно прозрение.

Тя се наведе към него, целуна го по бузата и му се усмихна мило.

— Ти си чудесен, защото ме обичаш.

— Ти беше истинска придобивка за компанията. Впечатлен съм от работата ти.

— Това е много окуражително — отвърна Стоун.

Лари Медоуз направи гримаса.

— Хич не ми изглежда така, като те слушам.

— Какво искаш да кажеш? — попита Стоун, но знаеше. Беше му трудно да става от леглото сутрин, а камо ли да прояви ентузиазъм към каквото и да било. Загубата на Натали отново бе променила живота му. Чувстваше се така, сякаш от тялото му липсва някаква жизненоважна част — като че ли беше изкормен като шибан калкан.

— Заради разследването е, нали? Това ли те яде?

— Да и на двата въпроса — каза Стоун, като пропусна да спомене чувствата си към Натали.

— Хей, човече, какво ти става? Смятах, че нещата вече се подреждат, че вървиш и пееш!

— И аз си мислех така, само че...

— Само че какво?

— Нещата съвсем бързо отидоха на боклука.

— Ами оная Уитмор? Вписва ли се още в това?

Възелът в стомаха на Стоун се сгърчи още повече.

— Не.

— Добре де, защо тогава не искаш да говориш за нея?

Стоун не каза нищо.

— Е, аз съм ти винаги подръка, ако искаш да мяташ стрелички към някого.

Стоун се насили да се усмихне.

— В такъв случай...

— Образно казано, скапаняко.

Този път усмивката на Стоун беше истинска, само дето не продължи дълго.

— Чувствал ли си се някога така, сякаш си съвсем близо до нещо, но то ти се изплъзва? — попита яростно той. — Ето така се чувствам сега. Нещо ми липсва, по дяволите, но не мога да схвана какво.

— Ами Рътджърс?

— Все още ми е като трън в задника, защото заради него ме изритаха от полицията. Но колкото до ролята му във всичко останало в този случай, не смятам, че е ключова.

— Звучи така, сякаш си преследваш опашката.

— Накратко това е, дявол да го вземе.

Лари подръпна едното си ухо.

— Не знам дали това ще ти донесе някаква утеха, но улучи точно в целта с бижутера.

— А, значи кучият му син сам е инсценирал кражбата?

— Аха, докладът ти удари право в десетката.

Стоун повдигна вежди.

— Не сте...

— Не бе, не сме казали на Рътджърс как сме узнали, но го притиснахме, докато зачурулика като канарче на котешки концерт. Така че ти казвам, само за да знаеш — ако нещата не се развият така, както ти се иска, можеш да разчитаеш на редовна работа тук, и то дяволски добра, ако и когато я искаш.

— Благодаря, Лари. Ще имам едно наум, но първо трябва да довърша работата, дете съм започнал.

Лари стана и се отправи към вратата.

— Всичко, което мога да кажа, е, че ми е жал за горкото копеле, дете е виновно. Винаги съм казвал, че не ми се иска да те срещна в някоя тъмна уличка, и не съм променил мнението си.

— Благодаря, смотаняко.

— Пак заповядай — засмя се Лари и затвори вратата след себе си.

Стоун се изправи, мина от предната страна на бюрото си, облегна се на нея и се замисли колко лесен изглеждаше животът на Лари. На моменти дори му завиждаше.

Искаше му се да може да се смее със същата свобода. Но всъщност смехът никога не му бе идвал лесно. В работата му на ченге в отдел „Убийства“ не бе имало кой знае колко неща, на които да се смее. Само когато Натали дойде в живота му, нещо се бе променило. Но сега отново се беше отправил към ада.

— Майка му стара! — измърмори Стоун и в този момент телефонът иззвъня.

Не се развълнува. Знаеше, че няма да е Натали. Всичко между тях беше свършило и колкото по-рано свикнеше с това, толкова по-добре за него.

— Макол — каза троснато в слушалката. След малко коленете му омекнаха и той се подпря на бюрото. — Кажи ѝ да се държи. Веднага идвам!

В момента, в който автоматичната врата се отвори, за да го пропусне в главното фоайе на болницата, стомахът на Стоун се обърна. Беше се надявал никога повече да не му се налага да минава по този път, макар че разумът му казваше друго.

И все пак идването му тук тъй скоро и в такова откачено състояние беше нещо, без което можеше да мине до края на живота си.

Когато влезе в чакалнята на интензивното отделение, бившата му жена, Кони, и съпругът ѝ седяха на канапето с бледи и мрачни лица.

Стоун не си губи времето с учтивости:

— Как е тя?

Кони стана и се обърна към него.

— Не знам. Чакаме доктора. Сега я преглежда.

— Какво, по дяволите, е станало?

— Моля те, Стоун, успокой се, за бога!

— Господи, Кони, как да се успокоя, когато може и да е м... — той отново се задави на тази дума, както след катастрофата.

— Няма да умре — отвърна Кони и го изгледа сърдито.

— Разбира се, че няма — Стоун усети паниката в гласа си, но не се изненада. Първо Натали, после Сали. Той потъваше, а всички продължаваха да изливат вода върху него. — Какво се е случило?

— Изведнъж получи силни спазми в стомаха и започна да повръща така, както никога не си виждал.

Стоун изруга.

— Докторът каза ли какво не е било наред?

— Не, но можеш да го попиташ сам.

Стоун се извърна рязко и видя лекаря да върви към него с уморено лице. Стоун попита, като отново захвърли учтивостите:

— Ще се оправи ли?

Лекарят се усмихна и това сякаш върна малко от кръвта по лицето му.

— Да, след като се погрижихме за това коремно запушване.

— Слава богу! — промърмори Стоун.

Кони увисна на ръката на съпруга си и попита:

— Това последица от катастрофата ли е?

— Да, но успях да се справя без хирургическа намеса. След няколко дни ще се чувства чудесно.

— Можем ли да я видим? — попита Стоун.

— Разбира се — отговори лекарят. — Но да не влизат повече от двама души.

— Вие вървете — рече Стоун, като погледна към Кони. — Аз ще почакам.

Бъркотията в живота на Натали сега взимаше своята дан. Чувстваше се окаяно. Тъгуваше за смъртта на Филип и двуличието на Стоун, но можеше да обвинява само себе си за второто. От самото начало бе знаела, че си играе с огъня. Затова сега не биваше да се изненадва, задето се е изгорила. Беше отишла в дома му, беше му дала всички възможности да ѝ обясни положението. Вместо това, той я беше изритал от живота си.

И все пак Натали изпитваше отчаяна нужда да доведе това ровене в смъртта на съпруга си докрай. То се бе превърнало в чудовище, задушавашо живота ѝ.

— Мамо.

Тя погледна Кланси, която седеше на пода, заобиколена с играчки, и се усмихна широко.

— Мама е тук, миличка.

Очевидно доволна от звука на майчиния си глас, Кланси вдигна куклата и започна да дърпа косата ѝ. Натали я погледа малко и отново обърна мислите си навътре. Този ден не беше отишла на работа. Чувстваше нужда да си опакова нещата, тъй като жилището ѝ беше почти готово да се премести в него. Натали работи, докато болката в раменете ѝ я принуди да си почине.

Затова реши да извади фактурите и да ги прегледа още веднъж. Беше дала оригиналите на Даниел, но си беше направила копия.

Сега седеше с кръстосани крака в средата на леглото и разчиташе внимателно всяка дума от документите. В тях ставаше дума за действителни продажби на части на различни авиолинии, което само по себе си не беше нищо. Но въпросът, който не стихваше в главата и сърцето ѝ, беше дали Филип е знаел, че това е незаконно и частите са дефектни, или е бил измамен от някой, когото е познавал и на когото е имал доверие.

Десет минути по-късно извика невярващо:

— Господи, боже мой!

Отначало беше прелистила фактурите като колода карти, разочарована, че нищо конкретно не изскочи пред очите ѝ, със сигурност никакви слаби места в подписите. Всеки от седемте представляваше само една дума: Уитмор. Но сега, като ги разгледа по-внимателно, забеляза, че всъщност само четири са подписани от Филип, а другите три — от някой друг.

Разликата беше минимална, но все пак се виждаше.

— О, боже! — каза отново тя, като думите едва ли прозвучаха по-силно от биенето на сърцето ѝ. Познаваше другия подпис така добре, както и този на Филип.

Даниел.

Другите подписи бяха негови. Изводите от това, което беше открила, я вцепениха от ужас. Нима Даниел и Филип бяха замесени в тази незаконна гадост? И ако бе така, дали Даниел беше все още замесен? А ако бе замесен, кой щеше да търпи Филип не само да иска да излезе от това, а и да заплашва, че ще издаде всичко? Пак Даниел.

А фактурите бяха у него.

Със сърце, вече качило се в гърлото ѝ, Натали скочи от леглото, грабна Кланси и я занесе долу при Джоузи.

— Мамо! — извика Кланси, когато Натали се обърна да си отиде.

— Веднага се връщам, миличка. Джоузи ще си поиграе с теб — с тези думи Натали се обърна и хукна нагоре по стълбите.

Трябваше да се махне от къщата. Веднага! Тъкмо посягаше към един празен куфар, когато чу почукване на вратата. Тъй като не искаше да говори с никого, тя не каза нищо, като се молеше човекът отвън да си отиде.

— Хей, Нат, по-добре да си облечена прилично, защото влизам.

Натали замръзна. Вратата се отвори и Даниел прекрачи прага ѝ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Господи, Нат, изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Натали чуваше чуруликането на птичките навън и почти си ги представяше как се вият между върховете на дърветата. Но този идиличен образ не успя да промени вътрешния климат. В мъртвата тишина на стаята гърдите ѝ се изпълниха с ярост, която запуши ушите ѝ.

— Натали, за бога, кажи нещо! — рече Даниел и пристъпи крачка към нея.

Тя се сви и щеше да отстъпи назад, ако не беше толкова потресена, че да не може да се помръдне. После облиза пресъхналите си като хартия устни и прошепна:

— Кога... кога се прибра у дома?

— Преди няколко минути. Защо?

Той я погледна озадачено, но иначе нищо у него не се бе променило. Оставаше си все същият стабилен, успокояващ човек. Не! Това беше само илюзия. Дали? Дали и той бе виновен, или също бе измамен от шефовете на „Тексас Аеро“?

Трябваше да вярва във второто, иначе не мислеше, че ще издържи. Вече беше загубила толкова много неща в живота си, че мисълта да загуби единствения човек, когото винаги бе обичала в най-чистия смисъл на думата, бе непоносима.

— Натали, моля те, кажи ми какво те е разстроило толкова сега. Да не си получила още една заплаха по телефона? Ако е така, ще...

Поклащането на главата ѝ спря потока от думи.

— Не, не е това.

— Какво е тогава?

— Даниел, винаги сме били честни един към друг, нали?

Той се намръщи.

— Що за въпрос, по дяволите?

— Говоря сериозно. Отговори ми.

— Добре, винаги сме били честни един към друг — той повдигна едната си вежда и се усмихна. — Е, доволна ли си сега?

— Не.

— Господи, Нат, не мога да те разбера. Тази бъркотия с Филип така е обтегнала нервите ти, че още малко и ще ме захапеш.

— Аз... — Натали не можа да продължи. Нямахше думи, с които да опише объркването в душата си.

Даниел отиде до шезлонга, седна на ръба му и усмивката му стана още по-широка.

— Тук съм и те слушам, както винаги. Нещо друго ли се е случило?

Натали го погледна втренчено, като отчаяно се опитваше да проникне под въпросителното му, но незаплашително държане, и се питаше какво зло — ако изобщо имаше такова — се крие там.

— Нат, ако не ми ка...

— Дани, какъв е твоят пръст в „Тексас Аеро“?

Трябваше да му признае, че дори и да имаше какво да крие, знаеше как да го прикрие. Нито един негов мускул не трепна.

— Искаш да кажеш връзка ли?

Тя кимна.

— Не знам нищо за тези хора или работата им.

Преряза я болка, тъй силна, чак ѝ се стори, че ще припадне.

Но не го направи. Някак си успя да запази лицето си безизразно.

— По дяволите, Нат, знаеш къде са моите интереси.

— Така си мислех, Дани.

— Виж, трябва да си починеш малко, да се откажеш от тази твоя откачена авантюра — той наклони глава на една страна. — Но искам да знам за себе си защо си се напушила така? Да не би онова копеле Макол да те надъхва...

Тя поклати яростно глава.

— Той няма нищо общо.

— Тогава остави тези работи, за бога. Поотпусни се.

— Не мога.

— Нат, дори и моето търпение си има граници. Така че е добре следващото, което имаш да кажеш, да е хубаво.

— Ти ме лъжеш, Даниел.

Той се изсмя и поклати глава.

— Трябва здравата да съм го загазил, за да ме наречеш „Даниел“ с този тон. Досега си го правила само веднъж, когато...

— Престани!

Очите му се сбръчкаха в ъгълчетата.

— Сериозно ли говориш?

— Адски сериозно.

— Добре, тогава те умолявам да ми кажеш за какво съм те излъгал.

— Смяташ, че всичко това е шега, нали?

Той се изправи и едва тогава Натали забеляза, че един нерв подскача на шията му. Никога не го беше виждала да прави така. Очевидно беше намерила пукнатина в бронята му. Не знаеше дали това я кара да изпитва облекчение, или я плаши.

— Не, Нат, не мисля, че това е шега. Просто си мисля, че преживяваш труден момент и имаш нужда от някого за боксова круша — той изпъчи гърди. — Е, хайде, удряй колкото си искаш.

Тя отново пренебрегна опита му да се пошегува.

— Кажи ми защо ме излъга.

— За кое?

— За твоята роля в „Тексас Аеро“.

— Казах ти...

— Недей! — извика тя. — Не смей да го отричаш отново!

— И какво искаш да кажеш в крайна сметка, Натали?

— Фактурите, бъди проклет! Ти винаги си бил „д-р Уитмор“ — твърде учен, за да се занимаваш със семейния бизнес. До този момент ти вярвах. Какво прави твоят подпис върху фактурите на „Тексас Аеро“? — тя метна книжата към него.

Той не ги взе. Вместо това двамата гледаха как листите прошумоляват между тях и се приземяват на килима.

— Да не би това да са копия от онези, които ти ми даде?

— Да.

— Е, не съм имал възможност да ги прегледам — рече небрежно той, — но ще го направя.

Натали се изсмя през сълзите от болка и мъка, които изпълваха очите ѝ.

— Ти наистина си голяма работа, знаеш ли?

— Осъзнаваш ли какво казваш и на кого?

Тя си пое дълбоко дъх и изпъчи рамене. Все пак очите ѝ си останаха потъмнели от мъка.

— Да, и именно това къса сърцето ми.

— Още веднъж те питам, за какво говориш?

— Фактурите, Даниел. Най-накрая разбрах какво има в тях, че Филип да реши, че са толкова важни и да ги скрие в банков сейф.

— Е, не ме дръж в очакване.

Тя го погледна остро.

— Подписът ти е на три от тях.

— Е, и?

Тя отново се изсмя.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш? Господи, значи ти си измамил Филип, нали?

— На твое място бих внимавал.

— Да внимавам? О, не, повече не. Писна ми да внимавам, когато става дума за теб. Няма да се задоволя с нищо по-малко от истината.

Този път той се изсмя грозно и горчиво.

— Истината, а? Искаш истината... Ами иди да си я получиш от някой друг, защото на мен ми писна от твоите глупости.

Лицето на Натали стана безжизнено.

— Не можеш да се измъкнеш толкова лесно, не и този път.

Долови в очите му признаци на борба, преди да станат заплашителни.

— Недей да се съмняваш, че мога да направя каквото си искам, защото не си ти тази, която поръчва музиката!

— Кой е тогава, Дани? Ти ли поръчваш музиката?

Той пристъпи към нея.

— Сега си дяволски права!

Натали ахна и покри устата си с ръка. Той се изхили.

— О, недей сега да ми се правиш на потресената, отчаяна сестра. Съжалявам, миличка, но това няма да мине. Ти отвори сама тази кутия с червеи и сега ще трябва да търпиш, докато пълзят по теб.

— Как можа, Дани? — гласът ѝ потрепери.

— Какво как съм могъл?

— Да предадеш брат си, да предадеш всички ни.

Той се ухили цинично.

— Филип беше един идиот, който живееше в свой собствен шибан свят на мечтите. И все пак, когато му казах за сделките във фабриката за части и колко ще спечелим, ако се присъедини към нас, алчното копеле го прие с отворени обятия.

— Искаш да кажеш, че е знаел какви гадости правят? — едва процеди ужасяващите думи Натали.

Лицето на Даниел се изкриви грозно и подигравателно:

— Филип ли? Глупости! Когато разбра, не искаше да има нищо общо с това.

— Но е нямало и да си мълчи, нали?

— Точно така. Копелето смяташе да се разприказва. И аз... ние не можехме да позволим това да стане.

Натали отчаяно се мъчеше да овладее ужаса на положението. Ужас, който я беше обзел въпреки предишните ѝ подозрения. Но подозренията и чуването на жестоката истина бяха две коренно различни неща.

— Знам какво си мислиш.

— Нямах и най-малката идея какво си мисля! — отвърна рязко Натали.

— Виж, ако ме предадеш, това няма да върне Филип.

Натали чувстваше, че ще полудее. Първо Филип, сега и Даниел. Как можеше да не е разбрала? Може би защото не бе искала. Беше преживяла детството и част от пълнолетието си в опити да се изолира от болезнените неща, смятайки, че ако го направи, те ще изчезнат.

— Ако искаш, дори ще те включа в сделката. Господи, страшно е доходно!

— Фле... Флетчър знае ли? — попита със слаб шепот Натали.

— Не, но защо да не запазим това като наша малка тайна? Би убило мама и татко, ако загубят още един син. Освен това никога няма да ти простят, ако се разприказваш за мен.

Натали не вярваше на ушите си. Даниел беше болен и имаше нужда от помощ. Как не го беше видяла досега? Слепота. Не ѝ се беше искало да рови под повърхността. Но, в нейна защита, кой можеше да предположи, че този невинен, нежен Даниел има скрита страна?

— Искаш да кажеш, че просто трябва да забравя за това? — попита тя, за да спечели малко време.

— Ако си умна, ще го направиш.

— А ако не го направя?

— Със сигурност не е необходимо да ти напомням, че не само аз съм замесен — говореше с такъв безгрижен тон, че все едно обсъждаше жегата. Вече беше прекрачил границата на нормалното съзнание и се намираше в лудостта. — Мисли, Натали, мисли!

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Знаеш какво искам да кажа, но за да те накарам да се почувстваш по-добре, ще ти го обясня пак. Ако отидеш при властите, може да изпаднеш в голяма опасност, Кланси също. Хората, с които работя, играят на сигурно.

Кръвта на Натали се вледени. Кланси! Даниел се ухили с празни, мъртви очи.

— Всичко, което трябва да направиш, е да държиш устата си затворена, и нищо няма да се случи на двете ви.

Не смееше да му има доверие за това. Но, от друга страна, как можеше да му няма доверие? Ами невинните хора, които вероятно бяха преживели неизразими мъки поради катастрофите, причинени от използването на нестандартни самолетни части? Можеше ли да живее с кръвта им на съвестта си?

— Е, кое ще бъде, Нат? Ще се договаряме ли?

Макар гласните ѝ струни сякаш да бяха станали тебеширени, тя успя да проговори.

— Разбира се, Даниел — излъга го. — Трябва да запазим името на семейството.

Лицето му се изкриви и сякаш мускулите на цялото му тяло се стегнаха. Като че ли цяла вечност двамата се гледаха един друг и годините преминаваха през главите им като калейдоскоп.

— Няма да те предам, Дани — каза тя с ласкав тон.

— Съжалявам, Нат, но не ти вярвам.

И преди тя да успее да каже нещо, Даниел извади пистолет изпод сакото си и го насочи право към нея.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Стоун се погледна в огледалото.

— Господи! — промърмори той.

Изглеждаше, както когато пиеше. Очите му бяха хлътнали, имаше нужда и от подстригване. Но не му пукаше как изглежда. Чувствата му бяха по-важни, а сега се чувстваше като лайно.

Искаше му се в момента да изпадне в пиянско вцепенение. Поне физическата и емоционалната болка, които го блъскаха сега, щяха да бъдат по-поносими. Само да се беше защитавал по-упорито пред Натали! Само това недоверие между тях да го нямаше от самото начало! Толкова много ако...

В резултат на всичко това я беше загубил. Беше хвърлил заровете и бе загубил. И все пак трябваше да се вземе в ръце, нямаше друг избор. Преди може би щеше да тъне в самосъжаление. Но сега имаше Сали, за която да мисли.

Въпреки всичко му беше трудно, защото толкова много желаше Натали, че чак зъбите го боляха. Той се усмихна невесело, като си помисли, че ако престане да скърца с тях, може и да престанат да го болят. Макар и да копнееше да прекара всяка нощ от остатъка на живота си, потопен в обятията на Натали, това, което искаше от нея, обхващаше много повече неща от секса. Искаше да се грижи за нея и Кланси. Искаше да ги обича, да бъде отговорен за тях във всеки смисъл на думата. Преди никога не бе искал отговорност, но сега искаше. Чувстваше се готов за нея.

Само че никога нямаше да има тази възможност.

И докато това го разкъсваше, не можеше да пренебрегне студения факт, че се тревожи за нея и Кланси. Те бяха в опасност. Не знаеше още от кого и с течение на времето съзнанието му, привикнало да подозира, го измъчваше все повече и повече.

По дяволите, нямаше доверие на никого от пасмината Уитморови, нито пък на някой от „Тексас Аеро“. Но краченето по пода и хленченето нямаше да дадат резултати. Може би ако отново отидеше

да се види с Натали? Тази мисъл го накара да се закове на място. Дали това щеше да помогне, или щеше да влоши нещата?

По дяволите, не можеха да станат по-лоши. А и какво имаше да губи? Нито едно шибано нещо — вече беше загубил сърцето си.

Стоун прокара пръсти през косата си, събу спортните гащета и нахлузи джинси и чиста риза. Вече беше пред вратата, когато звънецът иззвъня внезапно. Той се закова на място и изруга. Не беше в настроение за неканени гости. Отвори рязко вратата с намръщено лице.

— Нямам...

Думите му замряха, докато се мъчеше да си спомни къде е виждал мъжа, който стоеше на верандата, облегал на бастун.

Бастунът поразмърда паметта му и го накара да сведе поглед към крака на мъжа. Макар със сандал и без гнойните места и допълнителните украшения — мухите, раната на Трејвис Нортън все още не беше заздравяла напълно.

Стоун отново върна очи на лицето на мъжа.

— Какво ви води насам?

— Ъ-ъ, господин Макол, нали?

— Точно така.

— Може ли да поговорим?

— Зависи какво имате да кажете. Не обичам да ме правят на глупак, господин Нортън.

Червендалестото лице на мъжа пребледня малко.

— Съжалявам, че ви избудалках, но... — той се спря.

— Но какво?

— Мога ли да вляза и да седна? — попита Нортън.

Стоун видя как по лицето му избива пот и се настанява в бръчките по кожата му. Очевидно човекът изпитваше голяма болка.

— Добре — рече неохотно и се дръпна настрани. — Но по-добре да ми кажете нещо, което да си струва.

— О, ще си струва, обещавам ви — Нортън се спря, обърна се и погледна Стоун. — Ъ-Ъ, само ако предложението с парите още важи.

— Седнете, господин Нортън, и ще видим.

Когато мъжът направо се строполи на канапето, Стоун, твърде неспокоен, за да седне, застана пред камината и се подпря с лакът на полицата над нея. Искеше да влезе в кожата си на ченге и да разпита

човека бързо и безмилостно, после да се отърве от него, за да отиде до Натали. Само че знаеше, че ако този мъж иска да говори — а той очевидно искаше, като се имаше предвид, че си е направил усилието да дойде дотук, — трябваше да прояви търпение към него.

Стоун погледна Нортън и си помисли, че изглежда неловко като проповедник, приближаващ се до проститутка.

— Защо не се срещнахте с мен, когато трябваше? — попита той с неутрален тон.

Очите на Нортън пробягаха от единия край на стаята до другия, после отново се върнаха на Стоун. И все пак не го погледна право в очите.

— Страхувах се.

— От кого?

Нортън наведе глава и показа на Стоун плешивата си глава.

— Колко пари предлагате?

— Зависи какво имате да ми кажете.

Нортън облиза напуканите си устни.

— Дайте да видя малко зелени нещица, или няма да говоря.

— Не си играйте с мен, господин Нортън. Както вече казах, след неуспеха си онзи ден не съм настроен на шегички. Ако бяхте по-умен, щяхте да се страхувате да не говорите, защото съм склонен да взема този бастун и да ви нашиbam задника, задето ми губите още от времето.

— Добре — рече Нортън и преглътна.

— Тогава да се върнем на първия ми въпрос: защо се страхувахте да говорите?

— Не ми се ще да ставам храна на червеите, затова.

Стоун едва не се усмихна.

— Наистина ли си мислите, че някой ще ви убие, ако говорите с мен?

— Аха.

— И какво ви накара да промените решението си?

— Страшно ми трябва парите.

Стоун не попита защо. Не искаше да знае. Ако мъжът му кажеше нещо полезно, с радост щеше да му плати. Но това беше едно голямо „ако“.

— Е, слушам — рече накрая Стоун.

Нортън се покашля и се огледа, сякаш и стените можеха да имат уши.

— Нортън!

— Дочух господин Уитмор да говори с двама мъже във фабриката.

— Кой господин Уитмор?

— Даниел.

Стоун го изгледа толкова слисано, колкото се и чувстваше.

— Сигурен ли сте?

— Аха. Може и да не съм много умен, ама мога да виждам.

— Добре, значи можете да виждате. Но откъде познавате Даниел Уитмор по физиономия и име?

— Виждал съм го там няколко пъти. И един приятел ми каза кой е.

Стоун отново се почувства така, сякаш са го цапардосали в корема.

— И за какво си говореше той с онези двама мъже?

— Да убият някого.

Ако имаше изкуствени зъби, в този момент Стоун щеше да ги изгуби. И все пак не вярваше на нито дума от това, което казваше мъжът. Беше твърде иронично настроен.

— О, хайде, Нортън, можехте и по-добре да го съчините.

Нортън го погледна слисано, което още повече засили объркването на Стоун.

— Ако си измисляте всичко това...

— Не си измислям, кълна се.

Ако чистият страх в очите на Нортън беше истински — а Стоун знаеше, че е така, — то тогава мъжът наистина казваше истината. Господи! Кой би могъл да си помисли, че този мухльо Даниел има куража да планира нечие убийство? Но именно такива хора бяха най-опасни.

— Кои бяха другите двама? — попита Стоун.

— Не знам със сигурност. Не можах да ги видя, но по гласа на единия ми се стори, че е Ралф Шенкъл, дето управлява фабриката.

— Преди или след убийството на онзи човек във фабриката чухте разговора?

— След това.

— Знаете ли защо е бил убит?

— Знам ами.

— Кажете ми.

— Беше усетил какво става и искаше да отиде при властите.

Стоун потърка врата си.

— Откъде знаете?

— Той ми каза.

— Ще свидетелствате ли за това в съда?

— А какво ще спечеля?

— Най-първо ще останете във от пандиза. Тъй като следствието по това убийство е било приключено без резултат, прикриването на информацията е углавно престъпление, господин Нортън.

Кръвта се дръпна от лицето на Нортън, но когато заговори, в гласа му имаше горчивина:

— Добре, ще дам показания. Но нищо повече няма да ми се случи, чувате ли?

Стоун пренебрегна заплахата и попита:

— Знаете ли кой все пак е дръпнал спусъка?

— Тц.

— Ако разбере, че не сте били искрен с мен, ще се върна пак да ви видя, а това няма да ви хареса, гарантирам ви.

Нортън изглеждаше уплашен.

— Кълна се, че това е самата истина.

Стоун извади портфейла си и измъкна оттам няколко стодоларови банкноти.

— Ето, вземете ги, но скоро очаквайте да чуете вест от закона — той се поспря с присвити очи. — И по-добре е да си бъдете у дома, когато ви се обадят.

Нортън отново преглътна и се изправи.

— Няма да ходя никъде.

Веднага щом Нортън излезе с тежки стъпки навън и се качи в пикапа си, Стоун се втурна в спалнята с разтуптяно сърце и облян в пот. Натали! Трябваше да я предупреди за Даниел. Той се обади в офиса ѝ, но тъй като беше събота, страхуваше се, че може и да не е на работа. Оказа се прав — чу само телефонния секретар.

— По дяволите!

Следващата му мисъл беше да се обади във фермата, но реши да не го прави. Това, че Натали не знаеше нищо, за момента я спасяваше.

Той порови на дъното на гардероба си, докато намери кутията, бръкна вътре и извади пистолета. После се изправи и се втурна към вратата с мрачно приведени рамене.

По-късно Стоун така и не знаеше как е стигнал до фермата, без да получи фиш за превишена скорост. Натискаше педала до дупка всеки път, когато имаше възможност. Когато навлезе в имота на Уитморови, продължи предпазливо по дългата, виеща се алея. Но вместо да спре пред къщата, паркира колата си на известно разстояние извън алеята, между дърветата.

Оттам продължи пеш, но се закова на място, когато видя една цветнокожа жена да седи на предната веранда с дете на ръце. Кланси. Слава богу, че поне тя беше извън къщата.

— Здравейте — каза той, като си наложи в гласа му да прозвучи спокойствие, каквото далеч не чувстваше.

Жената подскочи, а детето проплака.

— Ш-ш-т, всичко е наред — прошепна Джоузи и изгледа сърдито Стоун. — Кой сте вий, господине?

— Приятел на Натали.

Жената, която Стоун реши, че е икономката, го погледна с открита враждебност.

— Какво искате?

— Тя вкъщи ли си е?

— Да.

— Сама ли е?

Жената изсумтя.

— Т'ва не е ваша работа.

— Кой е с нея?

— Вижте, господин...

— По дяволите, отговори ми! — Стоун не повиши глас, но жената го разбра какво иска да каже.

Очите ѝ се разшириха от страх.

— Господин Даниел.

Стомахът на Стоун се сви.

— Кой друг?

— Никой. Госпожа Марта и господин Флетчър ги няма — тя притегли Кланси към големите си гърди. — Вий законът ли сте?

— Искам сега да ме слушаш много внимателно, става ли? Искам да изведеш Кланси от къщата. И двете се махнете, после се обади на телефон 911 и им кажи да изпратят шерифа.

Черните ѝ очи се разшириха толкова, че сякаш заемаха цялото ѝ лице.

— Ох, божке, божичко! — прошепна тя, докато в същото време се бореше да си поеме дъх: — Не мога...

— Направи го. Веднага!

— Да, господине.

Джоузи слезе от люлката точно когато Стоун мина покрай нея и влезе в хладното фоайе, където спря и се послуша. Нищо. Той влезе още по-навътре в къщата, чу гласовете и започна да изкачва тихо стълбите към тях. Вратата, която според него водеше към апартамента на Натали, беше открената. Поспря се пред нея, извади пистолета си и се заслуша в пресекливия глас на Натали.

— О, Даниел, махни този пистолет. И двамата знаем, че няма да го използваш.

Стоун изстена вътрешно, осъзнавайки, че е дошъл точно навреме. Очевидно се бе случило нещо, което ги бе поставило в тази смъртоносна ситуация.

— Точно тук грешиш, Натали — отговори Даниел.

Стоун се придвижи леко напред, така че да ги вижда, но те да не могат да го видят. Стомахът му се сви на топка, когато видя пистолета на Даниел, насочен към Натали.

— Какво стана с теб, Дани? — попита покрусено Натали. — Как можа да участваш в нещо толкова разрушително и зло?

Даниел се изсмя. На Стоун му се стори, че звучи като луд, което още повече го изплаши.

— Парите, любов моя, и властта.

— Но ти имаш пари. И защо ти е нужна власт? Не разбирам.

„Браво, моето момиче, продължавай да го караш да говори“ — помисли си Стоун, докато умът му търсеше начин да се справи с положението, без да бъде ранен никой, особено Натали. Не даваше и пет пари за себе си или за Даниел. Натали и Кланси бяха единствената му грижа.

— Естествено ти не разбираш — казваше в този момент Даниел.
— Винаги са се отнасяли с теб, сякаш си кой знае какво, а с мен се отнасяха като с водорасло.

— О, Дани, това не е вярно.

— Да, вярно е! — прозвуча гласът му с една октава по-високо.

Стоун се приближи още малко.

— Първо, Филип привличаше цялото внимание, винаги русото момче-чудо, после ти и Стенли. Така че, виждаш, никога нямаше време за мен! Никога не получавах нищо, освен потупване по главата от мама и остри думи от татко.

Стоун видя как Натали видимо увяхва, сякаш всичкият живот беше изтекъл от нея. Едва се сдържа да не връхлети в стаята и да направи Даниел Уитмор на каша. Но не можеше да го стори — рискът за Натали бе твърде голям. И все пак не можеше да чака много, за да предприеме нещо. Даниел ставаше все по-нестабилен с всяка изминала секунда.

— Аз те обичах, Дани — каза Натали и по лицето ѝ се затъркаляха сълзи.

Той отново се изсмя.

— Е, аз пък никога не съм те обичал. Намразих те още в момента, в който влезе през входната врата.

— О, господи! — изхлипа Натали. — Имаш ли нещо общо със смъртта на Филип?

— По дяволите, аз бях този, който нареди да убият сополивото копеле.

Натали нададе вик, което като че ли разтърси Даниел. Стоун го наблюдаваше, обхванат от вледеняващ страх, как вдига пистолета и го насочва към Натали. Тя се облегна заднишком на масичката си за писане, чийто капак беше свален. Даниел започна да отстъпва заднишком към вратата, все още, без да забелязва, че с Натали вече не са сами.

Стоун не виждаше начин да съобщи за присъствието си, не и когато Даниел имаше пистолет в ръцете, защото от Натали щеше да стане прекрасна мишена. Не, така твърде лесно някой щеше да бъде ранен. Трябваше да направи нещо, за да обезоръжи тази отрепка.

Разбира се, можеше да го застреля веднага, но вече беше убил един Уитмор — макар и случайно — и не искаше да го прави отново.

Още повече, не искаше да застрелва Даниел пред Натали, нито пък да хвърчат куршуми из стаята, където се намираше жената, която обичаше.

Стоун се напрегна, после се хвърли в стаята. Рамото му удари кръста на Даниел и го повали като канзаска пшеница.

— Стоун! — изплашеният вик на Натали изпълни стаята.

Пистолетът на Даниел се плъзна по килима и се спря до една маса. Без да може да владее тялото си, Стоун продължи да се плъзга по корем, докато рамото му удари канапетото. Усети как цялата му ръка изтръпва и видя как Даниел се изправя и се хвърля към пистолета.

Ръката на Стоун му се подчиняваше бавно, защото болката му бе непоносима. А пистолетът на Даниел вече се вдигаше.

Беше преценил и изчислил грешно. Сега както неговият, така и животът на Натали зависеха от каприза на един луд, който вече се целеше в Стоун и пръстът му натискаше спусъка.

С угълчето на окоето си Даниел видя как Натали вдига нещо от бюрото си и го мята към Даниел. Тежкото стъклено преспание го удари в лицето й ръката с пистолета неволно отиде натам, за да го предпази.

Това беше паузата, от която Стоун имаше нужда. Сега вече пистолетът му беше насочен право към гърдите на Уитмор и той извика на мъжа с най-властния си глас:

— Вече се свърши, Уитмор! Ако се опиташ да стреляш, ще те убия.

— Моля те, Дани — рече Натали, като пристъпи към него. — Хвърли пистолета!

— Не, дявол да го вземе! Няма да отида в затвора.

— Хайде, Дани, моля те!

Той й се усмихна лудо, после й подаде пистолета. За момент коленете на Стоун омекнаха от облекчение, но веднага след това видя с ужас как Даниел дръпва отново пистолета си и се изсвива вледеняващо.

— Хвърли пистолета, Уитмор! — заповяда Стоун с тих и спокоен глас. — Не усложнявай положението си.

За момент в стаята настъпи пълна тишина.

— Дани, моля те — каза отново Натали.

— Уитмор, какво смяташ да правиш? — попита Стоун, когато видя Даниел да се обръща към него.

Очите им се срещнаха в същия момент, в който Даниел насочи дулото към собственото си слепоочие.

— Не! — изпищя Натали.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Една година по-късно

Натали се усмихна на своята немирна дъщеря и помахна с пръст към нея.

— Нали мама ти каза да не правиш това?

Кланси си играеше в пясъчната купчинка, но явно бе проявила предпочитания към пръстта. Когато Натали я заведе да я изкъпе, на устата ѝ все още имаше кал. Сега, когато избърса устните на детето още веднъж, взе я на ръце и я занесе в нейната стая да поспи.

— Обещай ми, че няма повече да ядеш пръст, иначе няма да те пускам да играеш на пясъка.

Долната устна на Кланси увисна.

— Тати яде кал.

— Кланси Уитмор, не е така и ти го знаеш много добре!

Кланси се изкикоти, докато Натали я слагаше на леглото.

— Тихо, сега се успокой и поспи малко, а после ще те заведе да видиш баба и дядо.

— И тати ли ще дойде?

— Не, мама и татко имат работа вкъщи. Освен това баба и дядо искат да прекарат малко време само с теб — Натали се наведе и докосна с устни розовата бузка на Кланси. — Спи здраво и без лудории.

Кланси отново се изкикоти. После грабна мечето си и затвори очи. Натали остана до леглото, докато дишането на дъщеря ѝ стана равномерно.

Когато затвори вратата зад гърба си, тя се отправи към слънчевата кухня в новото жилище, наля си чаша кафе и застана до масата в стаята за закуска. Отпи от горещата течност, след това остави чашата и погледна часовника. Беше очаквала Стоун да се върне преди час. С какво ли се беше захванал сега? Тази мисъл я накара да се усмихне — нещо, което ѝ се бе случвало рядко допреди сватбата им преди шест месеца.

От времена време се пощипваше, за да се увери, че не сънува, че със Стоун наистина са мъж и жена, че Кланси живее с тях и е започнала да нарича Стоун „тати“ още от първия ден. Сали също беше част от домакинството, като прекарваше толкова време с тях, колкото и с майка си и втория си баща.

Натали се чувстваше благодарна и защото животът отново влизаше, в нормалните си релси. Преди това бяха преживели истински ад — смъртта на Даниел. Дори и сега не бе в състояние да мисли или говори за онзи ужасен момент, когато Даниел бе отнел собствения си живот, без да потъне в горчиво-сладки сълзи.

„Каква трагична и безсмислена загуба“ — помисли си тя и прехапа долната си устна, за да ѝ попречи да потрепери. Ужасно ѝ липсваше и знаеше, че няма да престане да тъжи за него до края на живота си. Но за щастие повечето подробности бяха неясни в съзнанието ѝ, защото Стоун я бе сграбчил на секундата, когато бе изпищяла и заровила лице в гърдите му, отказвайки да види последните секунди от живота на Даниел.

След това между нея и Стоун вече нямаше нужда от думи. Той се превърнал в нейната сила, беше запазил разсъдъка ѝ в това непоносимо време. Но пък ѝ се налагаше да бъде силна заради Флетчър и Марта, които бяха получили най-страшния удар — загубата на двама синове.

Ралф Шенкъл и партньорът му, Луис Мелтън, бяха осъдени за измама ѝ компанията им беше затворена. Процесът бе още един кошмар, особено след като и Стоун трябваше да даде показания.

През този период Натали още веднъж ходи в съдебна зала, за да даде показания срещу Мак Гейтс за опита му да продаде земя, пълна с токсични отпадъци.

Макар че мъката на Флетчър и Марта никога нямаше да свърши, Натали чувстваше, че ако им позволява да се виждат с Кланси, когато поискат, това ще бъде тяхното спасение.

Този ѝ жест също така заздравя отношенията между тях и отново събра семейството заедно. Все пак имаше да се извърви още много път.

— Боже, ама колко си сериозна!

Когато чу гласа на мъжа си, по тялото ѝ се разля топлина. Тя обърна глава и го видя да се приближава към нея.

— Просто се бях замислила — каза меланхолично Натали.

Той уви ръце около нея и я докосна с нос по шията.

— Ставаш такава всеки път, когато трябва да ходиш във фермата.

— Знам, но не мога да направя нищо. Къса ми се сърцето, като гледам Флетчър и Марта. Все още са толкова съсипани.

— Няма съмнение, беше жестоко. Но сега поне имат Стенли — прибави той, обърна я в ръцете си, приближи устни до едното ѝ ухо и го близна.

— А, Стенли! — усмихна се колебливо Натали — той продължава да бъде голяма работа.

— И при това е и много манипулативен, ако питаш мен.

— Това негово качество идва от Пола.

Стоун се потърка по брадичката.

— Не мога да повярвам, че още са мъж и жена.

— Аз също.

— Предполагам, че е, защото ти отказа земята, която Флетчър ти предложи като настоя, че тя по право принадлежи на Стенли.

— Нямах друг избор, Стоун. През цялото време повтарях на Флетчър и Стенли, че не искам тази земя, но те не ми вярваха.

— Е, сега Стенли го вярва и е на седмото небе.

— Пола се опитва да забременее.

Стоун извърна очи към небето.

— Господи, колко ми е жал за горкото дете!

— Направо си ужасен!

— Само че ти ме харесваш и така, нали?

Очите ѝ потъмняха.

— Точно така, а същото изпитва към теб и дъщеря номер две.

— Между другото къде е Кланси?

— Спи, след като яде пръст.

Стоун отметна глава назад и се разсмя:

— Хо-хо-хо.

— Каза: „и татко яде пръст“.

— Само един господ знае откъде е чула това.

— Нямам представа. Когато двамата сте заедно, не се изненадвам от нищо.

Те се засмяха, след това Натали стана сериозна и попита:

— Е, как мина срещата?

— Ще ми повярваш ли, че Рътджърс ми предложи отново да се върна в полицията?

— Да. Даже и този приятел може да разпознае доброто ченге, когато го види.

Стоун беше обсъждал Рътджърс с нея, преди да отиде в участъка да се срещне с него. Беше я попитал кой е най-добрият начин да се държи с бившия си шеф — да вдига шум или не. Тогава Натали изслуша доводите за и против и накрая каза, че това той трябва да реши сам, че само той може да завърже развързаните краища.

Както и да е, това беше, преди да дойде Марта с един попълнен чек за хиляда долара на името на Рътджърс и подписан от Флетчър.

И двамата се почувстваха слисани, задето Марта, като управляваща имуществото на Даниел, беше дошла с такова съкрушително доказателство. Натали подозираше, че по този начин се опитва малко по малко да слепва изпотрошените парченца на семейството.

След тази случка Стоун взе решение.

— Е, какво стана? — попита Натали след дългото мълчание.

— С няколко думи му казах да върви на майната си.

Ужасена, Натали извика:

— Не, не си го направил!

— Е, не точно със същите думи, но съвсем близо до тях. Рътджърс беше решил все пак да не се пенсионира преждевременно. Каза ми, че възнамерявал да остане и изчака, за да получава пълна пенсия — Стоун помълча и се усмихна. — Точно тогава шляпнах чека на бюрото му и казах: „Пак си помисли.“

Устните на Натали потрепнаха насмешливо.

— Предполагам, че това е станало, след като ти е предложил отново да се върнеш на работа.

— Разбира се.

Тя въздъхна и се намръщи.

— Сигурна съм, че не е очаквал този удар.

— Да не би да искаш да кажеш, че не е трябвало да му отдам заслуженото на тоя задник за това, което ми стори?

— Не, абсолютно не — засмя се Натали. — Просто съжалявам, че не съм била там.

Той се изкикоти.

— Е, можех да го преследвам, докато му отнемат значката. Но вместо това предпочетох да го сплаша здравата и да се задоволя с това.

— И не съжаляваш, нали?

Стоун погледна през прозореца и помълча малко.

— Може би някога ще съжалявам, особено когато видя Флетчър и знам, че двамата с Рътждърс съвсем напразно са отчупили парче от живота ми. Но, от друга страна, Флетчър си го получи двойно.

— Можеш да го повториш — рече Натали.

— А и не смятам, че трябва да се удрия паднало куче. Е, може би някои кучета...

Тя се усмихна, но само за момент.

— Какво става с теб и Флетчър? — попита колебливо Стоун. — Знам, че нещата, които е казал зад гърба ти, те разкъсват вътрешно.

— Марта ми обясни, че не е искал да каже точно това.

— Ти вярваш ли й?

— Не съм много сигурна, но точно сега това няма значение. Както и да е, той ми се извини за някои неща, които е казал по мой адрес. Но другите... Е, един ден, когато дойде подходящият момент, ще повдигна този въпрос. Точно сега ми е жал за него. Той е жалък, съсипан човек, който, както ти каза, си е получил тъпкано заслуженото.

— Всички се променяме, това е сигурно. Някога можех да го изпратя на небето за това, което ти е сторил, но... — Стоун млькна и се усмихна широко.

— Но сега си опитомено котенце — завърши вместо него тя.

— А като говорим за котенца...

— Стоун, ти си просто ужасен! — извика Натали, но не успя да спре топлината, която неочаквано я обзе. — И имаш мръсна уста, но ти си го знаеш.

Той обърна ръката й и целуна дланта й, без да я изпуска от погледа си.

— Искаш да кажеш, че не ти харесва?

— Никога не съм казвала такова нещо.

— Добре. А сега можем да преминем към най-важната работа за деня.

— И каква е тя? — промърмори Натали, все още треперееща отвътре.

— Моята изненада.

— Изненада ли?

— Аха. Под формата на земя. Винаги съм искал да си имам своя собствена ферма, няколко глави добитък, може би дори и градина. Затова говорих с приятеля на един мой приятел, който продава сто акра на великолепна цена — в очите му личеше нетърпение. — Е, какво мислиш?

— Ами предполагам, че след като вече имам собствена агенция за недвижими имоти, мога да се оправя с документацията.

Той се засмя, но след това лицето му отново стана тревожно.

— Наистина ли няма да имаш нищо против да се преместим на село някой ден, когато можем да си позволим да си построим къща?

— Разбира се, че не, глупчо. Моят дом е там, където си ти. А и ми се струва, че ще бъде страшно забавно да си имаме своя къща, която да направим, както си искаме.

Той се наведе и я целуна силно и дълго. После я погледна и каза с натежал глас.

— Когато те видях за пръв път, в душата ми се появи огромна дупка, която си мислех, че никога няма да мога да запълня. После се влюбих и сега дупката е повече от запълнена, дори прелива.

— О, Стоун, обичам те повече, отколкото би могъл да предположиш. И съжалявам за толкова много неща.

— Ш-ш-т. Никога не сме обсъждали онези черни дни и нямам намерение да започваме сега. Бъдещето е наше — по сериозното му лице се разля широка усмивка. — Като говорим за бъдеще, представям си как жигосваш добитъка, работиш земята, през цялото време боса и бременна.

— И как вървя на десет крачки след теб, а?

— Е, след като го споменавах... — засмя се той.

Натали го ръгна в ребрата.

— Оу!

— Това е само за да ви напомня къде ви е мястото, господин Макол.

— А къде е вашето място, госпожо Макол? — прозвуча неочаквано дрезгаво гласът му.

По тялото ѝ се разля топлина.

— Предпочитам да съм отгоре.

— Знам това — прошепна Стоун и започна да вдига полата й. —
А пък практиката, да знаеш, води до съвършенство.

Тя се отдръпна и го погледна.

— Тук? Сега?

— Защо не? — рече той и я премести така, че да може да свали
ципа на панталоните си. После прибави, като продължи да вдига
полата й: — А сега ти си наред, любов моя.

— О, Стоун! — Натали нададе вик на удоволствие, когато той
седна на най-близкия стол и я придърпа върху себе си.

— Господи, пасваш ми като ръкавица.

— Телата ни са създадени едно за друго.

Стоун се раздвижи и погледите им се сключиха.

— Бих могъл да остана така до края на живота си — процеди той
през стиснати зъби.

— Аз също.

Стоун разкопча блузата, после сутиена и освободи гърдите й.

— Може би сега ще направим бебе — прошепна той.

Натали притисна главата му до себе си.

— Страшно би ми се искало.

Той я погледна страстно.

— Наистина ли?

— Не мога да се сетя дали имам по-голямо желание от това
твоео дете да расте в мен — прошепна Натали.

— Тогава стига сме говорили, а да се заемаме сериозно за работа.
В стаята се възцари дълго и изпълнено с любов мълчание.

Издание:

Мерилин Бакстър. Горещи тексаски ноци

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив 1997

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN 954-459-415-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.